

**SPOTKANIE
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
JACKA MAJCHROWSKIEGO
Z PARLAMENTARZYSTAMI**

**wykaz postulowanych
zmian w prawie**

**17 lutego 2020 r.
Urząd Miasta Krakowa
pl. Wszystkich Świętych 3-4**

Szanowni Państwo!

Przeszłość niejednokrotnie pokazała, że dzięki wsparciu reprezentantów Parlamentu inicjatywy podejmowane przez lokalny samorząd mogą być realizowane szybciej i efektywniej, a co za tym idzie, służyć Krakowowi i jego mieszkańcom w znacznie większym stopniu. Głęboko wierzę, że wspólnymi siłami uda nam się osiągnąć cel, jakim jest poprawa jakości życia krakowian – zarówno dziś, jak i w nadchodzących latach.

Liczę, że nasze spotkanie będzie okazją do modyfikacji obowiązujących zapisów prawnych w celu usprawnienia procedur i mechanizmów codziennego funkcjonowania miasta. Przedstawione w niniejszym materiale propozycje obejmują zarówno zagadnienia o charakterze systemowym, jak również zmiany porządkujące i techniczne. Tabela, którą mają Państwo przed sobą, została dla przejrzystości skonstruowana według kompetencji poszczególnych wydziałów Urzędu Miasta Krakowa, spółek i jednostek miejskich – kolejność zagadnień nie jest uporządkowana pod kątem ważkości poszczególnych inicjatyw. Zawarte w tabeli propozycje zmian legislacyjnych mogą oczywiście wymagać dalszych korekt i wyjaśnień – z naszej strony deklarujemy pełną gotowość do współpracy.

W imieniu naszego miasta serdecznie Państwu dziękuję za przybycie na dzisiejsze spotkanie. Kraków liczy, że jako jego reprezentanci będą Państwo skutecznymi ambasadorami miejskich spraw w Parlamencie.

Jacek Majchrowski
Prezydent Miasta Krakowa

Kraków, 17 lutego 2020 r.

	Nazwa i tytuł aktu prawnego	Wnioskowany przepis do wykreślenia/zmiany/dodania	Komentarz
1.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 2 pkt 23 Zmiana: „23) ustąpienie pierwszeństwa – powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości, a pieszego – do zatrzymania się, zwolnienia lub przyspieszenia kroku <u>lub – w przypadku oczekiwania na możliwość wejścia na przejście dla pieszych – powstrzymania się od wejścia na nie</u>”.	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na przejście dla pieszych pierwszeństwa (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian w innych miejscach ustawy oraz w dwóch rozporządzeniach; propozycja zmian w zapisach została uwzględniona poniżej w poszczególnych pozycjach ww. aktów). Zmiana przepisów jest konieczna w celu dostosowania polskich przepisów do zapisów Konwencji o ruchu drogowym, sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. (Dz.U. z 1988 r. nr 5 poz. 40) oraz zwiększenia bezpieczeństwa pieszych na drogach. Taki zapis jest powszechny w krajach europejskich, w których bezpieczeństwo ruchu drogowego jest na dużo wyższym poziomie niż w Polsce. Z tego przepisu wyłącza się kierujących pojazdami szynowymi (w szczególności: kierujących tramwajem) ze względu na masę pojazdu, opóźnienie hamowania oraz liczbę pasażerów (nieposiadających obowiązku zajmowania miejsc siedzących i zapinania pasów bezpieczeństwa). W ten sposób tramwaje zostaną potraktowane tak, jak pociągi – z absolutnym priorytetem. Takie zapisy wymuszają na kierujących pojazdami wzmoczoną obserwację przejść dla pieszych oraz konieczność zatrzymania się w celu przepuszczenia pieszych. Proponuje się uchylenie przepisu o możliwości przechodzenia przez jezdnię w odległości większej niż 100 m od przejścia – taki wymóg nie ma uzasadnienia z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu drogowego; także piesi nie posiadają narzędzi do weryfikacji odległości 100 m w terenie. Z podobnych powodów proponuje się zmianę przepisów w zakresie konieczności prostopadłego przechodzenia przez jezdnię. Istniejący przepis pozwala penalizować przechodzenie równoległe do przejścia dla

			pieszych, gdy samo przejście jest wyznaczone w sposób nieprostopadły do jezdni (na co przepisy zezwalają). Zasadne jest pozostawienie w brzmieniu przepisu wyrażenia wskazującego, by pieszy przechodził przez jezdnię „w sposób możliwie zbliżony do prostopadłego” – ma ono zezwolić na przechodzenie pod niewielkimi skosami, a jednocześnie wykluczyć chodzenie wzdłuż po jezdni. Dodatkowo postuluje się zabronienie nie tylko przebiegania przez jezdnię, lecz także wbiegania na nią, by – mimo pierwszeństwa pieszych – dać szansę kierującym pojazdami na zauważenie ich. Jednocześnie należy wprowadzić przepisy, które pozwalałyby na niewyznaczanie przejść dla pieszych w obszarach Tempo 30 – o ruchu uspokojonym, jako że obszary te winny pozwalać pieszemu na przechodzenie w każdym miejscu. Ze względu na ograniczenie prędkości pojazdów nadawanie pieszym priorytetu nie jest konieczne. Należy nadmienić, że w dalszym ciągu obowiązywałyby przepisy dotyczące konieczności ustąpienia pierwszeństwa pojazdom przy przechodzeniu przez jezdnię poza przejściami dla pieszych, zakazu przechodzenia przez jezdnię, gdy są zainstalowane urządzenia zabezpieczające (bariery) czy przechodzenia przez jezdnię w miejscu o ograniczonej widoczności.
2.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 5 Dodanie ust. 4: „4. Pojazd szynowy ma pierwszeństwo przed znakami drogowymi regulującymi pierwszeństwo przejazdu, z wyjątkiem sytuacji, w której znaki drogowe regulują wzajemne pierwszeństwo przejazdu autobusów, trolejbusów, tramwajów oraz innych pojazdów wykonujących odpłatny przewóz osób na regularnych liniach”.	Nadanie pierwszeństwa tramwajowi na skrzyżowaniach o ruchu niekierowanym. Obecnie kierujący pojazdami na skrzyżowaniach o ruchu niekierowanym wykazują tendencję do ustępowania pierwszeństwa tramwajom – związane jest to zarówno z różnicą mas przeciętnego pojazdu osobowego i tramwaju (pojazd osobowy w zderzeniu z tramwajem wykazuje zauważalnie większe prawdopodobieństwo zdeformowania pojazdu oraz mniejsze szanse przeżycia osób wewnątrz niego), jak i z chęcią ustąpienia pierwszeństwa pojazdom transportu zbiorowego. Należałoby wprowadzić przepis, który sankcjonuje dotychczas obserwowaną praktykę.

			zwłaszcza w kontekście zwiększenia bezpieczeństwa osób w pojazdach osobowych. Wyjątek stanowią sytuacje, w których znaki ustalają pierwszeństwo wzajemne pomiędzy tramwajami, autobusami i trolejbusami – takimi jak wydzielone jezdnie czy obszary rond (lub skrzyżowań z wyspą centralną).
3.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 10 Zmiana ust. 3 i 6 oraz dodanie ust. 6a: „3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad zarządza ruchem na drogach krajowych, z zastrzeżeniem ust. 6 i 6a. (...) 6. Prezydent miasta zarządza ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, z zastrzeżeniem ust. 6a. 6a. Prezydent miasta zarządza ruchem na skrzyżowaniach łącznic autostrad i dróg ekspresowych oraz skrzyżowaniach będących początkiem lub końcem drogi ekspresowej z pozostałymi drogami położonymi w miastach na prawach powiatu”.	Zarządzanie ruchem na węzłach dróg ekspresowych i autostrad z drogami położonymi na terenie miasta na prawach powiatu winno się przekazać z GDDKiA prezydentom miast. Jako że drogi ekspresowe i autostrady przebiegają przez miasta bezkolizyjnie, zarządzanie ruchem na takim węźle przez GDDKiA nie ma większego wpływu na warunki ruchu na samej drodze ekspresowej czy autostradzie, natomiast ma bardzo duży wpływ na ulice niższych klas zarządzane przez prezydentów miast. W związku z tym przejęcie zarządzania ruchem przez prezydentów miast nie wpłynie negatywnie na zarządzanie ruchem na drogach klasy A i S, natomiast sterowanie ruchem na drogach zarządzanych przez prezydentów miast stanie się kompleksowe.
4.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Dodanie art. 10a i 10b: „Art. 10a 1. Zarządzający ruchem, o których mowa w art. 10 ust. 4–6a może wykonywać swoje obowiązki przy pomocy jednostki organizacyjnej utworzonej odpowiednio przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę miasta. 2. Zarządzający ruchem może upoważnić pracowników odpowiednio: urzędu marszałkowskiego, starostwa lub urzędu miasta albo pracowników jednostki organizacyjnej utworzonej zgodnie z art. 10a ust. 1 do załatwiania spraw w jego imieniu, w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych. Art. 10b Zarządzanie ruchem na drogach publicznych może być przekazywane między zarządzającymi w trybie porozumienia”.	Postuluje się dopuszczenie możliwości przekazywania zadania zarządzania ruchem pomiędzy zarządzającymi. Poza tym, podobnie jak ma to miejsce w przypadku zarządzania drogami, należy także wprowadzić przepisy w zakresie możliwości powołania przez zarządzającego ruchem jednostki wykonującej zadania w jego imieniu oraz upoważnienia pracowników odpowiednich urzędów do załatwiania spraw w jego imieniu, w tym do wydawania decyzji administracyjnych. Obecne przepisy nie zezwalają na to, by pracownicy jednostek utworzonych przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę miasta wykonujący faktycznie zadania w zakresie zarządzania ruchem zatwierdzali projekt w imieniu zarządzającego ruchem.
5.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo	Art. 13 ust. 1–4	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na

	o ruchu drogowym	Zmiana: „1. Pieszy przechodzący przez jezdnię lub torowisko jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz, z zastrzeżeniem ust. 3, korzystać z przejścia dla pieszych. Pieszy znajdujący się na przejściu dla pieszych <u>oraz pieszy oczekujący na wejście na przejście dla pieszych</u> ma pierwszeństwo przed pojazdem, <u>z wyjątkiem pojazdów szynowych</u>. 2. (usunięcie) 3. Przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych jest dozwolone tylko pod warunkiem, że nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub utrudnienia ruchu pojazdów. Pieszy jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdom i do przeciwległej krawędzi jezdni <u>iść prostopadłe lub w sposób możliwie zbliżony do prostopadłego</u> do osi jezdni. 4. Jeżeli na drodze znajduje się przejście nadziemne lub podziemne dla pieszych, pieszy jest obowiązany korzystać z niego, z zastrzeżeniem ust. 3”.	przejście dla pieszych pierwszeństwa (w związku ze zmianą w art. 2 pkt 23 Prawa o ruchu drogowym).
6.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 14 Zmiana: „Zabrania się: 1) wchodzenia na jezdnię: a. bezpośrednio przed jadący pojazd, <u>z wyjątkiem przejścia dla pieszych</u>, b. spoza pojazdu lub innej przeszkody ograniczającej widoczność drogi; 2) przechodzenia przez jezdnię w miejscu o ograniczonej widoczności drogi; 3) zwalniania kroku lub zatrzymywania się bez uzasadnionej potrzeby podczas przechodzenia przez jezdnię lub torowisko; 4) <u>wbiegania na jezdnię i przebiegania przez nią</u>; 5) chodzenia po torowisku; 6) wchodzenia na torowisko, gdy zapory lub półzapory są opuszczone lub opuszczanie ich rozpoczęto; 7) przechodzenia przez jezdnię w miejscu, w którym urządzenie zabezpieczające lub przeszkoda oddzielają drogę dla pieszych albo chodnik od jezdni, bez względu na to, po której stronie jezdni one się znajdują”.	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na przejście dla pieszych pierwszeństwa (w związku ze zmianą w art. 2 pkt 23 Prawa o ruchu drogowym).
7.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 17 ust. 1 pkt 1 Po słowach: „ze strefy zamieszkania” należałoby dodać: „z wyjątkiem wyjeżdżania z ogólnodostępnej drogi wewnętrznej lub strefy zamieszkania na skrzyżowanie”.	Chodzi o sytuacje, w których układ drogowy wygląda jak czterowłotowe skrzyżowanie, jednak ze względu na kategorię dróg wlotowych traktowany jest jako trzywłotowe skrzyżowanie z wyjazdem z drogi wewnętrznej. Przykłady w Krakowie: 1. Skrzyżowanie ul. Włodarczyka z ul. Braci Schindlerów i wlotem ul. Uniwersału

			Połanieckiego; 2. Skrzyżowanie ul. Nowohuckiej z ul. Centralną i wyjazdem z Centrum Handlowego M1; 3. Skrzyżowanie ul. Nowohuckiej z ul. Ciepłowniczą i wyjazdem z ul. Arctowskiego. Obecny stan prawny rodzi sytuację niebezpieczną w postaci zmiany kolejności przejazdu dla pojazdów poruszających się drogą podporządkowaną i drogą wymagającą włączenia się do ruchu. Pojazd poruszający się na wprost drogą wewnętrzną musi przepuścić jadący z naprzeciwka pojazd skręcający w lewo poruszający się drogą podporządkowaną na skrzyżowaniu. W chwili obecnej prawie wszyscy kierujący traktują wszystkie drogi jako publiczne, ignorując przepis regulujący włączanie się do ruchu. Proponowana zmiana uprości zasady poruszania się na drogach.
8.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 22 Zmiana ust. 4 i 4b oraz dodanie ust. 4c: „4. Kierujący pojazdem, <u>z zastrzeżeniem ust. 4c</u>, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, z wyjątkiem ust. 4a i 4b, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas ruchu z prawej strony. (...) 4b. W warunkach znacznego zmniejszenia prędkości na jezdni z więcej niż dwoma pasami ruchu w tym samym kierunku jazdy, w przypadku gdy nie istnieje możliwość kontynuacji jazdy dwoma pasami ruchu z powodu przeszkód na tych pasach ruchu lub ich zanikania, jeżeli pomiędzy tymi pasami ruchu znajduje się jeden pas ruchu, którym istnieje możliwość kontynuacji jazdy, kierujący pojazdem poruszający się tym pasem ruchu jest obowiązany bezpośrednio przed miejscem wystąpienia przeszkody lub miejscem zanikania pasów ruchu umożliwić zmianę pasa ruchu jednemu pojazdowi lub jednemu zespołowi pojazdów z prawej strony, a następnie jednemu pojazdowi lub jednemu zespołowi pojazdów z lewej strony. <u>Jeżeli pasem ruchu, na którym istnieje możliwość kontynuacji jazdy, nie jedzie żaden kierujący pojazdem, pierwszeństwo na wjazd na ten pas ruchu ma kierujący znajdujący się z prawej strony.</u> 4c. W sytuacjach określonych w ust. 4, 4a i 4b, w przypadku, gdy	Należy doprecyzować pierwszeństwo w sytuacji, w której przy więcej niż dwóch pasach ruchu następuje zwężenie do jednego pasa, a pasem tym nikt nie jedzie. Ponadto, należy nadać na tzw. suwaku pierwszeństwo pojazdom transportu zbiorowego, bez względu na to, na którym pasie się one znajdują.

		bezpośrednio przed miejscem wystąpienia przeszkody lub miejscem zanikania pasów ruchu znajduje się autobus lub tramwaj, ma on pierwszeństwo przed innymi uczestnikami ruchu, bez względu na to, na którym pasie się on znajduje. W przypadku zbiegu więcej niż jednego autobusu lub tramwaju, pierwszeństwo ma ten, który nadjeżdża z prawej strony”.	
9.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 26 Zmiana ust. 1 oraz dodanie ust. 1a „1. Kierujący pojazdem, <u>z zastrzeżeniem ust. 1a</u> , zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność, <u>zmniejszyć prędkość tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszych</u> , i ustąpić pierwszeństwa pieszemu <u>znajdującemu się na przejściu lub oczekującemu na możliwość wejścia na nie</u> . 1a. Kierujący pojazdem szynowym, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność”.	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na przejście dla pieszych pierwszeństwa (w związku ze zmianą w art. 2 pkt 23 Prawa o ruchu drogowym).
10.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 26 ust. 2 „2. Kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pieszemu przechodzącemu przez jezdnię drogi, na którą wjeżdża”.	Przepis w obecnym brzmieniu nie ma zastosowania na wszystkich przecięciach i połączeniach dróg niebędących skrzyżowaniami.
11.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 27 Zmiana ust. 1 oraz dodanie ust. 1b: „1. Kierujący pojazdem, <u>z zastrzeżeniem ust. 1b</u> , zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność, <u>zmniejszyć prędkość tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo kierujących rowerem</u> , i ustąpić pierwszeństwa <u>kierującemu rowerem</u> znajdującemu się na przejeździe. 1b. Kierujący pojazdem szynowym, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność”.	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na przejście dla pieszych pierwszeństwa (w związku ze zmianą w art. 2 pkt 23 Prawa o ruchu drogowym).
12.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 33 W ust. 5, w pkt 3 zmiana kropki na średnik oraz dodanie pkt 4: „4) zastosowano oznakowanie dopuszczające taki sposób korzystania z chodnika lub drogi dla pieszych”.	Dopuszczenie korzystania z chodnika przez kierujących rowerem, gdy chodnik zostanie odpowiednio oznakowany (w celu zachowania kompletności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w dwóch rozporządzeniach). Należy dodać zapis, iż jeżeli na chodniku zostanie zastosowane oznakowanie C-16 z tabliczką „Nie dotyczy rowerów”, to po takim chodniku dopuszcza się jazdę kierujących rowerem w myśl art. 33 ust. 5 ustawy. Stosowanie takiego zestawu znaków pozwoliłoby dopuścić ruch rowerowy na chodnikach, jeśli nie ma spełnionych innych

			warunków dopuszczenia (np. ograniczenie prędkości większe niż 50 km/h, zbyt wąski chodnik), chodnik jest odpowiednio szeroki, natężenie ruchu rowerowego nie jest znaczne, a zarządzający ruchem nie widzi przeciwwskazań do takiego oznakowania.
13.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Oddział 11 Rozdziału 3 Działu II „Przepisy dodatkowe o ruchu rowerów, motorowerów, urządzeń transportu osobistego oraz pojazdów zaprzęgowych”	Tytuł oddziału winien zostać dopasowany do przyjętych rozwiązań z zakresu normatywnej regulacji urządzeń transportu osobistego i hulaj-nóg elektrycznych.
14.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 33 ust. 6 „Kierujący rowerem, korzystając z chodnika lub drogi dla pieszych, jest obowiązany jechać powoli, z prędkością nie większą niż X km/h, zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym”.	Postuluje się dookreślenie pojęcia „prędkości bezpiecznej dla pieszego” poprzez jej ustalenie na podstawie przeprowadzonych badań i analiz na poziomie X km/h (szybki krok pieszego). Taki zabieg jest tym bardziej uzasadniony, że wiąże się z ponoszeniem odpowiedzialności za czyn określony w art. 97 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń.
15.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 47, ust. 1 –2 Zmiana: „1. Zatrzymanie lub postój na chodniku pojazdu dopuszcza się wyłącznie w miejscach oznaczonych odpowiednimi znakami, w sposób określony na znaku. 2. Dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku przy krawędzi jezdni roweru lub wózka rowerowego, pod warunkiem iż szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m”.	Usunięcie domyślnej możliwości parkowania pojazdów na chodnikach. Obecne przepisy, które są ewenementem na skalę europejską, dopuszczają parkowanie na chodnikach po spełnieniu określonych wymagań. Praktyka pokazuje, iż kierujący parkują samochody bez spełnienia ustawowych wymogów, często uniemożliwiając pieszym skorzystanie z chodnika. Postulowana zmiana pozwoliłaby także na zmianę sposobu myślenia uczestników ruchu drogowego – utrwaliłby się pogląd, iż chodnik służy do chodzenia, a nie parkowania. Jednocześnie należy zezwolić zarządzającym ruchem na możliwość oznakowania miejsc postojowych na chodnikach po spełnieniu dotychczasowych wymogów. Przepis ten winien mieć długie (min. półroczne) <i>vacatio legis</i> , by dać odpowiednio dużo czasu organom zarządzającym ruchem na dokonanie inwentaryzacji miejsc, w których konieczne będzie nowe oznakowanie, oraz wykonanie i zatwierdzenie projektów organizacji ruchu.
16.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 49 ust. 1, pkt 9 Zmiana: „9) na długości oznakowania poziomego wyznaczającego odcinek	Zmiana długości linii przystankowej oraz przepisów dot. zakazu zatrzymywania na przystanku

		jezdni przeznaczony na przystanek autobusowy, jednak nie mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką – na całej jej długości”.	(w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w rozporządzeniu). W przypadku, gdy lokalne uwarunkowania nie pozwalają na wymalowanie 30-metrowego znaku, należy dopuścić, by oznakowanie było krótsze. Ma to swoje uzasadnienie w przypadkach, gdy nie ma potrzeby wyznaczania znaku o długości 30 m ze względu na np. niewielką liczbę autobusów kursujących na przystanku lub długość kursujących autobusów na przystanku, a także gdy nie jest możliwe wyznaczenie dłuższego znaku na jezdni.
17.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 49 ust. 2 Dodanie pkt 4a: „4a) w strefie płatnego parkowania oraz w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania, o których mowa w art. 13b ust. 1 oraz 1a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, w miejscu innym niż wyznaczone w tym celu”.	Zasadne jest wprowadzenie zapisu, w myśl którego parkowanie w strefie płatnego parkowania oraz śródmiejskiej strefie płatnego parkowania poza miejscami wyznaczonymi byłoby zabronione. Ograniczy się konieczność oznakowania znakami zakazu zatrzymywania lub zakazu postoju miejsc w centrach miast, w których parkowanie nie jest dopuszczone.
18.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 49 Dodanie ust. 2a: „2a. Przepisy: 1) ust. 1 pkt 1 w zakresie zatrzymywania pojazdu w odległości mniejszej niż 10 m od przejazdu lub skrzyżowania; 2) ust. 1 pkt 2 w zakresie zatrzymywania pojazdu w odległości mniejszej niż 10 m od przejścia lub przejazdu oraz 3) ust. 2 pkt 4 nie dotyczy rowerów, o ile zatrzymanie lub postój nie spowodują utrudnień w ruchu oraz nie pogorszą warunków wzajemnej widoczności uczestników ruchu”.	Należy dopuścić możliwość parkowania rowerów w obszarze skrzyżowania, w którym obecnie zatrzymywanie pojazdu jest zabronione, pod warunkiem że nie utrudni to ruchu ani nie spowoduje zasłonięcia uczestników ruchu drogowego. Ze względu na małe rozmiary rowerów ich zatrzymywanie i postój co do zasady nie wpływa negatywnie na bezpieczeństwo ruchu drogowego i nie powoduje pogorszenia widoczności. Obecnie zarządcy dróg montują przed skrzyżowaniami i przejściami dla pieszych stojaki rowerowe, które uniemożliwiają parkowanie pojazdów (celem zapewnienia odpowiednich warunków widoczności). Ze względu na to, iż w myśl przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym rower również jest pojazdem, ww. stojaki mogą pełnić wyłącznie element dekoracyjny (mała architektura), gdyż kierujący zatrzymujący się i parkujący w takim miejscu również łamie przepis art. 49 ust. 1 pkt 1 lub 2. Należy więc wyłączyć z tych przepisów rowery.

19.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 49 ust. 2 pkt 1 Zmiana: „1) w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu, wnęki postojowej <u>oraz dojazd do stacji transformatorowej</u> ”.	Częstokroć ma miejsce sytuacja, w której zaparkowane pojazdy uniemożliwiają dojazd do stacji transformatorowej
20.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 130a, ust. 1, pkt 1 Zmiana: „1) pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione, <u>w szczególności gdy</u> pojazd utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu”.	Obecne przepisy skutkują tym, iż pojazd zaparkowany w miejscu niedozwolonym tak długo, jak nie zagraża bezpieczeństwu, nie może być usunięty z drogi, chyba że stoi zaparkowany przy znaku B-36 z tabliczką T-24. W przypadku braku takiego oznakowania, służby nie podejmują się usunięcia pojazdu, argumentując to brakiem przesłanki utrudniania ruchu lub zagrożenia bezpieczeństwa. Jako że te argumenty są rzeczą względną, doprowadza się w ten sposób do nadużyć i nie usuwa się z dróg pojazdów, które faktycznie mogą zagrażać bezpieczeństwu ruchu.
21.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 148a Do wykreślenia przepis: „1. Do dnia 1 stycznia 2026 r. dopuszcza się poruszanie pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, po wyznaczonych przez zarządcę drogi pasach ruchu dla autobusów. 2. Zarządca drogi może uzależnić poruszanie się pojazdów elektrycznych po wyznaczonych pasach ruchu dla autobusów od liczby osób poruszających się tymi pojazdami”; lub zmiana treści ust. 1 i wykreślenie ust. 2: „1. Do dnia 1 stycznia 2026 r. organ zarządzający ruchem na drogach może za pomocą znaków drogowych dopuścić poruszanie się pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, po wyznaczonych pasach ruchu dla autobusów”.	W miastach nacisk powinno kłaść się na transport publiczny, bez uprzywilejowania pojazdów indywidualnych. Samochód, mimo że jest zasilany energią elektryczną, jest nadal samochodem i generuje koszty zewnętrzne transportu, m. in. konieczność budowy, wyznaczania i utrzymania miejsc postojowych (co jest problematyczne w centrach miast m. in. ze względu na deficyt dostępnej przestrzeni), straty czasu spowodowane kongestią, koszty związane z wypadkami drogowymi. Dopuszczanie samochodów elektrycznych na buspasy (których głównym celem jest usprawnienie przejazdu autobusów) dodatkowo generuje problemy dla podsystemu transportu zbiorowego i może negatywnie wpływać na realizację rozkładów jazdy, zmniejszenie niezawodności systemu transportu publicznego, zwiększenie czasu przejazdu odcinka, zwiększenie całościowych kosztów funkcjonowania transportu publicznego (np. poprzez konieczność skierowania na daną linię dodatkowego autobusu wraz z kierowcą z uwagi na dłuższe czasy przejazdu). Należy mieć też na względzie fakt, że w miastach, szczególnie dużych (takich jak Kraków) transport

			publiczny jest najbardziej ekologicznym podsystemem transportu (nie wliczając podróży pieszych i rowerowych). W Krakowie funkcjonują linie tramwajowe (zasilane więc energią elektryczną) oraz autobusowe (większość autobusów spełnia normę emisji spalin EURO 6). Transport autobusowy po wydzielonych pasach dla autobusów ma większe zdolności przewozowe niż transport indywidualny (dla zobrazowania: aby przewieźć pojazdami indywidualnymi taką liczbę osób, którą obsłużyć jeden buspas, potrzeba aż 4 pasów ruchu). Reasumując, udogodnienia dla pojazdów indywidualnych kosztem pasażerów transportu zbiorowego (którzy poprzez wybór tego środka transportu wybierają ekologię) jest dla nich krzywdzące. Ponadto takie pasy wyznaczone są przez zarządzającego ruchem, a nie przez zarządcę drogi – należy skorygować istniejący w przepisach błąd.
22.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 129b ust 2 pkt 1a Nadanie nowego brzmienia: „1a) kierującego pojazdem zanieczyszczającego lub zaśmiecającego drogę”.	Dotychczasowe przepisy (ustawowe) nie regulują jasno odpowiedzialności właściciela nieruchomości za zanieczyszczanie ulic nieczystościami pochodzącymi z jego nieruchomości jak również nie nakładają obowiązku zabezpieczenia przed zanieczyszczaniem. Wprowadzenie zaproponowanych zapisów pozwoli na obligowanie właścicieli nieruchomości do zachowania czystości ulicy w bezpośrednim sąsiedztwie tychże nieruchomości poprzez zapobieganie nanoszeniu pochodzących z nich zanieczyszczeń, co dotyczy w szczególności terenów nieurządzonych i objętych pracami budowlanymi.
23.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem	§ 7 ust. 1 Zmiana: „1. Projekt organizacji ruchu przedstawia się do zatwierdzenia co najmniej w dwóch egzemplarzach <u>oraz w wersji elektronicznej</u>”.	Przedłożenie projektu organizacji ruchu w wersji elektronicznej umożliwił będzie jego wprowadzenie do elektronicznej ewidencji, do której dostęp zyskać mogą inne podmioty podejmujące działania związane z szeroko pojętym prawem drogowym, a więc również zarząd dróg itp. Takie rozwiązanie ułatwi i usprawni współpracę między tymi podmiotami.

24.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem	§ 9 ust. 1 Zmiana: „1. Organ zarządzający ruchem prowadzi ewidencję projektów zatwierdzonych organizacji ruchu, <u>w tym w formie elektronicznej</u> ”.	Jest to konsekwencja zmian wprowadzonych w § 7 ust. 1.
25.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem	§ 9 Dodanie ust. 1a: „1a. Do ewidencji projektów zatwierdzonych organizacji ruchu mają dostęp podmioty wprowadzające, zatwierdzające, opiniujące i uzgadniające projekty organizacji ruchu”.	Proponuje się dodanie ust. 1a, który statuowałby, jakie podmioty będą posiadać dostęp do elektronicznej wersji ewidencji projektów organizacji ruchu.
26.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem	§ 9 ust. 2 Dodanie pkt 9: „9) plany, o których mowa w § 5 ust. 1 i ust. 2”.	Umieszczenie tak podstawowych danych w ewidencji, która, zgodnie z powyższymi propozycjami, ma stać się bardziej dostępna dla innych podmiotów, jest konieczne w celu usprawnienia podejmowanych działań. W ten sposób określone podmioty uzyskują wgląd w projektowane rozwiązania dla organizacji ruchu, bez konieczności przekazywania dokumentacji papierowej. Działanie jest więc szybsze.
27.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 27 Zmiana ust. 1 oraz dodanie ust. 1a: „1. Znak B-33 „ograniczenie prędkości», <u>z zastrzeżeniem ust. 1a</u> , oznacza zakaz przekraczania prędkości określonej na znaku liczbą kilometrów na godzinę. Dopuszczalna prędkość określona na znaku obowiązuje, z zastrzeżeniem ust. 4 i § 32, do miejsca: 1) wprowadzenia innej dopuszczalnej prędkości znakiem B-33 lub B-43; 2) umieszczenia znaku D-40 oznaczającego początek strefy zamieszkania; 3) umieszczenia znaków oznaczających odpowiednio początek lub koniec obszaru zabudowanego, o których mowa w § 58 ust. 3 i w § 114 ust. 1 pkt 1 i 2. <u>1a. Znak B-33 umieszczony pod znakiem A-11a wskazuje na prędkość określoną na znaku liczbą kilometrów na godzinę, przy której następuje łagodny przejazd przez próg zwalniający”.</u>	Zakres obowiązywania znaku B-33 przed progiem zwalniającym. Obecnie kwestia obowiązującej prędkości za progiem zwalniającym nie jest jednoznacznie określona przepisami prawa, co powoduje stosowanie przez zarządzającego ruchem różnych sposobów oznakowania: odwołanie znaku B-33 znakiem B-34, stosowanie pod znakiem B-33 odnoszącym się do progu tabliczki T-20 określającej długość odcinka obowiązywania znaku zakazu bądź niestosowanie żadnego oznakowania za progiem (kłopot z egzekwowaniem prawidłowej prędkości). Z tego względu należy uwzględnić rozwiązanie w przepisach rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.
28.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 27 Zmiana ust. 3 oraz dodanie ust. 3a: „3. Znak B-33, określający dopuszczalną prędkość większą niż 50 km/h, umieszczony na obszarze zabudowanym, <u>z zastrzeżeniem ust. 3a</u> , dotyczy samochodu osobowego, motocykla i samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem: (...). <u>3a. Znak B-33 z tabliczką T-23f lub T-23g, określający dopuszczalną</u>	Należy dopuścić, aby w przypadku podniesienia prędkości w terenie zabudowanym znakiem B-33 limit ten obowiązywał także kierujących autobusami i trolejbusami. Ze względów bezpieczeństwa, zasadne jest, by przepis obowiązywał tylko i wyłącznie na wydzielonych jezdniach, gdzie rozwinięcie prędkości większej niż 50 km/h

		<u>prędkość większą niż 50 km/h, umieszczony na obszarze zabudowanym na jezdni przeznaczonej tylko dla ruchu autobusów, trolejbusów, tramwajów oraz innych pojazdów wykonujących odpłatny przewóz osób na regularnych liniach, dotyczy także odpowiednio autobusu lub trolejbusu oraz innych pojazdów wykonujących odpłatny przewóz osób na regularnych liniach”.</u>	nie spowoduje pogorszenia bezpieczeństwa osób znajdujących się w pojeździe.
29.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 39 Dodanie ust. 3: „3. Umieszczona pod znakiem C-16 tabliczka z napisem «Nie dotyczy» wraz z symbolem roweru wskazuje, że na tak oznakowanej drodze dopuszcza się ruch rowerowy zgodnie z art. 33 ust. 5 pkt 4 ustawy”.	Dopuszczenie korzystania z chodnika przez kierujących rowerem, gdy chodnik zostanie odpowiednio oznakowany (w zw. z dodaniem art. 33 ust. 3 pkt 4 Prawa o ruchu drogowym).
30.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 47 ust. 4 do usunięcia	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na przejście dla pieszych pierwszeństwa (w związku ze zmianą w art. 2 pkt 23 Prawa o ruchu drogowym). Przepis należy przenieść do ustawy Prawo o ruchu drogowym.
31.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 52 Zmiana ust. 2 oraz dodanie ust. 2a: „2. Umieszczona pod znakiem D-18 tabliczka T-30 wskazuje sposób ustawienia pojazdu względem krawędzi jezdni oznaczonej na tabliczce barwą szarą. 2a. W przypadku, gdy umieszczona pod znakiem D-18 tabliczka T-30 określa postój w całości lub w części w zatoce postojowej w określony sposób, a zatoka nie jest wyznaczona, tabliczka T-30 określa postój w całości lub w części na chodniku w ten sposób. W takim przypadku, miejsce jest przeznaczone dla pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t.”	Dopuszczenie postojów na jezdni i w zatoce postojowej pojazdów pow. 2,5 t oraz oznakowanie miejsc postojowych w zatoce postojowej (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w innym rozporządzeniu). Ze względu na konieczność oznakowania miejsc parkingowych w strefach płatnego parkowania zachodzi konieczność przewidzenia oznakowania dedykowanego zatokom postojowym. Postuluje się, by domyślnym miejscem parkowania pojazdów poza jezdnią była zatoka postojowa, a dopiero gdy jej nie ma – by był to chodnik. Ponadto, poprawia się przepis, w myśl którego dziś parkowanie na jezdni przy znaku D-18+T-30 i pojazdem o dmc 3,0 t jest zabronione.
32.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 87 Dodanie ust. 1a: „1a. Znak P-8j oznacza, że jazda z pasa ruchu, na którym jest umieszczony, jest dozwolona tylko na wprost, jednak na następnym skrzyżowaniu (za wyspą) jazda jest dozwolona w kierunku wskazanym strzałką. Znak P-8j stosuje się przed dwoma skrzyżowaniami położonymi blisko siebie, jeżeli wybór pasa ruchu powinien nastąpić przed pierwszym skrzyżowaniem”.	Dodanie strzałki P-8 informującej o skręcie za drugim skrzyżowaniem (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w innym rozporządzeniu). Uzupełnienie oznakowania P-8 o znaki P-8j oraz P-8k jest niezbędne w celu wyeliminowania sytuacji, w której kierujący pojazdami poruszający się na wprost, widząc oznakowanie P-8 ze strzałką na

			wprost, sądzą, iż z tego pasa ruchu mogą jechać na wprost, jednak pas ruchu bezpośrednio za pierwszym skrzyżowaniem zamienia się w pas do skrętu, a manewr zmiany pasa jest niedozwolony ze względu na występujące oznakowanie poziome w postaci linii ciągłej lub co najmniej niebezpieczny. Zastosowanie nowego oznakowania spowoduje, że – jeżeli wynika to z lokalnych uwarunkowań i wybór pasa ruchu winien nastąpić przed pierwszym skrzyżowaniem – wybór pasa ruchu odbywałby się w sposób czytelny, bezpieczny, zaś oznakowanie przestanie być mylące dla kierowców.
33.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 87 Dodanie ust. 1b: „1b. Znak P-81 oznacza, że jazda z pasa ruchu na wlocie ronda wielopasowego, na którym jest umieszczona, jest dozwolona tylko w kierunku lub kierunkach wskazanym strzałką”.	Dodanie oznakowania P-8 dla rond turbinowrcch (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian w innym rozporządzeniu). Uzupełnienie brakującego, lecz w praktyce stosowanego oznakowania poziomego P-8 dla rond turbinowych. Zasadne jest dopuszczenie innych niż przedstawionych na rysunku kierunków ruchu (w tym zawracania i skrętów pod kątem mniejszym niż 50°) oraz dodanie oznakowania pionowego – odpowiednika znaku F-10 dla takich rond.
34.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 95 ust. 1 Zmiana: „przez sygnalizator S-1” na: „na sygnalizatorach dla kierujących”.	Zmiana ma na celu objęcie opisanymi w ust. 1 sygnałami także sygnalizatorów dopuszczonych do stosowania w rozporządzeniu w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach, jednak bez przypisania tym sygnalizatorom typów.
35.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	Zmiana § 96 oraz dodanie § 96a: § 96. 1. <u>Nadawany przez sygnalizator S-2a sygnał w kształcie zielonej strzałki</u> oznacza, że dozwolone jest skręcanie w kierunku wskazanym strzałką w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu, z zastrzeżeniem ust. 4. 2. Sygnał w kształcie zielonej strzałki, nadawany przez sygnalizator S-2a, zezwalający na skręcanie w lewo, zezwala również na zawracanie z lewego skrajnego pasa ruchu, chyba że jest to zabronione znakiem B-23. 3. <u>(usunąć)</u> 4. <u>Sygnał zielony nadawany przez sygnalizator S-2a oznacza, że podczas</u>	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w innym rozporządzeniu). Zmiana podyktowana jest występującą obecnie niejednoznacznością wyświetlanego sygnału. Pomimo obligatoryjnego zatrzymania przed sygnalizatorem sygnał w kolorze zielonym o symbolu strzałki sugeruje traktowanie tego sygnału jako

jazdy we wskazanym kierunku nie występuje kolizja z innymi uczestnikami ruchu.

§ 96a. 1. Nadawany przez sygnalizator S-2b sygnał w kształcie żółtej migającej strzałki oznacza, że dozwolone jest skręcanie w kierunku wskazanym strzałką w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Sygnał w kształcie żółtej migającej strzałki, nadawany przez sygnalizator S-2b, zezwalający na skręcanie w lewo, zezwala również na zawracanie z lewego skrajnego pasa ruchu, chyba że jest to zabronione znakiem B-23.

3. Sygnał żółty migający nadawany przez sygnalizator S-2b oznacza, że podczas jazdy we wskazanym kierunku występuje kolizja z innymi uczestnikami ruchu.

4. Skręcanie lub zawracanie, o których mowa w ust. 1 i 2, jest dozwolone pod warunkiem, że kierujący zatrzyma się przed sygnalizatorem i nie spowoduje utrudnienia ruchu innym jego uczestnikom.

zamiennika bezkolizyjnego sygnału kierunkowego wyświetlanego przez sygnalizator S-3. Takie też było pierwotne zamierzenie ustawodawcy, który wprowadzając ten sygnał w 2003 r., nie dopuszczał do sterowania nim kolizyjnie w stosunku do jakiegokolwiek innego strumienia ruchu. Rozluźnienie przepisów w 2008 r. wprowadziło niejednoznaczność, gdyż sygnał może być wyświetlany zarówno w sposób kolizyjny, jak i bezkolizyjny, w związku z czym kierujący pojazdami „uczą się” schematu i nie zatrzymują przed sygnalizatorem, gdy uznają, że sygnał wyświetlany jest bezkolizyjnie. Proponowana zmiana rozdziela sygnalizator na dwa różne sygnały: bezkolizyjny w kolorze zielonym, który jest powrotem do pierwotnych założeń z 2003 r., oraz żółty migający, dla którego obowiązują obecne zasady zachowania kierowców (tj. zatrzymanie się przed sygnalizatorem i ustąpienie pierwszeństwa wszystkim innym strumieniom ruchu).

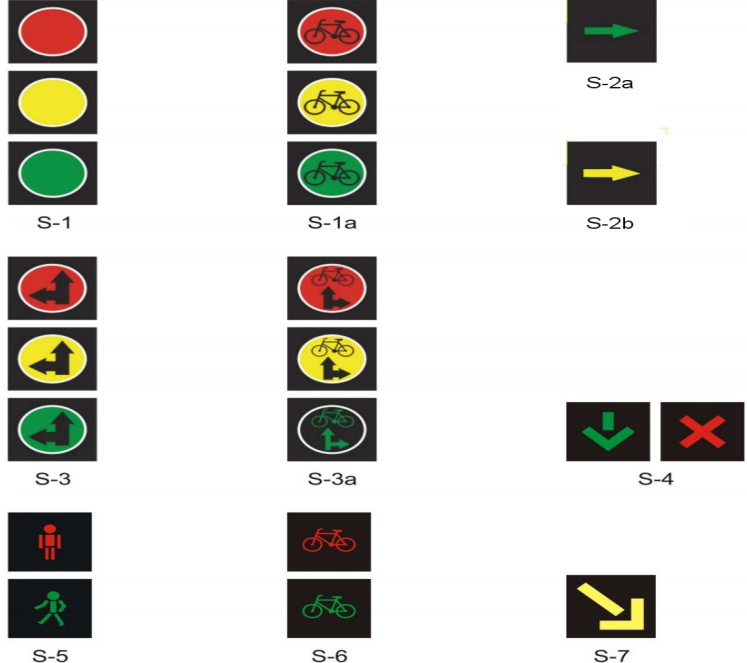
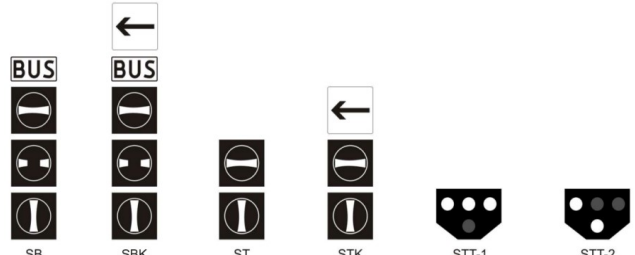
Wybór sygnału żółtego migającego dla sygnału o dopuszczalnej kolizji jest podyktowany sposobem interpretacji różnych sygnałów przez kierowców. W obecnie obowiązujących przepisach sygnał żółty stały zakazuje wjazdu za sygnalizator; wybór tego sygnału spowoduje, że nastąpi wyjątek od zasady. Sygnał żółty migający jest obecnie stosowany jako ostrzegawczy i zezwala na wjazd za sygnalizator przy zachowaniu szczególnej ostrożności. W związku z powyższym zostaje zachowane znaczenie obowiązujących sygnałów.

Zmiana przyniesie wprowadzenie jednoznaczności zachowania, jaką powinni wykazywać kierujący pojazdami, a tym samym zmniejszy liczbę zdarzeń drogowych spowodowanych obecnie występującą niejednoznacznością.

Ponadto w pkt 8.3.2 zmieniono sposób definicji kolizyjności grup z zasady domyślnej dopuszczalności kolizji na domyślne sterowanie bezko-

			lizyjne z wyjątkami od tej zasady, które to podejście jest bardziej intuicyjne do stosowania przez projektantów.
36.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 97, usunięcie ust. 4 § 97a ust. 2a, zmiana: „ust. 1, 3 i 4” na: „ust. 1 i 3”.	Wykreślenie punktów dotyczących lokalizacji sygnalizatorów kierunkowych S-3 z rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zasady umieszczania sygnalizatorów znajdują się w zał. 3 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach.
37.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 102 ust. 2, Zmiana kropki na średnik w pkt 3 oraz dodanie pkt 4: „4) sygnały w kształcie kreski pionowej i sygnał w kształcie dwóch kropek, nadawane jednocześnie – zakaz wjazdu za sygnalizator; sygnały te oznaczają także, że za chwilę zapali się sygnał w kształcie kreski pionowej”.	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w innych paragrafach i w innym rozporządzeniu). Zmiana ma na celu umożliwienie kierowania ruchem autobusów na wspólnych pasach autobusowo-tramwajowych, w szczególności na skrzyżowaniach i węzłach rozjazdowych, za pomocą tych samych sygnalizatorów co tramwaje. Ponadto w miejscach, w których wydzielony pas dla autobusów posiada swój wydzielony pas do skrętu, nie ma formalnej możliwości zastosowania ani sygnalizatorów kierunkowych dla autobusów, ani też sterowania strumieniem autobusów za pomocą kierunkowych sygnalizatorów tramwajowych. W związku z tym tworzenie faz, szczególnie na wspólnych pasach autobusowo-tramwajowych w rejonie skrzyżowań z sygnalizatorami kierunkowymi, powoduje bardzo duże skomplikowanie programu sygnalizacji, mocno ograniczając efektywność sterowania ruchem pojazdów komunikacji publicznej. Proponowane zmiany umożliwiają efektywne tworzenie programów sygnalizacji świetlnej poprzez dodanie możliwości sterowania całym ruchem komunikacji zbiorowej za pomocą jednego z dwóch zestawów sygnalizatorów oraz dodanie możliwości stosowania sygnalizatorów

			kierunkowych dla sygnalizatorów typu SB. Pozostawiono także możliwość wyłączenia obowiązywania sygnalizatora SB dla innych pojazdów niż autobusy poprzez dodanie tabliczki BUS (tak jak jest to obecnie). Ponadto zmiany wprowadzają zgodność pomiędzy rozporządzeniem w sprawie znaków i sygnałów drogowych a sekwencją sygnałów dla sygnalizatorów SB i SBK podaną w zał. 3 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach.
38.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 104 ust. 1 Wprowadzeniu do wyliczenia nadać brzmienie: <u>„Sygnały świetlne dla kierujących tramwajami oraz innych pojazdów wykonującymi odpłatny przewóz osób na regularnych liniach, poruszających się po pasie ruchu z wbudowanym torowiskiem nadawane przez sygnalizator ST oznaczają: (...)”.</u>	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).
39.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 105 Nadać brzmienie: „§ 105. Sygnały świetlne nadawane przez sygnalizator SB, o którym mowa w § 102 ust. 2 i 3, z tabliczką z napisem BUS, dotyczą tylko kierujących autobusami”.	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).
40.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	§ 106, ust. 1 Nadać brzmienie: „§ 106. 1. Sygnały nadawane przez sygnalizatory kierunkowe <u>STK i SBK</u> dotyczą <u>pojazdów</u> jadących w kierunkach wskazanych przez strzałki umieszczone na tabliczce nad sygnalizatorem; przepis <u>§ 102 ust. 2 oraz § 104 ust. 1</u> stosuje się odpowiednio”.	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).
41.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	Załącznik, „Sygnały świetlne dla kierujących i pieszych” Nadać brzmienie: „1) S-1 sygnalizator z sygnałami do kierowania ruchem; 1a) S-1a sygnalizator z sygnałami dla kierujących rowerem; 2) S-2a sygnalizator z bezkolizyjnym sygnałem dopuszczającym skręcanie w kierunku wskazanym strzałką; 2a) S-2b sygnalizator z kolizyjnym sygnałem dopuszczającym skręcanie w kierunku wskazanym strzałką; 3) S-3 sygnalizator kierunkowy; 3a) S-3a sygnalizator kierunkowy z sygnałami dla kierujących rowerem; 4) S-4 sygnalizator z sygnałami dla pasów ruchu; 5) S-5 sygnalizator z sygnałami dla pieszych; 6) S-6 sygnalizator z sygnałami dla rowerzystów;	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w związku ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

		7) S-7 sygnalizator z sygnałem nakazującym opuszczenie pasa ruchu”. S-1 S-1a S-2a S-2b S-3 S-3a S-4 S-5 S-6 S-7 ”	
42.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	Załącznik, przy wyliczeniu do sygnałów świetlnych dla kierujących pojazdami wykonującymi odpłatny przewóz osób na regularnych liniach dodać pkt 1a o treści: „1a) SBK sygnalizator kierunkowy dla kierujących autobusami”.	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).
43.	Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych	Załącznik „Sygnały świetlne dla kierujących i pieszych” Po wyliczeniu do sygnałów świetlnych dla kierujących pojazdami wykonującymi odpłatny przewóz osób na regularnych liniach, rysunkowi nadać brzmienie: SB SBK ST STK STT-1 STT-2	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

44.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, pkt 1.2.1 Zmiana pkt b i c: „b) znaki duże (D): – na drogach ekspresowych, umieszczane przy jezdniach głównych, – na drogach dwujezdniowych poza obszarem zabudowanym, – na drogach dwujezdniowych w obszarze zabudowanym, na których dopuszczalna prędkość jest większa niż 70 km/h, c) znaki średnie (S): – na łącznicach i jezdniach innych niż jezdnie główne autostrad i dróg ekspresowych, – na drogach dwujezdniowych w obszarze zabudowanym, na których dopuszczalna prędkość jest mniejsza lub równa 70 km/h, – na jednojezdniowych drogach krajowych i wojewódzkich, – na drogach powiatowych, z wyjątkiem drogowskazów tablicowych”.	Zmiana ujedynolici wielkość znaków na większości dróg w terenie zabudowanym z wyjątkiem dróg przyśpieszonych. Obecnie z punktu widzenia kierowcy nie ma potrzeby zróżnicowania wielkości oznakowania dla dróg dwujezdniowych w terenie zabudowanym, a obecne zapisy rodzą problemy w przypadku czasowych organizacji ruchu, gdzie w terenie zabudowanym konieczne jest stosowanie znaków o klasę wyższych od D, czyli wielkich (W).
45.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, pkt 1.5.2 Dodanie: „Na drogach o dopuszczalnej prędkości poniżej 60 km/h w obszarze zabudowanym dopuszcza się zmniejszenie wymaganej odległości pomiędzy znakami w celu prawidłowego wskazania miejsc zastrzeżonych i sposobu parkowania”; oraz: „Łącznie ze znakiem B-20 może być umieszczony na tym samym słupku tylko jeden znak zakazu albo znak nakazu wskazujący sposób zachowania się na skrzyżowaniu”.	Z uwagi na wymiary miejsc zastrzeżonych nie ma możliwości wstawienia stosownego oznakowania z zachowaniem wymaganej odległości pomiędzy znakami. Dopuszczenie umieszczenia znaków zakazu lub znaków nakazu wspólnie ze znakiem B-20 poprawia sposób przekazania kierującemu informacji o organizacji ruchu na skrzyżowaniu. Jednocześnie w terenie zabudowanym często brak jest możliwości zachowania odległości pomiędzy znakami.
46.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, pkt 3.2.36 Zmiana: „W tych miejscach, gdzie obowiązuje zakaz, a możliwe jest dopuszczenie postoju pojazdu należy: – wskazać możliwość postoju znakiem D-15, D-18 lub D-19 albo znakiem poziomym P-18 «stanowisko postojowe» lub P-19 «linia wyznaczająca pas postojowy», ewentualnie – pod znakiem zakazu umieścić tabliczkę z <u>odpowiednim</u> napisem <u>np.</u> : «Nie dotyczy chodnika (pobocza)», « <u>Nie dotyczy stanowisk postojowych</u> » <u>itp.</u> (...) W celu oznaczenia <u>początku</u> zakazu wyrażonego znakiem B-35, B-36, B-37, B-38 <u>dopuszcza się stosowanie</u> łącznie ze znakiem tabliczki T-25a (rys. 3.2.36.2) wskazującej początek zakazu. W celu oznaczenia <u>kontynuacji</u> zakazu wyrażonego znakiem B-35, B-36, B-37, B-38 <u>dopuszcza się stosowanie</u> łącznie ze znakiem tabliczki T-25b (rys. 3.2.36.3) wskazującej kontynuację zakazu; <u>zaleca się stosować ją:</u>	W celu ograniczenia liczby znaków należy umożliwić stosowanie znaków B-35 i B-36 ze znakiem D-18 nie tylko na chodniku lub w zatoce, ale także np. na pasie postojowym lub w przypadku parkowania jedną osią samochodu na chodniku lub poboczu. Znak D-18 powinien odwoływać zakaz postoju lub zatrzymywania się. Tabliczki T-25 powinny być stosowane tylko w wyjątkowych sytuacjach.

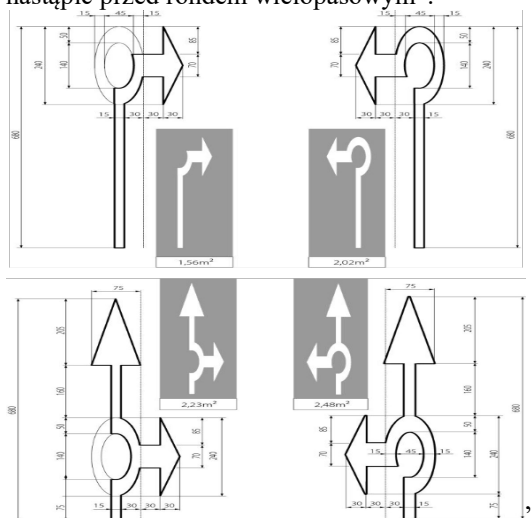
		– za każdym miejscem przeznaczonym do zawracania (poza skrzyżowaniem), – za wyjazdem z drogi gruntowej lub wewnętrznej na drogę publiczną, – za wyjazdem z obiektu przydrożnego, – co 200–250 m, jeżeli długość odcinka drogi objętego zakazem postoju (między skrzyżowaniami) w obszarze zabudowanym wynosi ponad 400 m, – co 400–500 m, jeżeli długość odcinka drogi objętego zakazem postoju (między skrzyżowaniami) poza obszarem zabudowanym wynosi ponad 800 m. W celu oznaczenia <u>uchylenia</u> przed skrzyżowaniem zakazu wyrażonego znakiem B-35, B-36, B-37, B-38: a) stosuje się łącznie ze znakiem tabliczki T-25c (rys. 3.2.36.4) wskazującym koniec zakazu i umieszcza się na końcu odcinka jezdni (drogi) objętego zakazem postoju, z wyjątkiem przypadku gdy na dalszym odcinku obowiązuje zakaz zatrzymywania się (rys. 3.2.37.2); lub b) należy zastosować odpowiedni znak D-15, D-18 lub D-19”.	
47.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, punkt 4.2.17 Dodanie: „Znak C-16 z tabliczką «Nie dotyczy» wraz z symbolem roweru stosuje się w celu wskazania chodnika lub drogi dla pieszych, po których dopuszcza się ruch rowerowy zgodnie z przepisami ustawy. Takie oznakowanie stosuje się, gdy nie ma możliwości wyznaczenia ścieżki rowerowej lub ścieżki pieszo-rowerowej, chodnik ma szerokość nie mniejszą niż 2,00 m, zaś natężenie ruchu rowerowego nie jest znaczne i nie powoduje utrudnień w ruchu pieszych”.	Dopuszczenie korzystania z chodnika przez kierujących rowerem, gdy chodnik zostanie odpowiednio oznakowany (w związku z dodaniem art. 33 ust. 3 pkt 4 Prawa o ruchu drogowym).
48.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, pkt 5.2.2 Zmiana z: „Jeżeli na skrzyżowaniu zastosowano znak A-7, znak ten umieszcza się pod znakiem D-2” na: „Jeżeli na skrzyżowaniu zastosowano znaki A-7 i C-12, znak A-7 umieszcza się pod znakiem D-2 niezależnie od wcześniej zastosowanego kompletu oznakowania”.	Doprecyzowanie zapisu umożliwi odwołanie drogi z pierwszeństwem przejazdu tylko poprzez znak D-2. W związku z wprowadzonym zapisem skorygować należy rysunek 5.2.1.3b pierwszeństwo na skrzyżowaniu o rozszerzonych wlotach.
49.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, pkt 5.2.6.2. Dodanie: „Powinno łączyć dwa chodniki (drogi dla pieszych), dwie ścieżki pieszo-rowerowe lub chodnik ze ścieżką pieszo-rowerową po obu stronach jezdni. Przejście dla pieszych powinno mieć dedykowane oświetlenie, które powinno objąć zarówno przejście dla pieszych, jak i miejsce oczekiwania pieszego przed przejściem po obu stronach”. Dodanie do wyczenia lit. j o treści: „j) przejść nie powinno się wyznaczać w obszarach ruchu uspokojonego, w szczególności w obszarze obowiązywania znaku B-43 obniżającego prędkość do 40 km/h lub mniejszej”.	Nadanie pieszym oczekującym na wejście na przejście dla pieszych pierwszeństwa (w związku ze zmianą w art. 2 pkt 23 Prawa o ruchu drogowym).

50.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1, pkt 5.2.18 Zmiana wszystkich wyrażeń: „na chodniku” na: „w zatoce postojowej”.	Dopuszczenie postoju na jezdni i w zatoce postojowej pojazdów pow. 2,5 t oraz oznakowanie miejsc postojowych w zatoce postojowej (w zw. ze zmianą w § 52 ust. 2–2a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).
51.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 1 „Rys. 1.5.2. Łącznie ze znakiem A-7 może być umieszczony na tym samym słupku tylko jeden znak ostrzegawczy albo znak zakazu, albo znak nakazu, albo znak informacyjny: D-2, D-6, D-6a, D-6b, D-41, D-47, D-53, T-6, w sposób wskazany na rys. 1.5.1 i 1.5.2”. „3.2.31 Znak B-20 umieszcza się możliwie najbliżej skrzyżowania i nie dalej niż 25 m od niego w obszarze zabudowanym. Odległość umieszczenia znaku należy mierzyć od krawędzi jezdni drogi poprzecznej lub od skrajnej szyny. Dopuszcza się umieszczenie znaku B-20 wraz ze znakiem G-3, G-4 albo ze znakiem D-6, D-6a, D-6b, D-41, D-47, D-53, T-6 (na jednym słupku)”.	W zakresie znaków drogowych pionowych zezwolenie na stosowanie A-7 lub B-20 z ewentualnym T-6 wspólnie z D-41, D-47 lub D-53. Zmiana ta jest konsekwencją zmiany powyższej, dokonanej w art. 17 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym.
52.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 2 Dodanie pkt 3.2.1.10–3.2.1.12: „3.2.1.10. Strzałka kierunkowa w lewo na następnym skrzyżowaniu Znak P-8j «strzałka kierunkowa w lewo na następnym skrzyżowaniu» (rys. 3.2.1.11) stosuje się w celu wskazania, że z pasa, na którym się znajduje, dozwolona jest jazda tylko w lewo za skrzyżowaniem (wyspą), jeżeli wybór pasa powinien nastąpić przed pierwszym skrzyżowaniem. 3.2.1.11. Strzałka kierunkowa w prawo na następnym skrzyżowaniu Znak P-8k «strzałka kierunkowa w prawo na następnym skrzyżowaniu» (rys. 3.2.1.12) stosuje się w celu wskazania, że z pasa, na którym się znajduje, dozwolona jest jazda tylko w prawo za skrzyżowaniem (wyspą), jeżeli wybór pasa powinien nastąpić przed pierwszym skrzyżowaniem.	Dodanie strzałki P-8 informującej o skręcie za drugim skrzyżowaniem (w zw. z dodaniem § 87 ust. 1a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych). Dodanie oznakowania P-8 dla rond turbinowych (w zw. z dodaniem § 87 ust. 1b rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

3.2.1.12. Strzałka kierunkowa na wlotach rond wielopasowych

Znak P-81 «strzałka kierunkowa na wlotach rond wielopasowych», w różnych odmianach (rys. 3.2.1.12), stosuje się w celu wskazania kierunku jazdy na wlotach rond wielopasowych. Znak ten stosuje się, jeżeli wybór pasa, ze względu na zastosowaną organizację ruchu, powinien nastąpić przed rondem wielopasowym”.

53.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 2, pkt 5.2.3 Dodanie: „Jeżeli lokalne uwarunkowania za tym przemawiają, dopuszcza się, by długość linii przystankowej była mniejsza, jednak nie mniejsza niż 10 m i nie mniejsza niż długość autobusów korzystających z przystanku”; oraz zmiana: „Znak P-17 umieszcza się w taki sposób, aby jego <u>koniec</u> znajdował się w odległości 15 m za znakiem pionowym oznaczającym przystanek autobusowy, trolejbusowy lub tramwajowy (odpowiednio znaki D-15, D-16 lub D-17)”, na: „Znak P-17 umieszcza się w taki sposób, aby jego <u>środek</u> znajdował się <u>na wysokości znaku pionowego oznaczającego przystanek autobusowy, trolejbusowy lub tramwajowy (odpowiednio znaki D-15, D-16 lub D-17)</u>”.

Zmiana długości linii przystankowej oraz przepisów dot. zakazu zatrzymywania na przystanku (w zw. ze zmianą w art. 49 ust. 1 pkt 9 Prawa o ruchu drogowym).

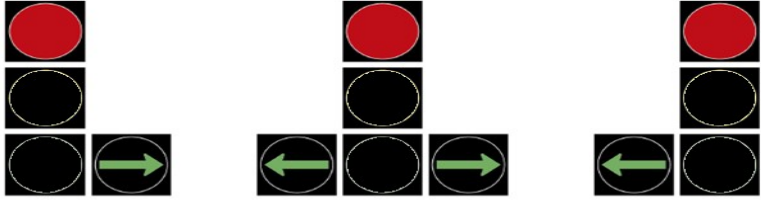
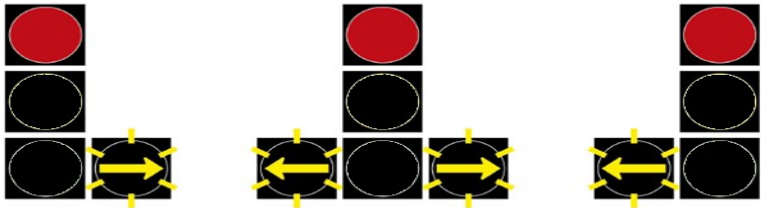
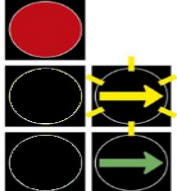

54.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 2, pkt 5.2.4 Dodanie drugiej części zdania: „Stanowiska postojowe dla pojazdów osób niepełnosprawnych powinny mieć nawierzchnię barwy niebieskiej, <u>z wyjątkiem stanowisk postojowych dla pojazdów osób niepełnosprawnych położonych na obszarze wpisanym do rejestru zabytków lub objętym ochroną konserwatorską na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub znajdujących się w granicach parku kulturowego</u> ”.	W związku z konfliktem przepisów – warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz właściwych przepisów dotyczących ochrony konserwatorskiej i parków kulturowych – należy dokonać modyfikacji zapisów w zakresie dopuszczenia niemalowania w takich obszarach na niebiesko kopert – stanowisk postojowych dla osób z niepełnosprawnością.
55.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 2, pkt 5.2.6 Dodanie: „W przypadku oznakowania kopert na pasie postojowym lub w zatoce postojowej z miejscami postojowymi wyznaczonymi równoległe do krawędzi jezdni, dopuszcza się, by szerokość kopert była nie większa niż odpowiednio szerokość pasa postojowego lub szerokość zatoki postojowej”.	W związku z istnieniem wielu szerokości miejsc (stanowisk) postojowych i pasa postojowego (pas postojowy: 2,0 m, zatoka postojowa: 2,5 m, koperty: 2,3 m, koperty dla osób z niepełnosprawnością: 3,6 m) przy obecnych przepisach koperty umieszczone na pasach postojowych oraz w zatokach postojowych o szerokości mniejszej niż szerokość koperty są malowane poza tym pasem – tj. na pasie ruchu. W skrajnym przypadku koperta dla osób z niepełnosprawnością o szerokości 3,6 m wystaje 1,6 m na pas ruchu.
56.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 2, pkt 5.2.18 Zmiana z: „W dolnej części znaku D-18 dopuszcza się umieszczenie napisu określającego rodzaj parkingu, np. leśny, płatny, strzeżony itp., <u>lub symbolu koperty</u> ”, na: „W dolnej części znaku D-18 <u>lub D-18a dopuszcza się umieszczenie napisu określającego rodzaj parkingu, np. leśny, płatny, strzeżony itp., symbolu koperty lub liczby miejsc zastrzeżonych występujących za znakiem (np.: 3 st. – rozwinięcie wyrazu stanowiska, 2 x – rozwinięcie skrótu podwójne). Dopuszcza się również umieszczenie w dolnej części znaku oprócz wyżej wymienionych napisów lub symboli, ikony osoby niepełnosprawnej, autobusu itp.</u> ”.	Należy ograniczyć liczbę tabliczek występujących pod znakami D-18 poprzez umieszczenie odpowiedniego znaku lub napisu na samym znaku D-18a. Obecnie w celu wyznaczenia liczby stanowisk dla inwalidów większej niż jedno należy umieścić znak D-18a, następnie tabliczkę T-29 i tabliczkę T z napisaną liczbą miejsc za znakiem. Powyższe rozwiązanie pozwoli na jednym znaku D-18a umieścić grafikę wskazującą, dla kogo to stanowisko jest przeznaczone, oraz liczbę miejsc za znakiem.
57.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 2, pkt 7.2.17 Zmiana z: „co najmniej trzech pasach ruchu” na: „co najmniej dwóch pasach ruchu”.	Obecnie przepisy nie pozwalają na stosowanie znaku F-17 na drogach, gdzie liczba pasów jest mniejsza niż trzy.
58.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, rys. 2.2.1 b	Zmiana ma na celu doprowadzenie zastosowanych na rysunkach symboli sygnałów do zgodności z oznaczeniami określonymi w zał. 3 rys 7.1.1.

		Grupa Sygnalizatory K1, K1p K2a K2b K3, K3p K4, K4p P1a, P1b P2a, P2b P3a, P3b P4a, P4b SK3 rys. 2.2.1. c: Grupa Sygnalizatory K1, K1p K2a K2b K3, K3p K4, K4p P1a, P1b P2a, P2b P3a, P3b P4a, P4b SK3	
59.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 3.1 Zmiana definicji detektora: „Detektor – element wykrywający poszczególne grupy uczestników ruchu (pojazdy lub pieszych), którego działanie polega na wytworzeniu sygnału przy każdym wykryciu uczestnika ruchu znajdującego się w strefie detekcji. Sygnał wytwarzany jest automatycznie w przypadku pojazdów, a w sposób wymuszony bądź automatyczny w przypadku pieszych i kierujących pojazdami poruszającymi się po drogach dla rowerów. Detektory dzielą się na ręczne (przyciski sterownicze) i działające samoczynnie (indukcyjne, magnetyczne, podczerwone, mikrofalowe, radarowe, laserowe, rezonansowe, akustyczne, radiowe, wideo,	Wprowadzenie przycisków dla rowerów oraz urządzeń transportu osobistego (w celu zachowania komplementarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w innych paragrafach). Zmiana podyktowana jest doświadczeniami eksploatacyjnymi automatycznych systemów detekcji instalowanych na drogach dla rowerów. W obecnej chwili nie ma możliwości spełnienia warunków pewności działania detekcji zapisanych w pkt 3.3.4 zmienianego załącznika, gdyż nie ma urządzeń trwałych, łatwych w montażu i utrzy-

		zbliżeniowe i podobne). Detektory <u>działające samoczynnie</u> dzielą się ponadto pod względem instalacji na wbudowane w nawierzchnię i nadjezdniowe oraz na czynne (wysyłające wiązkę fal i odbierające część wiązki odbitą od obiektu) i bierne (odbierające wiązkę fal wysyłaną przez obiekt)”.	maniu, które zapewniają jednocześnie brak samoczynnego generowania wzbudzeń bez obecności pojazdu (co wymaga częstej kalibracji urządzeń – niezapewniona łatwość utrzymania), jak i kierunkowość (generowanie fałszywych wzbudzeń – brak pewności działania) oraz objęcie całej szerokości drogi dla rowerów detekcją (brak wzbudzenia – brak pewności działania lub montaż wielu urządzeń – brak łatwości montażu i utrzymania). Analiza zachowania kierujących rowerami wskazuje ponadto, że brak potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia przez sterownik powiązany bezpośrednio z samym faktem stosowania detekcji samoczynnej powoduje zjeżdżanie z drogi dla rowerów przed przejazdami (jeśli są położone obok przejść dla pieszych) i zgłaszanie żądania za pomocą przycisku dla pieszych. Następnie część kierujących rowerem wraca na drogę dla rowerów a część przejeżdża po przejściu dla pieszych, co prowadzi do konfliktów na linii piesi – rowerzyści. Natomiast jeśli przy przejeździe zamontowany jest dodatkowy przycisk dla pieszych w celu informowania kierujących rowerami o przyjęciu zgłoszenia, to większość z nich używa przycisku niezależnie od faktu, czy urządzenia detekcji samoczynnej wykryły pojazd czy nie. Zachowania kierujących rowerami oraz kwestie techniczne wskazują więc na zasadność przywrócenia możliwości stosowania przycisków jako urządzeń detekcji dla wszelkich osób poruszających się poza jezdnią rozumianą zgodnie z zapisami Dz.U z 2016 r. nr 124 z późn. zm.
60.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 3.2.3 Nadanie treści: „3.2.3. Sygnalizatory z sygnałem dopuszczającym skręcanie w kierunku wskazanym strzałką Do nadawania sygnału dopuszczającego skręcanie w kierunku wskazanym strzałką przeznaczone są sygnalizatory S-2a oraz S-2b. Średnica soczewki nadającej sygnał w kształcie strzałki wynosi 200 mm niezależnie od średnicy pozostałych soczewek”.	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

61.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 3.3.5.1 Zmiana na: „Przyciski dla <u>pieszych i kierujących pojazdami poruszających się po drogach dla rowerów</u> ”.	Wprowadzenie przycisków dla rowerów oraz urządzeń transportu osobistego (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 3.1 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach).
62.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 4.2.2 Nadanie treści: „4.2.2. Sygnalizatory dopuszczające skręcanie w kierunku wskazanym strzałką Oprócz sygnałów ogólnych oraz kierunkowych stosuje się sygnały dopuszczające skręcanie w kierunku wskazanym strzałką, wyświetlane na sygnalizatorach S-2a i S-2b umieszczanych obok sygnalizatora ogólnego S-1. Dopuszcza się montaż sygnalizatora S-2a lub S-2b na sygnalizatorach typu SB i ST, przy czym przynależność sygnalizatorów S-2a lub S-2b musi jednoznacznie wynikać z umieszczenia ich w stosunku do sygnalizatorów SB i ST – miejsce umieszczenia sygnalizatora S-2a lub S-2b nie może sugerować jego powiązania z innym sygnalizatorem. Pod pojęciem sygnału czerwonego, zielonego, żółtego bądź czerwono-żółtego należy rozumieć również ich odpowiedniki wyświetlane na sygnalizatorach ST i SB. Sygnał wyświetlany na sygnalizatorze S-2a ma postać zielonej strzałki na czarnym tle skierowanej w prawo bądź w lewo. Sygnał jest wyświetlany w następującej sekwencji: brak sygnału → sygnał zielony ciągły → brak sygnału Sygnał na sygnalizatorze S-2a jest wykorzystywany w celu wskazania możliwości bezkolizyjnego wykonania manewru skrętu. Sygnał na sygnalizatorze S-2a dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką może być nadawany jednokrotnie lub wielokrotnie podczas nadawania sygnału czerwonego, przy czym nie dopuszcza się nadawania go w trakcie nadawania sygnału żółtego lub czerwono-żółtego. Sygnał wyświetlany na sygnalizatorze S-2b ma postać żółtej strzałki migającej na czarnym tle skierowanej w prawo bądź w lewo. Sygnał jest wyświetlany w następującej sekwencji: brak sygnału → sygnał żółty migający → brak sygnału Sygnał ten wykorzystywany jest w celu wskazania możliwości skręcania w kierunku wskazanym strzałką, po zatrzymaniu się przed sygnalizatorem i ustąpieniu pierwszeństwa wszystkim uczestnikom ruchu otrzymującym sygnał zezwalający. Sygnał na sygnalizatorze S-2b dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką może być nadawany jednokrotnie lub wielokrotnie podczas nadawania sygnału czerwonego,	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

		przy czym nie dopuszcza się nadawania go w trakcie nadawania sygnału żółtego, czerwono-żółtego lub zielonego. Sygnalizator S-2a lub S-2b dopuszczający skręt w prawo umieszcza się po prawej stronie sygnalizatora ogólnego. Sygnalizator S-2a lub S-2b dopuszczający skręt w lewo umieszcza się po lewej stronie sygnalizatora ogólnego. Dopuszcza się jednoczesne umieszczenie sygnalizatorów dopuszczających skręt w lewo i w prawo przy jednym sygnalizatorze ogólnym. Dopuszcza się jednoczesne umieszczenie sygnalizatorów S-2a i S-2b przy jednym sygnalizatorze ogólnym, przy czym sygnalizator S-2b powinien znajdować się powyżej sygnalizatora S-2a. Zasady rozmieszczania sygnalizatorów S-2a i S-2b przedstawiono na rysunku 4.2.9”.	
63.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 4.2.4 W akapicie trzecim dodanie tiret trzeciego: „– sygnalizatory z symbolem tramwaju stosuje się w miejscach przecięć linii tramwajowej z jezdnią, przejściami dla pieszych lub przejazdami dla rowerów w celu ostrzeżenia kierujących pojazdami, pieszych i kierujących rowerami o nadjeżdżającym tramwaju”.	Wprowadzenie sygnału ostrzegawczego z pikto-gramem tramwaju (w celu zachowania komple-mentarności rozwiązań niezbędne jest dokonanie zmian także w innych miejscach). Zmiana ma na celu dostosowanie przepisów prawa do praktyki, jaka jest stosowana przez zarządzających ruchem na terenie Polski. Obecnie w wielu miejscach na przejściach i przejazdach przez torowiska tramwajowe są stosowane sygnały ostrzegawcze z symbolem tramwaju w celu uszczegółowienia, przed czym ostrzega sygnał żółty migający. Zmiana wprowadza ponadto zasady stosowania, lokalizacji oraz sposobu sterowania tym sygnałem. Umożliwione zostało także używanie sygnału jako zamiennika podstawowych sygnałów dla pieszych i rowerzystów, w sytuacjach kiedy wyświetlanie sygnału zielonego na przecięciu torowiska może powodować błędne odczytanie sytuacji przez pieszych i wejście na przejście położone obok na sygnale czerwonym. Dotyczy to w szczególności sytuacji położonych w ciągu przejść dla pieszych, na których wyświetlane są odrębne stany sygnałów lub objęte sygnalizacją jest tylko przejście przez torowisko, a przejście przez jezdnię nie.
64.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urząd-	Załącznik nr 3, rys. 4.2.9 Nadanie brzmienia:	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów dro-

	dzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	„Rys. 4.2.9. Sygnalizatory S-2a oraz S-2b nadające sygnał dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką umieszczone przy sygnalizatorze S-1”	gowych).
65.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, rys. 4.2.14 Dodanie symbolu:	Wprowadzenie sygnału ostrzegawczego z piktogramem tramwaju (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 4.2.4 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach).
66.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 4.6 Nadanie brzmienia: „4.6. Sygnały dla kierujących tramwajami Dla kierujących tramwajami stosuje się sygnały barwy białej w następującej postaci: – sygnał w kształcie kreski poziomej oznaczający zakaz wjazdu za sygnalizator,	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

– sygnał w kształcie kreski pionowej oznaczający zezwolenie na wjazd za sygnalizator, z zastrzeżeniem, że jeśli brak jest możliwości opuszczenia skrzyżowania w trakcie nadawania sygnału zezwalającego na wjazd lub wjazd na skrzyżowanie spowodowałby zagrożenie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, nie wolno wjechać za sygnalizator,

– sygnał migający w kształcie kreski pionowej lub sygnał w postaci dwóch kropek ułożonych poziomo oznaczający zakaz wjazdu za sygnalizator; zakaz nie dotyczy kierujących tramwajami, które w chwili rozpoczęcia nadawania tego sygnału były tak blisko, że nie mogłyby być zatrzymane przed sygnalizatorem bez gwałtownego hamowania; sygnał ten oznacza jednocześnie, że za chwilę nadawany będzie sygnał w kształcie kreski poziomej.

Do nadawania sygnałów dla kierujących tramwajami przeznaczone są dwukomorowe sygnalizatory – ogólne ST – rys. 4.6.1, kierunkowe STK – rys. 4.6.2 oraz trójkomorowe SB i SBK (bez tabliczki BUS) opisane w pkt 4.7.

Sygnał ogólny oznacza, że podczas przejazdu tramwaju przez skrzyżowanie może wystąpić kolizja z pojazdami skręcającymi na skrzyżowaniu.

Sygnały kierunkowe, nadawane przez sygnalizator STK, dotyczą tylko kierunku jazdy wskazanego strzałką. Sygnał kierunkowy zezwalający na wjazd za sygnalizator informuje dodatkowo o przejeździe we wskazanym kierunku w fazie, w której nie występuje kolizja z innymi strumieniami ruchu. Dopuszcza się stosowanie dodatkowej komory sygnalizacyjnej o średnicy takiej samej, jak pozostałych komór w sygnalizatorze, z białą strzałką na czarnym tle, równoważnej tabliczce ze strzałkami kierunkowymi, umieszczonej nad sygnalizatorem.

Sygnały wyświetlane na sygnalizatorach ST i STK mogą być nadawane tylko w następującej sekwencji:
sygnał w postaci kreski poziomej → sygnał w postaci kreski pionowej →
sygnał migający w postaci kreski pionowej → sygnał w postaci kreski poziomej

Oprócz podanych wyżej sygnałów można również stosować sygnały kierunkowe STT pokazane na rys. 4.6.3.

Sygnały STT mają postać jednej z podanych niżej kombinacji dwóch lub trzech białych punktów (trzech w rzędzie górnym i jednego w rzędzie dolnym):

- sygnał w kształcie trzech punktów poziomo w rzędzie górnym, oznaczający zakaz ruchu we wszystkich kierunkach,
- sygnał w kształcie dwóch punktów: jednego w rzędzie dolnym i jednego w rzędzie górnym (prawego, środkowego lub lewego), oznaczający

		zezwolenie na ruch we wskazanym kierunku (odpowiednio: w prawo, na wprost lub w lewo) i zakaz ruchu we wszystkich pozostałych kierunkach, – sygnał w kształcie trzech punktów: jednego w rzędzie dolnym i dwóch w rzędzie górnym (prawego i środkowego lub środkowego i lewego), oznaczający zezwolenie na ruch w obu wskazanych kierunkach (odpowiednio: w prawo i na wprost lub na wprost i w lewo) i zakaz ruchu w trzecim kierunku. Sygnaly kierunkowe STT mogą występować w dowolnej sekwencji”.	
67.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 4.7 Nadanie brzmienia: „4.7. Sygnaly dla kierujących autobusami Dla kierujących pojazdami, wykonującymi odpłatny przewóz osób na regularnych liniach, poruszającymi się po wydzielonych dla nich pasach ruchu, stosuje się oddzielne sygnaly barwy białej, zwane dalej sygnalami dla kierujących autobusami, w następującej postaci: – sygnał w kształcie kreski poziomej oznaczający zakaz wjazdu za sygnalizator, – sygnał w postaci kreski poziomej i dwóch kropek rozmieszczonych poziomo oznaczający zakaz wjazdu za sygnalizator oraz informujący, że za chwilę nadawany będzie sygnał w kształcie kreski pionowej, – sygnał w kształcie kreski pionowej oznaczający zezwolenie na wjazd za sygnalizator, z zastrzeżeniem, że jeśli brak jest możliwości opuszczenia skrzyżowania w trakcie nadawania sygnału zezwalającego na wjazd lub wjazd na skrzyżowanie spowodowałby zagrożenie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, nie wolno wjechać za sygnalizator, – sygnał w kształcie dwóch kropek rozmieszczonych poziomo, oznaczający zakaz wjazdu za sygnalizator; sygnał ten nie dotyczy kierujących pojazdami, które w chwili rozpoczęcia nadawania tego sygnału były tak blisko sygnalizatora, że nie mogłyby być zatrzymane bez gwałtownego hamowania; sygnał ten informuje jednocześnie, że za chwilę nadawany będzie sygnał w kształcie kreski poziomej. <u>Sygnał ogólny oznacza, że podczas przejazdu pojazdu przez skrzyżowanie może wystąpić kolizja z pojazdami skręcającymi na skrzyżowaniu.</u> <u>Sygnaly kierunkowe, nadawane przez sygnalizator SBK, dotyczą tylko kierunku jazdy wskazanego strzałką. Sygnał kierunkowy zezwalający na wjazd za sygnalizator informuje dodatkowo o przejeździe we wskazanym kierunku w fazie, w której nie występuje kolizja z innymi strumieniami ruchu. Dopuszcza się stosowanie dodatkowej komory sygnalizacyjnej o średnicy takiej samej, jak pozostałych komór w sygnalizatorze, z białą strzałką na czarnym tle, równoważnej tabliczce ze strzałkami kierunkowymi, umieszczonej nad sygnalizatorem:</u> sygnał w kształcie kreski poziomej → sygnał w kształcie kreski poziomej i dwóch kropek poziomo → sygnał w kształcie kreski pionowej → sygnał	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

		w kształcie dwóch kropek poziomo → sygnał w kształcie kreski poziomej <u>Do nadawania sygnałów dla kierujących autobusami przeznaczone są trójkomorowe sygnalizatory: ogólne SB – rys. 4.7.1, kierunkowe SBK – rys. 4.7.2 oraz dwukomorowe ST i STK opisane w pkt 4.6.</u> <u>W przypadku jeśli sygnał na sygnalizatorach SB i SBK ma dotyczyć tylko kierujących autobusami, nad sygnalizatorem umieszcza się u góry białą tabliczkę z czarnym napisem «BUS».</u> Dopuszcza się zastosowanie komory sygnalizacyjnej, o takiej samej średnicy jak pozostałe komory w sygnalizatorze, z białym napisem «BUS» na czarnym tle”.	
68.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3 Pod rys. 4.7.1 dodanie rys. 4.7.2. Rys. 4.7.2. Sygnalizatory kierunkowe dla autobusów *) Tabliczki kierunkowe lub komory z białymi strzałkami kierunkowymi.	Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

69.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt. 6.2.1.1 Usunięcie akapitu: „Stosując sygnalizację na skrzyżowaniu, należy objąć nią wszystkie grupy uczestników ruchu i wszystkie strumienie ruchu poruszające się po jezdni lub torowisku oraz je przekraczające. Nie pozostawia się jakiegokolwiek wlotu, pasa lub strumienia ruchu w obszarze skrzyżowania bez sygnalizacji”; oraz dodanie: „Stosując sygnalizację świetlną zasadniczo obejmuje się nią wszystkie strumienie ruchu poruszające się lub przecinające jezdnię lub torowisko. Nie pozostawia się jakiegokolwiek wlotu, pasa lub strumienia ruchu w obszarze skrzyżowania bez sygnalizacji z wyjątkiem sytuacji przedstawionych poniżej. Nie obejmuje się sygnalizacją świetlną strumieni przecinających się poza jezdnią lub torowiskiem – np. pary strumieni rower-pieszcy lub pieszcy-pieszcy. Dopuszcza się nieobejmowanie sygnalizacją zjazdów indywidualnych, które należy w takim przypadku oznakować znakiem B-20 i ewentualnie dodatkowo znakiem nakazu jazdy w kierunku, w którym strumień włączający się do ruchu powoduje najmniejsze zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Dopuszcza się nieobejmowanie sygnalizacją świetlną strumieni, które otrzymywałyby w programie sygnalizacji wyłącznie sygnał zielony. Dopuszcza się uznanie strumieni za przecinające się poza skrzyżowaniem i nieobejmowanie ich sygnalizacją świetlną, gdy zastosowano kanalizację ruchu i strumień na wylocie nie ma bezpośredniego konfliktu z innymi strumieniami opuszczającymi skrzyżowanie, a sposób oznakowania jednoznacznie określa pierwszeństwo. W przypadku pojedynczych pasów skanalizowanych do skrótu w prawo dopuszcza się zastosowanie sygnalizatorów ostrzegawczych z sylwetką pieszego przed przejściem lub przejazdem rowerowym w miejsce sygnalizatorów dla pojazdów i pieszych lub rowerzystów i jednoznaczne oznakowanie określające zasady pierwszeństwa dla pojazdów poruszających się po tym pasie pod warunkiem, że objęcie sygnalizacją pasa ruchu byłoby uwarunkowane tylko faktem wyznaczenia przejścia lub przejazdu. W przypadku przejazdów tramwajowych, na długości których znajdują się zjazdy indywidualne, należy dla pojazdów zastosować sygnalizację nadającą sygnały dla kierujących pojazdami stosowaną na przejazdach tramwajowych, a zjazdy oznakować znakiem B-20 «STOP» i ewentualnie dodatkowo znakiem nakazu jazdy w kierunku, w którym strumień włączający się do ruchu powoduje najmniejsze zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego”.	Zmiana ma na celu dopuszczenie do nieobejmowania sygnalizacją świetlną strumieni ruchu w obrębie skrzyżowania, w przypadku których ewentualny brak objęcia ich działaniem sygnalizacji nie generuje wzrostu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, tj.: zjazdów indywidualnych, pasów i strumieni ruchu, dla których przyznawany jest stale sygnał zielony (i jego odpowiedniki), a strumień ruchu nie wchodzi w kolizję z innymi strumieniami ruchu niebędącymi strumieniem pieszych i rowerów na przejeździe rowerowym, dla której to kolizji zostało dopuszczone zastosowanie sygnału ostrzegawczego w miejsce sygnałów dla pojazdów i pieszych lub rowerzystów. Wprowadzone zmiany są zgodne z propozycjami wysuwanymi przez środowiska naukowe oraz zarządców ruchu. W przypadku wyjazdów indywidualnych uznaje się, że liczba pojazdów generowanych przez taki wyjazd jest tak niewielka, iż nie stanowi istotnego zagrożenia BRD a liczba takich zjazdów na tarczy skrzyżowania, szczególnie w przypadku montażu sygnalizacji na istniejącym układzie drogowym, może być znaczna, co uniemożliwia wykonanie poprawnego, efektywnego i zrozumiałego dla kierowców na wlotach obciążonych ruchem stałoczasowego programu sygnalizacji świetlnej (dla każdego takiego wyjazdu należy przewidzieć min. 6 s sygnału zielonego w każdym cyklu oraz czasy ewakuacji, także względem innych wyjazdów indywidualnych). W przypadku skanalizowanych pasów ruchu należy zauważyć, że częstą praktyką zarządców ruchu jest zamiennie wyświetlanie sygnału zielonego oraz tzw. „zielonej strzałki” lub wręcz tylko stale sygnału „zielonej strzałki”, co w praktyce oznacza przyzwolenie na stały przejazd pojazdów z obowiązkiem ustąpienia pierwszeństwa innym uczestnikom ruchu. Jeśli jednocześnie występuje stale wyświetlanie sygnału zielonego na

			prostopadłym do takiego pasa przejściu dla pieszych, następują sytuacje konfliktowe, które biorą się z niezrozumienia wyświetlanych sygnałów przez kierowców oraz uznawania przez pieszych, że w związku z sygnałem zielonym nie ma występującego konfliktu z pojazdami przecinających przejście. Propozycja znosi tę niejednoznaczność interpretacji i wprowadza jasne kryteria pierwszeństwa tak na przejściu, jak i na połączeniu z jezdnią poprzeczną.
70.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 6.2.1.3 Nadanie brzmienia: „6.2.1.3. Stosowanie sygnału dopuszczającego skręcanie w kierunku wskazanym strzałką Sygnał dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką, wyświetlany przez sygnalizator S-2a, stosuje się, jeżeli istnieje możliwość bezkolizyjnego ruchu pojazdów skręcających w prawo lub w lewo. Strumień nie może być sterowany sygnalizatorem dopuszczającym skręcanie w kierunku wskazanym strzałką S-2a, jeżeli tor jazdy skręcających na podstawie tego sygnału będą się przecinały z torami jazdy strumieni, które otrzymują w tym czasie sygnał zezwalający. Sygnał dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką, wyświetlany przez sygnalizator S-2b, stosuje się, jeżeli w czasie, gdy nadawany jest sygnał czerwony ogólny, istnieje możliwość ruchu pojazdów skręcających w prawo lub w lewo, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa pieszym i pojazdom, dla których wyświetlany jest w tym czasie sygnał zielony. Do wjazdu na drogi o prędkości dopuszczalnej powyżej 50 km/h (60 km/h w godzinach 23:00–5:00) oraz poza obszarem zabudowanym sygnalizator S-2b można stosować pod warunkiem zapewnienia widoczności z miejsca zatrzymania pojazdu gwarantującej bezpieczne wykonanie manewru skrętu przy założeniu poruszania się pojazdów otrzymujących sygnał zielony z prędkością równą dwukrotnej prędkości miarodajnej przyjętej dla danej drogi. Sygnalizatora S-2b nie wolno stosować, gdy do jazdy w kierunku zgodnym z kierunkiem wskazanym strzałką przeznaczony jest więcej niż jeden pas ruchu. Sygnalizatora S-2b nie można stosować, gdy strumień ruchu sterowany tym sygnalizatorem przecina wydzielony tor tramwajowy (torowisko tramwajowe). Sygnalizatora S-2b nie wolno stosować w miejscach niezapewniających odpowiedniej widoczności, w szczególności: – za łukiem drogi, – za wierzchołkiem wzniesienia,	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

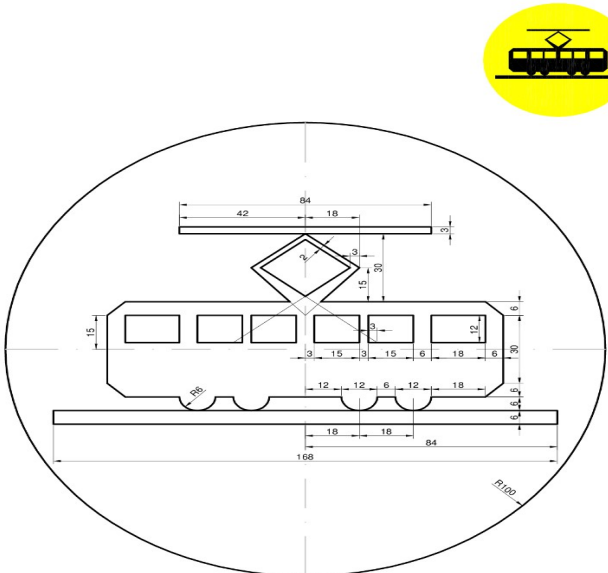
		– za wyjazdem z tunelu w odległości mniejszej niż 100 m, – w miejscu, w którym widoczność ograniczają budynki lub ogrodzenia, – w miejscu, w którym widoczność ograniczają drzewa lub krzewy (analizę widoczności należy przeprowadzać w okresie wegetacyjnym). Grupa sygnałowa zawierająca sygnalizator S-2b powinna wyświetlać sygnał dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką w sposób zapewniający bezpieczeństwo uczestnikom ruchu otrzymującym sygnał zielony, jak również uczestnikom ruchu poruszającym się na podstawie sygnału S-2b. Sposób zapewniania bezpieczeństwa powinien uwzględniać: – opóźnienie rozpoczęcia wyświetlania sygnału na sygnalizatorze S-2b w stosunku do kolizyjnej grupy pieszej lub rowerowej o co najmniej 2 sekundy, – zakończenie wyświetlania sygnału na sygnalizatorze S-2b najpóźniej w chwili zakończenia wyświetlania sygnału zielonego migającego dla kolizyjnej grupy pieszej i rowerowej, – opóźnienie rozpoczęcia wyświetlania sygnału na sygnalizatorze S-2b w stosunku do kolizyjnej grupy kołowej w taki sposób, aby pojazdy w grupie kolizyjnej w stosunku do uczestników ruchu poruszających się w oparciu o sygnał na sygnalizatorze S-2b znalazły się w punkcie kolizji wcześniej niż pojazdy ruszające spod sygnalizatora S-2b; do obliczeń należy przyjąć przyspieszenie rozruchu pojazdów w strumieniu z pierwszeństwem przejazdu nie większe niż $1,2 \text{ m/s}^2$, a w strumieniu otrzymującym sygnał dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką nie mniejsze niż $3,5 \text{ m/s}^2$; z zastrzeżeniem, że przyjęty czas opóźnienia należy zaokrąglić w górę do wartości nieujemnej, – zachowanie minimalnych czasów międzyzielonych przed rozpoczęciem i po zakończeniu wyświetlania sygnału na sygnalizatorze S-2b – czas sygnału żółtego też należy przyjąć równy 2 s”.	
71.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt. 6.2.2 Po akapicie czwartym dodanie akapitu: „Sygnalizację ostrzegawczą w postaci żółtego sygnału migającego z symbolem tramwaju stosuje się: – na przejściach dla pieszych i przejazdach rowerowych przez torowisko w miejscach, w których pieszy może nie dostrzec nadjeżdżającego pojazdu. Dopuszcza się stosowanie tego sygnału jako zamiennika sygnałów dla pieszych lub rowerzystów w przypadku, jeśli zastosowanie sygnału dla pieszych i rowerzystów na przejściu lub przejeździe przez torowisko będzie prowadzić do błędnego rozpoznawania sygnałów nadawanych na innych przejściach lub przejazdach przez pieszych lub rowerzystów. W takim przypadku należy sygnałem ostrzegawczym sterować na zasadach obowiązujących sygnały dla pieszych lub	Wprowadzenie sygnału ostrzegawczego z piktoqramem tramwaju (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 4.2.4 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach).

		rowerzystów, gdzie odpowiednikiem sygnału czerwonego jest sygnał żółty migający; – przed przejazdami przez torowisko w przypadku dopuszczalnej kolizji w celu ostrzeżenia kierujących pojazdami o nadjeżdżającym tramwaju lub autobusie poruszającym się po torowisku”.	
72.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt. 7.1 Nadanie lit. e treści: „e) sygnalizatory z sygnałem dopuszczającym skręcanie w kierunku wskazanym strzałką, w kolejności: S-2a w lewo, S-2a w prawo, S-2b w lewo, S-2b w prawo, sygnalizator S-1 z zamontowanym sygnalizatorem S-2a, sygnalizator S-1 z zamontowanym sygnalizatorem S-2b, sygnalizator S-1 z zamontowanymi sygnalizatorami S-2a i S-2b”; nadanie lit. l–n treści: „l) sygnalizator dla pojazdów komunikacji zbiorowej, m) sygnalizatory kierunkowe dla pojazdów komunikacji zbiorowej, n) sygnalizatory przeznaczone tylko dla autobusów”; nadanie lit. t treści: „t) przycisk dla pieszych i kierujących pojazdami poruszających się po drogach dla rowerów” po lit. t dodanie lit. u: „u) jednokomorowy sygnalizator ostrzegawczy z symbolem tramwaju”.	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych). Zmiany w zakresie sygnalizatorów dla tramwajów i autobusów (w zw. ze zmianą w § 102 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych). Wprowadzenie przycisków dla rowerów oraz urządzeń transportu osobistego (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 3.1 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach). Wprowadzenie sygnału ostrzegawczego z piktogramem tramwaju (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 4.2.4 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach).
73.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, rys. 7.1.3	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

74.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt. 7.3.2 Po lit. i dodać literę j w brzmieniu: „j) sygnalizatory ostrzegawcze z symbolem tramwaju umieszcza się na zasadach analogicznych jak dla sygnalizatorów dla pieszych i rowerzystów”.	Wprowadzenie sygnału ostrzegawczego z piktogramem tramwaju (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 4.2.4 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach).
75.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 8.2 Lit. b–c w nowym brzmieniu oraz usunięcie lit. d–e: „b) długości poszczególnych sygnałów powinny wynosić: – sygnał czerwony – minimalny czas trwania 2 s, – sygnał żółty (i odpowiedniki): · 2 s – dla strumieni kierujących rowerami, · 3 s – dla strumieni pojazdów o prędkości do 50 km/h włącznie (do 60 km/h w godzinach nocnych), · 3s – dla strumieni tramwajów i autobusów, gdy na wlocie umieszczony jest przystanek, · 4 s – dla strumieni pojazdów o prędkości powyżej 50 km/h (powyżej 60 km/h w godzinach nocnych),	Zmiana ma na celu dostosowanie długości poszczególnych sygnałów do fizycznych właściwości poruszania się pojazdów, w szczególności występowania stref dylematów. Występowanie stref dylematów jest powodem zwiększonej liczby kolizji na skrzyżowaniach z sygnalizacją świetlną w szczególności najechań na tył pojazdu. W celu dostosowania do zmian wprowadzających sygnalizatory S-1a zmiany powinny objąć także długości sygnałów dla kierujących rowerami; w propozycji uzależniają one długość sygnału od typu sygnalizatora

		· 5 s – dla strumieni pojazdów o prędkości równej lub wyższej niż 70 km/h · 5 s – dla strumieni tramwajów i autobusów, w przypadku, gdy przed sygnalizacją nie jest umieszczony przystanek, – sygnał czerwony z żółtym (i odpowiedniki): · 1 s – dla strumieni pojazdów, · 2s – dla strumieni tramwajów i autobusów, gdy na wlocie nie jest umieszczony przystanek, · 3s – dla strumieni tramwajów i autobusów, gdy na wlocie umieszczony jest przystanek, – sygnał zielony migający dla pieszych i dla rowerzystów na przejazdach dla rowerzystów – 4 s, c) długości sygnałów zielonych w sygnalizacji powinny wynosić co najmniej: – dla pojazdów – 5 s, – dla tramwajów, autobusów i trolejbusów, gdy na wlocie jest umieszczony przystanek – 5 s, – dla tramwajów, autobusów i trolejbusów, gdy na wlocie nie jest umieszczony przystanek – 2s, – dla pieszych – 100% czasu przejścia pieszych przez całe przejście przy prędkości pieszego równej 1,4 m/s (1,0 m/s w przypadku przejść uczęszczanych przez osoby z dysfunkcją ruchu lub na wózkach inwalidzkich), – dla kierujących rowerami na przejazdach sterowanych sygnałami S-6 – 100% czasu przejazdu kierującego rowerem przez przejazd dla rowerzystów, przy prędkości 4,2 m/s, – w sytuacjach szczególnie uzasadnionych dopuszcza się skrócenie sygnału zielonego pieszych i rowerzystów do 75% czasu przejścia/przejazdu, nie mniej jednak niż do 4 s sygnału zielonego stałego i 4 s sygnału zielonego migającego; zaleca się jednak, by długość sygnału zielonego stałego wynosiła tyle, ile wynosi czas przejścia całej szerokości jezdni z prędkością przyjmowaną do obliczeń czasów międzyzielonych, – sygnał dopuszczający skręcanie w kierunku wskazanym strzałką – minimalny czas trwania 2 s”.	sterującego strumieniem rowerów. Ujednolicenie powinno objąć także długości minimalnych sygnałów zielonych dla programów stałoczasowych, akomodacyjnych i acyklicznych.
76.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt. 8.3.2 Nadanie brzmienia: „8.3.2. Tworzenie podstawowych faz ruchu Właściwy dobór strumieni ruchu tworzących podstawowe fazy ruchu powinien uwzględniać wzajemne relacje pomiędzy wszystkimi parami strumieni, gdyż od tych relacji uzależniony jest dopuszczalny sposób sterowania. Każda para strumieni należy do jednej z trzech grup: – strumieni wzajemnie niekolizyjnych, – strumieni kolizyjnych o dopuszczalnym jednoczesnym zezwoleniu na ruch, – strumieni kolizyjnych o niedopuszczalnym jednoczesnym zezwoleniu na ruch.	Zmiana sygnałów dopuszczających skręcanie w kierunku wskazanym strzałką (w zw. ze zmianami w § 96 oraz z dodaniem § 96a rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych).

	Strumienie niekolizyjne mogą otrzymywać sygnały zezwalające na ruch bez żadnych wzajemnych ograniczeń. Pary strumieni kolizyjnych o dopuszczalnym jednoczesnym zezwoleniu na ruch powinny być sterowane tak, aby strumień podporządkowany nie miał możliwości dojazdu do punktu kolizji wcześniej niż strumień z pierwszeństwem przejazdu lub przejścia. Pary strumieni kolizyjnych o niedopuszczalnym jednoczesnym zezwoleniu na ruch powinny być sterowane tak, aby wykluczyć jednoczesne poruszanie się tych strumieni. Dopuszczalność lub niedopuszczalność jednoczesnego zezwolenia na ruch danej pary strumieni kolizyjnych powinna być określana indywidualnie dla każdej pary na podstawie takich czynników, jak: natężenie ruchu strumieni, kąty przecinania się ich torów jazdy w punkcie kolizji, występowanie lub nie powierzchni akumulacji. Do grupy par strumieni kolizyjnych o dopuszczalnym jednoczesnym zezwoleniu na ruch zalicza się następujące pary: a) strumień pojazdów sterowany sygnalizatorem ogólnym z wyjątkiem tramwajów – strumień pojazdów sterowany sygnalizatorem ogólnym z wlotu przeciwległego,b) strumień pojazdów skręcających sterowany sygnalizatorem ogólnym z wyjątkiem tramwajów – strumień pieszych lub rowerzystów przecinający jezdnię, w którą odbywa się skręt pojazdów,c) strumień pojazdów skręcających sterowany sygnalizatorem ogólnym z wyjątkiem tramwajów – strumień kierujących rowerami poruszających się po pasie dla rowerów wzdłuż jezdni, z której odbywa się skręt pojazdów,d) strumień pojazdów skręcających sterowany sygnalizatorem ogólnym – strumień tramwajów lub autobusów sterowanych sygnałem ogólnym, poruszających się na wprost wzdłuż jezdni, z której odbywa się skręt pojazdów,e) strumień pojazdów sterowanych sygnalizatorem S-2b – strumień pieszych lub rowerzystów na przejeździe dla rowerzystów przekraczających wlot, z którego odbywa się skręt pojazdów,f) strumień pojazdów z wyjątkiem tramwajów sterowanych sygnalizatorem S-2b – strumień pieszych lub rowerzystów przecinający jezdnię, w którą odbywa się skręt pojazdów,g) strumień pojazdów sterowanych sygnalizatorem S-2b – strumień pojazdów sterowany sygnalizatorem ogólnym, poruszających się po jezdni, w którą odbywa się skręt pojazdów. Pozostałe pary kolizji traktuje się jako o niedopuszczalnym jednoczesnym zezwoleniu na ruch”.	

77.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 3, pkt 10 Pod rys. 10.33 dodanie rys. 10.34: Rys. 10.34. Sygnalizator ostrzegawczy z symbolem tramwaju	Wprowadzenie sygnału ostrzegawczego z piktogramem tramwaju (w zw. ze zmianą w zał. nr 3 pkt 4.2.4 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach).
78.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Załącznik nr 4, pkt. 8.1 Tiret czwartemu nadanie brzmienia: „– <u>50 m</u> od przejścia dla pieszych (nie dotyczy progów z przejściami dla pieszych), <u>z tym że dopuszcza się umieszczenie progu zwalniającego w odległości od 0,5 m do 2,0 m przed przejściem dla pieszych</u>”.	Zmiana ma na celu poprawę funkcjonowania progów zwalniających przy przejściach dla pieszych. Obecne przepisy wykluczają możliwość instalacji progów przed przejściem, chyba że samo przejście dla pieszych będzie wyznaczone na progu płytowym. Uniemożliwia to montaż progów wyspowych przed przejściami dla pieszych na ulicach, po których prowadzona jest komunikacja miejska. Należy dopuścić umieszczanie progów bezpośrednio przed przejściem, jednak jednocześnie należy zwiększyć dystans montażu progów nieznajdujących się na bądź przy przejściu, by kierujący, który zwolnił przed progiem (odosobnionym), nie musiał z powrotem zwalniać przed przejściem dla pieszych (bez względu na to, czy znajduje się przy nim próg czy nie).
79.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 13b W ust. 1 zmiana: „w określone dni robocze” na: „w określone dni”:	Zapis pozwoli zrównać zapisy odnośnie do dni funkcjonowania „zwykłej” oraz „śródmiejskiej

		„1. Opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo”; w ust. 1 oraz 1a usunięcie: „w wyznaczonym miejscu”; „1a. Opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. b, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni lub codziennie, w określonych godzinach lub całodobowo”; w ust. 2a likwidacja wymogu ludności powyżej 100 000 mieszkańców oraz wykreślenie słów „funkcjonalnego śródmieścia”; „2a. Śródmiejską strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach zgrupowania intensywniej zabudowy funkcjonalnego śródmieścia, które stanowi faktyczne centrum miasta lub dzielnicy w mieście o liczbie ludności powyżej 100 000 mieszkańców, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w ust. 2, a ustanowienie strefy płatnego parkowania może nie być wystarczające do realizacji lokalnej polityki transportowej lub polityki ochrony środowiska”.	strefy płatnego parkowania. Zmiana przepisu pozwoli na nakładanie opłat dla pojazdów pozostawionych poza wyznaczonymi miejscami. Strefę płatnego parkowania oraz śródmiejską strefę płatnego parkowania wprowadza się w miejscach, które charakteryzują się deficytem miejsc postojowych, a zatem zadaniem strefy (konieczności uiszczenia opłaty) jest zniechęcenie kierujących pojazdami do pozostawiania pojazdów w strefie. W przypadku, gdy opłata jest pobierana wyłącznie za postój w miejscach wyznaczonych, cel funkcjonowania takich stref może nie być spełniany, gdy kierujący parkują w miejscach niewyznaczonych lub wręcz zabronionych. Gmina Miejska Kraków poparła apel m.in. władz Sopotu, aby umożliwić uruchamianie śródmiejskich stref płatnego parkowania w miejscowościach turystycznych. Aktualne zapisy nie pozwalają zorganizować śródmiejskiej strefy poza granicami funkcjonalnego śródmieścia w przypadku, gdy zwykła strefa w danym rejonie może być niewystarczająca.
80.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 40 ust. 6a „Nie pobiera się opłaty za zajęcie pasa drogowego w związku z umieszczeniem w pasie drogowym tablic informujących o nazwie formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 115 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz znaków informujących o formie ochrony zabytków, a także o ustawionym przez gminę znaku informującym o obiektach zlokalizowanych przy drodze, w tym obiektach użyteczności publicznej”.	Należy rozważyć uzupełnienie treści ustępu 6a o wymienione w art. 4 ust. 23 przypadki urządzeń niebędących „reklamą” w rozumieniu wprowadzonej w ustawie definicji legalnej, tj.: „ustawionym przez gminę znakiem informującym o obiektach zlokalizowanych przy drodze, w tym obiektach użyteczności publicznej”. W art. 40 ust. 6a wymieniono jedynie tablice informujące o nazwie formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 115 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz znaków informujących o formie ochrony zabytków.
81.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 40 ust. 8 Brak możliwości określenia nowych wysokości stawek, o których mowa w tym przepisie, bez wykonania szczegółowych analiz i wyliczeń, a także konsultacji.	Propozycja podniesienia maksymalnych stawek za zajęcie pasa drogowego; obecnie wynoszą one maksymalnie 10,00 zł za zajęcie pasa drogowego oraz maksymalnie 200,00 zł w związku z umieszczeniem infrastruktury technicznej

			w drodze. Stawki w maksymalnej wysokości obowiązujące na terenie Krakowa zostały przyjęte dla działań, które powodują stosunkowo największe utrudnienia dla użytkowników ruchu i jednocześnie przynoszą spore dochody dla budżetu gminy. Stawki te nie były podnoszone od kilkunastu lat. Ustawowe zwiększenie progu stawek maksymalnych pozwoli na potencjalne zwiększenie dochodów uzyskiwanych przez gminę z tytułu zajęcia pasa drogowego oraz na skuteczniejszą ochronę dróg poprzez wywieranie na zajmujących pas drogowy presji cenowej w celu ograniczenia utrudnień i nadmiernego niszczenia dróg.
82.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 40 ust. 12 „12. Za zajęcie pasa drogowego: 1) bez zezwolenia zarządcy drogi lub bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 22 ust. 2, 2a lub 2c, 2) z przekroczeniem terminu zajęcia określonego w zezwoleniu zarządcy drogi lub w umowie, o której mowa w art. 22 ust. 2, 2a lub 2c, 3) o powierzchni większej niż określona w zezwoleniu zarządcy drogi lub w umowie, o której mowa w art. 22 ust. 2, 2a lub 2c – zarządca drogi wymierza, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości 20-krotności opłaty ustalonej zgodnie z ust. 4–6”.	Propozycja podniesienia krotności kary za zajęcie pasa drogowego (bez zezwolenia, z przekroczeniem powierzchni, przekroczeniem terminu) do wysokości 20-krotności opłaty ustalonej zgodnie z ust. 4–6 art. 40 u.d.p. Zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia jest często wykorzystywane przez różne podmioty zajmujące pas drogowy w celu zrealizowania inwestycji czy przedsięwzięcia bez konieczności uzyskiwania pozwoleń, uzgodnień czy opracowywania projektów organizacji ruchu. Obecnie obowiązująca krotność opłaty kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego nie jest stymulująca dla zajmujących pas drogowy.
83.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 40 Dodanie ust. 15a: „15a. W przypadku nieuiszczenia opłat za zajęcie pasa drogowego przez stronę postępowania zarządca drogi może odmówić wydania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego do czasu uregulowania wszelkich zaległości w opłatach za zajęcie pasa drogowego”.	Powyższa propozycja wynika z faktu, iż dotychczasowe doświadczenie wskazuje, że zaleganie z opłatami za zajęcie pasa drogowego; jest to częste zjawisko, wymagające długotrwałych i kosztowych postępowań przymusowego ściągania należności. Będzie to dodatkowy środek dyscyplinujący i ułatwiający ściąganie należności.
84.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 40a ust. 1d Zmiana: „1d. Środki uzyskane z opłat za postój pojazdów samochodowych w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania, w wysokości nie mniejszej niż 65% tych opłat, oraz środki z opłat dodatkowych, o których mowa w art. 13f ust. 1, pobranych z tytułu nieuiszczenia opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. b, gmina przeznacza wyłącznie na sfinansowanie	Dopuszczenie wykorzystania środków z śródmiejskiej strefy płatnego parkowania na poprawę publicznego transportu zbiorowego (np. poprawa infrastruktury), na zwiększenie oferty publicznego transportu zbiorowego (tj. pokrycie kosztów zwiększonej oferty komunikacji zbiorowej).

		poprawy publicznego transportu zbiorowego (np. na poprawę infrastruktury), budowę lub przebudowę infrastruktury pieszej lub rowerowej lub zieleń i zadrzewienia w gminie oraz na zwiększenie oferty publicznego transportu zbiorowego (tj. pokrycie kosztów zwiększonej oferty komunikacji zbiorowej)”.	
85.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Aktualizacja zapisów o pojazdach nienormatywnych (dłuższych niż dopuszczalne przepisami) w zakresie wieloprzegubowych autobusów komunikacji miejskiej.	Aktualne zapisy umożliwiają wydanie zezwolenia na przejazd takiego ładunku jedynie w przypadku transportu ładunku niepodzielnego, np. śmigło elektrowni wiatrowej, natomiast nie przewidują wydanie zezwolenia dla transportu osób. Ponadto formalności i opłaty w przypadku transportu VII kategorii odnoszą się do okazjonalnego transportu, a nie regularnego wykonywania w/w pojazdów w komunikacji miejskiej.
86.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Przeniesienie zapisów o „strefach czystego transportu” z ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych do ustawy o drogach publicznych.	
87.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych Ustawa z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 11 grudnia 2017 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	Wprowadzenie nowych rozwiązań w postaci: – strefy ograniczonej emisji umożliwiającej wprowadzenie ograniczeń do pojazdów, które nie spełniają pewnych norm emisji (ustawa o drogach publicznych / ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych); – dodanie pola o normie emisji w dowodzie rejestracyjnym oraz naklejek o normie emisji, np. Euro IV, i rodzaju paliwa (diesel, benzyna) obok obecnych naklejek dla pojazdów elektrycznych (EE) itp. (rozporządzenie w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych).	Wprowadzenie przedmiotowych zapisów wymaga wypracowania określonych zapisów.
88.	Ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych z dnia 11 stycznia 2018 r.	Art. 2 pkt 12 Zmiana: „12) pojazd elektryczny – pojazd samochodowy w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, wykorzystujący do napędu wyłącznie energię elektryczną akumulowaną przez podłączenie do zewnętrznego źródła zasilania, w tym także tramwaj”.	Negatywnie należy odnosić się do pomijania przez rzeczoną ustawę tramwajów, które z pewnością można uznać za pojazdy zeroemisyjne i elektryczne. Uwzględnienie posiadania tramwajów we flocie pojazdów gminnych istotnie podwyższa bilans zeroemisyjnych pojazdów komunikacji publicznej, co w dalszej kolejności może mieć wpływ na opracowywaną analizę. Co ważne, rozbudowa sieci i zakup nowych tramwajów wypełniają jeden z głównych celów ustawy – nie tylko bowiem wpływają na zwiększenie liczby pasażerów, ale też pozwalają na zmniejszenie liczby autobusów o napędzie konwencjonalnym, które byłyby potrzebne do obsługi danego obszaru miasta.

89.	Ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych z dnia 11 stycznia 2018 r.	Art.37 „5. Jeżeli wyniki analizy, o której mowa w ust. 2 pkt 3, wskazują na brak korzyści z wykorzystywania autobusów zeroemisyjnych oraz innych środków transportu, jednostka samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 36, może nie realizować obowiązku osiągnięcia poziomu udziału autobusów zeroemisyjnych. 6. Zwolnienie z obowiązku, o którym mowa w art. 36, następuje na podstawie uchwały organu stanowiącego właściwej jednostki samorządu terytorialnego po opinii ministra właściwego do spraw energii”.	Analiza, o której mowa w tym przepisie, ma o tyle duże znaczenie, że w myśl art. 37 ust. 5 u.e.p.a., jeżeli jej wyniki wskazują na brak korzyści z wykorzystywania autobusów zeroemisyjnych, jednostka samorządu terytorialnego może nie realizować obowiązku osiągnięcia poziomu udziału autobusów zeroemisyjnych. Przede wszystkim za dość enigmatyczne uznać należy pojęcie „innych środków transportu, w których do napędu wykorzystywane są wyłącznie silniki, których cykl pracy nie powoduje emisji gazów cieplarnianych lub innych substancji objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych, o którym mowa w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji”, wobec czego nie do końca jasny pozostaje zakres przedmiotowy analizy. Da się zauważyć również sprzeczność między brzmieniem art. 37 ust. 1 i ust. 5 u.e.p.a., wedle pierwszego z tych przepisów bowiem analiza ma obejmować autobusy zeroemisyjne oraz wspomniane inne środki transportu, podczas gdy w ust. 5, który daje możliwość zwolnienia jednostek samorządu terytorialnego z obowiązku zapewnienia określonego udziału procentowego taboru ekologicznego, mowa jest tylko o autobusach zeroemisyjnych. Tę niekonsekwencję pogłębiają dodatkowo bardzo nieprecyzyjne sformułowania zawarte w uzasadnieniu do projektu ustawy o elektromobilności, gdzie (s. 36) mowa jest o zwolnieniu z obowiązku wykorzystywania przy świadczeniu usług komunikacji miejskiej „pojazdów elektrycznych”. To pojęcie jednak ma inne znaczenie niż pojęcie „autobusy elektryczne”, co wynika z definicji legalnych każdego ze wskazanych pojęć, zawartych w art. 2 pkt 1 i 12 u.e.p.a. Wreszcie nie jest do końca jasne, czy zwolnienie z obowiązku, o którym mowa w art. 36, następuje wyłącznie pod wpływem samego opracowania analizy, czy konieczny jest jakiś inny akt, np. uchwała organu

			stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, czy może akt wydany przez ministra właściwego do spraw energii, ministra właściwego do spraw gospodarki lub ministra właściwego do spraw środowiska, którym to, na zasadzie art. 37 ust. 4 u.e.p.a., analiza jest przekazywana.
90.	Ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych z dnia 11 stycznia 2018 r.	Art. 39 ust. 4c pkt. 1 Zmiana: „1) nie może być wyższa niż 2,50zł za godzinę i może być pobierana jedynie za poruszanie się po tej strefie pojazdów innych niż określone w ust. 1 i 3–4”.	Wykreślenie zapisów odnośnie do godzin, w których można pobierać opłaty za wjazd do strefy czystego transportu. Ponadto wydanie przepisów i rozporządzeń umożliwiających pobór opłaty za wjazd do strefy czystego transportu bez twardej infrastruktury w postaci punktów poboru opłat, a jedynie w oparciu o infrastrukturę pasywną jak w zagranicznych rozwiązaniach w zakresie opłaty kongestyjnej (ang. <i>congestion charge</i>).
91.	Ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych z dnia 11 stycznia 2018 r.	Art. 60 ust. 1 Zmiana: „Art. 60.1. Minimalna liczba punktów ładowania zainstalowanych do dnia 31 grudnia 2020 r. w ogólnodostępnych stacjach ładowania, zlokalizowanych w gminach wynosi (...)”, na: „Art. 60.1. Liczba punktów ładowania zainstalowanych do dnia 31 grudnia 2020 r. w ogólnodostępnych stacjach ładowania, zlokalizowanych w gminach określana jest przez właściwe organy jednostek samorządu terytorialnego”.	Wydaje się wątpliwym rozwiązaniem, aby minimalna liczba punktów ładowania zainstalowanych do dnia 31 grudnia 2020 r. w ogólnodostępnych stacjach ładowania, zlokalizowanych w gminach, o czym jest mowa w art. 60 ust. 1 u.e.p.a., musiała być regulowana na poziomie ustawowym. W tej kwestii winien móc wypowiedzieć się samorząd gminny, jako że, zgodnie z zasadą pomocniczości, wykonywanie poszczególnych zadań publicznych musi być przesunięte jak najbliżej obywatela; z kolei poszczególne jednostki samorządu terytorialnego różnią się znacząco między sobą, a różnice te występują nawet w gminach spełniających jednakowe kryteria określone w powyższym przepisie, wobec czego, zgodnie z zasadą samodzielnności, w tym aspekcie mogłyby same określać liczbę punktów ładowania; tym bardziej że wynika to także z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 506, dalej jako u.s.g.), wedle którego zadaniem własnym gminy jest zaopatrzenie w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. To organy samorządu terytorialnego są najlepiej zorientowane w panujących w gminach warunkach i z tego względu ten przepis może wymagać zmiany.

92.	Ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych z dnia 11 stycznia 2018 r.	Art. 76 ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 68 ust. 3 w zw. z art. 86 pkt 3 „Art. 35 ust. 2 pkt 1: wykonuje zadania publiczne określone w art. 7 ust. 1 pkt 123, 4, 5, ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2019 r. poz. 506 i 1309), art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2019 r. poz. 511) albo art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 2019 r. poz. 512), z wyłączeniem publicznego transportu zbiorowego, przy wykorzystaniu co najmniej 30% pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym lub (...)” – należy doprecyzować obowiązek ustawowy, kiedy jednostka samorządu terytorialnego, zlecając zamówienie, ma obowiązek zapewnić, aby wykonawca posiadał minimalną liczbę pojazdów elektrycznych. Należy wyraźniej rozgraniczyć sytuacje, w których obowiązek taki istnieje, od sytuacji, gdy nie jest to wymagane.	Zgodnie z ustawą jednostka samorządu terytorialnego od dnia 1 stycznia 2022 r., wykonuje lub zleca wykonywanie zadań publicznych, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.e.p.a., podmiotowi, którego udział pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym we flocie pojazdów użytkowanych przy wykonywaniu tego zadania wynosi co najmniej 10%. Niespełnienie tego wymogu skutkuje wygaśnięciem umów z dniem 31 grudnia 2021 r. Ustawa ta w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.e.p.a. odsyła do art. 7 u.s.g., który w powołanym przepisie zawiera szeroki katalog spraw wchodzących w zakres zadań własnych gminy mających na celu zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. W szczególności są to sprawy ładu przestrzennego, gminnych dróg, ochrony zdrowia, kultury, kultury fizycznej, utrzymania gminnych obiektów. Ustawa nie precyzuje w wystarczającym stopniu, w jakich sytuacjach wykonawca musi dysponować odpowiednią flotą pojazdów elektrycznych. Czy chodzi o sytuacje, w których podmiotowi zewnętrznemu zlecana jest kompleksowa realizacja danego zadania publicznego (np. zamówienie na odbieranie odpadów, odśnieżanie miasta), czy też wchodzi w grę zamówienia dotyczące elementów cząstkowych, fragmentów (np. budowa chodnika, zakup oprogramowania służącego do wykonywania zadania). Szerokie rozumienie ustawy może prowadzić do absurdalnych sytuacji, w których wymóg posiadania minimalnej floty pojazdów elektrycznych byłby całkowicie nieadekwatny do zlecanego zamówienia. Konieczne zatem staje się doprecyzowanie obowiązku ustawowego, kiedy jednostka samorządu terytorialnego, zlecając zamówienie, ma obowiązek zapewnić, aby wykonawca posiadał minimalną liczbę pojazdów elektrycznych. Należy wyraźniej rozgraniczyć sytuacje, w których obowiązek taki istnieje, od sytuacji, gdy nie jest to wymagane.

93.	Ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych	Art. 1 ust. 1 Zmiana: „Ustawa określa zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2222 oraz z 2018 r. poz. 12, 138, 159 i 317), zwanych dalej «drogami», w tym również dróg dla rowerów oraz torowisk tramwajowych położonych poza pasem drogowym, a także organy właściwe w tych sprawach”.	Proponowana zmiana polega na możliwości realizacji budowy ścieżek rowerowych oraz chodników (dojść pieszych) na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, poprzez doszczegółowienie w przepisie, że przepisy ustawy stosuje się również do dróg rowerowych i chodników. W chwili obecnej jest to możliwe jedynie wtedy, gdy ścieżka rowerowa lub chodnik zlokalizowane są bezpośrednio przy drodze publicznej, natomiast brak jest regulacji prawnych pozwalających na budowę dróg dla rowerów i chodników (dojść pieszych) w innych lokalizacjach. Zmiana byłaby spójna z wyrażonym w art. 1 ust. 1 u.s.p.i.r. odwołaniem do ustawy o drogach publicznych, która to z kolei posługuje się zarówno pojęciami drogi dla rowerów, jak i chodnika. Rozszerzenie zakresu działania ustawy o możliwość budowy torowisk tramwajowych (bez równoległego prowadzenia jezdni) – zapis szczególnie istotny w dużych miastach, gdzie dąży się do ograniczania ruchu samochodowego i wprowadzania ekologicznych form transportu. Zapis ten pozwoliłby usprawnić inwestycje, które mają na celu zapewnienie mieszkańcom jak najszybszych połączeń różnych rejonów miasta
94.	Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym	Art. 23 Zmiana: „1. Organizator publikuje ogłoszenie o zamiarze przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia w trybie, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 i 2, lub bezpośredniego zawarcia umowy, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1–3, w terminie nie krótszym niż: 1) sześć miesięcy; 2) trzy miesiące – w przypadku gdy umowa o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego ma dotyczyć świadczenia tych usług w wymiarze mniejszym niż 50 000 kilometrów rocznie”.	W chwili obecnej terminy te wynoszą odpowiednio 1 rok i 6 miesięcy. Uniemożliwia to, szczególnie w dużych ośrodkach miejskich, do których należy Kraków, relatywnie szybką reakcję na zmieniające się potrzeby mieszkańców w zakresie mobilności, np. w przypadku braku możliwości obsługi nowej linii przez operatora miejskiego konieczne jest ok. 1,5-roczone oczekiwanie mieszkańców na jej uruchomienie (rok od publikacji ogłoszenia, rozstrzygnięcie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, czas na uruchomienie połączenia, w tym ustalanie i zatwierdzanie rozkładów jazdy).
95.	Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym	Art. 28 ust 4 „(...) Zaświadczenie oraz aktualny rozkład jazdy powinny znajdować się	W przypadku zmian rozkładów jazdy komunikacji autobusowej miejskiej i aglomeracyjnej wyni-

		w środku transportu, w którym wykonywany jest publiczny transport zbiorowy w transporcie drogowym i powinny być okazywane na żądanie uprawnionego organu kontroli”.	kających z tymczasowych zmian organizacji ruchu lub konieczności zwiększania bądź zmniejszenia częstotliwości kursów, np. w związku ze zorganizowanym wydarzeniem, zapewnienie aktualnego rozkładu jazdy w pojeździe na okres kilku dni budzi wątpliwości co do zasadności i trybu rozpatrzenia sprawy. Procedura złożenia wniosku oraz przygotowania dokumentów jest dłuższa niż okres, w którym dany rozkład ma obowiązywać. Dlatego zapis zapewniający możliwość wyłączenia stosowania przepisów art. 28 ust 4 usprawniłby funkcjonowanie komunikacji autobusowej.
96.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Tytuł rozdziału 5 i używane w nim nazewnictwo na określenie praw majątkowych gminy „Rozdział 5 Mienie w gminie / Gminne prawa majątkowe”	Stwarzająca problemy interpretacyjne może okazać się kwestia utożsamiania ze sobą pojęcia mienia komunalnego, jak i samorządowego. Chodzi o to, czy oznaczają one tożsame instytucje. Na tak postawione pytanie udzielić trzeba odpowiedzi twierdzącej: mienie komunalne i samorządowe to określenia synonimiczne oznaczające prawa majątkowe wszystkich jednostek samorządu terytorialnego, a nie jedynie gmin, jak mogłoby się w pierwszej chwili wydawać. Źródłem tej wątpliwości jest pewna niekonsekwencja ustawodawcy. Od reaktywacji samorządu terytorialnego w 1990 r., kiedy miał on formę jednoszczeblową, mieniem komunalnym określano mienie gmin, co było wówczas jednoznaczne z mieniem samorządu terytorialnego. Natomiast w 1998 r., wraz z dokonywaną reformą administracyjną i wprowadzeniem dwóch dodatkowych szczebli samorządu terytorialnego, przymiotnik „komunalny” zastąpiono w ustawie o samorządzie terytorialnym przymiotnikiem „gminny” (por. art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1998 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem reformy ustrojowej państwa – Dz.U. z 1998 r. nr 162 poz. 1126). Taki zabieg nie nastąpił jednak w odniesieniu do tytułu oraz nazewnictwa używanego w rozdziale 5 ustawy gminnej, gdzie dalej mowa była o mieniu komunalnym. Mając to na uwadze należy przyjąć,

			że zamiarem ustawodawcy było objęcie zakresem mienia komunalnego mienia wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. Także w ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej określenie „komunalna” odnosi się przecież do wszystkich jednostek samorządu terytorialnego, a nie jedynie do gmin. Taka argumentacja przemawia za traktowaniem pojęć mienia komunalnego i samorządowego jako wyrażen bliskoznacznych. Zmiana w tytule tego rozdziału i w jego poszczególnych postanowieniach miałyby charakter jedynie redakcyjny. Proponowane rozwiązanie to albo „mienie w gminie” albo „gminne prawa majątkowe”. Przyjęcie, wzorem dwóch pozostałych samorządowych ustaw ustrojowych, określenia „mienie gminy” stwarzałyby mylne wrażenie, że z zakresu przedmiotowego wyłącza się mienie przynależne innym niż gmina osobom prawnym (ustawodawca bowiem wyraźnie rozróżnia te podmioty). Jest to także przyczynek do dyskusji, czy nie należałoby zmienić, w sposób analogiczny, tytułów rozdziałów w tych aktach prawnych. Również określenie „mienie gminne” byłoby nieuprawnione, jako że zostało już użyte w art. 48 ust. 3 u.s.g. na nazwanie uprawnień przysługujących mieszkańcom wsi.
97.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Art. 43 Zmiana: „Mieniem komunalnym jest własność i inne prawa majątkowe należące do poszczególnych gmin i ich związków oraz mienie innych gminnych osób prawnych”.	Wypadałoby rozważyć, czy nie wyłączyć z kręgu podmiotów mienia komunalnego wspominanych w tym przepisie przedsiębiorstw. Zgodnie z art. 551 k.c. przedsiębiorstwo jest zorganizowanym zespołem składników niematerialnych i materialnych przeznaczonym do prowadzenia działalności gospodarczej. Nie stanowi więc odrębnego podmiotu prawa, trudno wobec tego przyjmować, że może rozporządzać mieniem. Oczywiście więc staje się, że ustawodawca nie miał na myśli przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. Pomocna w tym zakresie może okazać się ustawa z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 2152), która reguluje byt

			przedsiębiorstw w ich państwowym wydaniu, definiuje je ona jednak jako przedsiębiorców samodzielnych, samorządnych, samofinansujących i wyposażonych w osobowość prawną. Są więc one odrębnymi podmiotami prawa. Przedsiębiorstwa te tworzone mogły być m.in. przez terenowe organy administracji państwowej, a więc rady narodowe. Zgodnie zaś z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 1990 r. nr 32 poz. 191) przedsiębiorstwa takie, w ramach procesu komunalizacji, stały się przedsiębiorstwami komunalnymi zachowującymi osobowość prawną. Z kolei w myśl skreślonego już art. 8 ust. 2 powyższej ustawy rada gminy została zobowiązana do wyboru organizacyjno-prawnej formy prowadzenia działalności gospodarczej wykonywanej dotychczas przez przedsiębiorstwa komunalne, przy czym do czasu wyboru owej formy do przedsiębiorstw komunalnych należało odpowiednio stosować przepisy o przedsiębiorstwach państwowych (J. Jagoda [w:] <i>Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz</i>, red. B. Dolnicki, Warszawa 2017, s. 879). Jeżeli do dnia 30 czerwca 1997 r. rada gminy nie postanowiła o wyborze organizacyjno-prawnej formy dla przedsiębiorstw komunalnych lub o ich prywatyzacji, to wówczas przedsiębiorstwa te – w myśl art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 712, dalej jako u.g.k.) – z dniem 1 lipca 1997 r. miały ulec przekształceniu w jednoosobową spółkę gminy z mocy prawa. Co znamienne, ustawodawca nie określił formy jednoosobowej spółki, nie wiadomo więc, czy takie przedsiębiorstwo staje się spółką akcyjną czy z ograniczoną odpowiedzialnością, a do powstania obydwu wymagany jest przecież konstytutywny wpis do rejestru sądowego (K. Bandarzewski, <i>Komercjalizacja przedsiębiorstw</i>

			<i>państwowych</i>, Kraków 2003, s. 168). Z kolei na zasadzie art. 14 ust. 2 u.g.k. spółka ta wstępuje we wszystkie stosunki prawne, których podmiotem było przedsiębiorstwo komunalne, bez względu na charakter prawny tych stosunków, statuuje sukcesję generalną spółek, ale tylko w przypadku, gdy rada gminy nie zadecydowała w terminie wyznaczonym o przeznaczeniu przedsiębiorstwa komunalnego. Z powyższego wynika więc, że byt przedsiębiorstw komunalnych <i>de facto</i> ustał z dniem 1 lipca 1997 r., jako że nie mogą one być tworzone. W 1999 r. istniało jeszcze ok. 59 przedsiębiorstw komunalnych. Ulegały one jednak stopniowej likwidacji i przekształceniom, wobec czego należy przyjmować, iż obecnie nie są poważnym uczestnikiem obrotu i nie dysponują znaczną częścią majątku samorządowego. Modyfikacja tego przepisu mogłaby także wpłynąć na gminy dyscyplinująco: te z nich, w których w dalszym ciągu istnieją przedsiębiorstwa komunalne, byłby zmuszone do ich reorganizacji.
98.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 64 ust. 1 w zw. z art. 54 „Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego określa: 1) rodzaj inwestycji; 2) warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie: a) warunków i wymagań ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, b) ochrony środowiska i zdrowia ludzi oraz dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, c) obsługi w zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji, d) wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich, e) ochrony obiektów budowlanych na terenach górniczych; 3) linie rozgraniczające teren inwestycji, wyznaczone na mapie w odpowiedniej skali, z zastrzeżeniem art. 52 ust. 2 pkt 1; 4) okres obowiązywania decyzji”.	Przepis ten, poprzez odesłanie do przepisów dotyczących elementów decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, określa obligatoryjne części składowe decyzji o warunkach zabudowy. Zgodnie bowiem z art. 107 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096) przepisy szczególne mogą określać także inne składniki, które powinna zawierać decyzja, a więc zakres swobody w kształtowaniu treści decyzji pozostawiony przez ustawodawcę organom administracyjnym może być węższy lub szerszy. Postuluje się wobec tego dodanie we wskazanych przepisach (art. 54 u.p.z.p. lub poprzez wyszczególnienie w art. 64, przy czym w pierwszym przypadku miało by to zastosowanie również w odniesieniu do decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego),

			iż elementem decyzji o warunkach zabudowy jest termin, a więc składnik ograniczający jej moc obowiązującą w czasie, przy czym chodzić tu będzie o termin końcowy, po upływie którego akt administracyjny przestaje być wiążący. Decyzji prawodawcy pozostawiamy przy tym wybór, w jaki sposób termin ów miałby być określony, wypada tu jedynie zaznaczyć, że polskie prawo administracyjne czyni to na przynajmniej pięć sposobów, a to: 1. ścisłe określenie czasu w ustawie; 2. wydanie decyzji na czas oznaczony, nie określając jednocześnie jego długości, co pozostawione zostało uznaniu organów administracyjnych; 3. określenie w decyzji terminu jej obowiązywania, który nie może być krótszy niż przewidziany w ustawie; 4. określenie w decyzji terminu jej obowiązywania, który nie może być dłuższy niż przewidziany w ustawie; 5. takie określenie sposobu obowiązywania decyzji, że w czasie jej wydawania nie można wskazać ani minimalnego, ani maksymalnego okresu jej obowiązywania, ponieważ normy prawne uzależniają czas, przez który decyzja będzie obowiązywać, od zdarzeń przyszłych, niedających się przewidzieć w momencie jej wydawania. Nie budzi wątpliwości kwestia skutków upływu czasu określonego w decyzji obarczonej terminem końcowym. Wraz z nadejściem terminu końcowego decyzja przestaje obowiązywać, wygasa <i>per se</i> i nie ma potrzeby ani też uzasadnienia stwierdzenia jej wygaśnięcia (T. Woś, <i>Termin, warunek i zlecenie w prawie administracyjnym</i>, PiP 1994, z. 6, s. 22–34). Warto tu także wspomnieć, że termin, jako element decyzji o warunkach zabudowy, przewidywał art. 42 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym.

			Za powyższym rozwiązaniem zdaje się przemawiać ochrona ładu przestrzennego, albowiem, w myśl art. 59 ust. 1 u.p.z.p., za pomocą decyzji o warunkach zabudowy dokonać się może zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części.
99.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 43 „Art. 43. [Pojęcie trwałego zarządu] 1. Trwały zarząd jest formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną lub jednostkę pomocniczą gminy. 2. Jednostka organizacyjna lub jednostka pomocnicza gminy mają prawo, z zastrzeżeniem ust. 6, korzystania z nieruchomości oddanej w trwały zarząd, a w szczególności do: 1) korzystania z nieruchomości w celu prowadzenia działalności należącej do zakresu jej działania; 2) zabudowy, odbudowy, rozbudowy, nadbudowy, przebudowy, remontu lub rozbiórki obiektu budowlanego na nieruchomości, zgodnie z przepisami prawa budowlanego, za zgodą organu nadzorującego; 3) oddania nieruchomości lub jej części w najem, dzierżawę albo użyczenie na czas nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd, z równoczesnym zawiadomieniem właściwego organu i organu nadzorującego, jeżeli umowa jest zawierana na czas oznaczony do 3 lat, albo za zgodą tych organów, jeżeli umowa jest zawierana na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata lub czas nieoznaczony, jednak na okres nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd; zgoda jest wymagana również w przypadku, gdy po umowie zawartej na czas oznaczony strony zawierają kolejne umowy, których przedmiotem jest ta sama nieruchomość. 3. (do usunięcia). 4. Jednostka organizacyjna lub jednostka pomocnicza gminy mają prawo wypowiedzenia, za zgodą organu nadzorującego, każdej umowy najmu, dzierżawy i użyczenia nieruchomości lub jej części, obciążających nieruchomość objętą trwałym zarządem, z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia. 4a. Zgoda, o której mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, a także w art. 47 ust. 1, art. 48 ust. 1 i art. 60 ust. 2 pkt 12, nie jest wymagana w przypadku instytucji wymienionych w art. 60 ust. 1 pkt 1 oraz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.	Proponuje się poszerzenie zakresu podmiotowego trwałego zarządu o jednostki pomocnicze gminy. Będzie to stanowiło odpowiedź na podnoszone ostatnimi czasy przez różne grupy społeczne postulaty odnośnie do poszerzenia możliwości działania jednostek pomocniczych gminy. Trwały zarząd jest wiązanką uprawnień o charakterze majątkowym związanych z nieruchomością, nie może być jednak uznany za prawo rzeczowe w rozumieniu prawa cywilnego, jako że przysługuje on wyłącznie jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej. Jednostki pomocnicze gminy mogą być uznane za swego rodzaju jednostki organizacyjne gminy, spełniają one bowiem kryteria ich wyznaczenia, a to wyodrębnienie przy pomocy statutu, określenie obszaru działania, określenie relacji między samą jednostką a osobami ją tworzącymi (por. J. Frąckowiak [w:] <i>System prawa prywatnego</i>, t. 1, red. M. Safjan, Warszawa 2012, s. 1135 i n.). Nie ma także sprzeczności co do tego, iż w świetle przyjętej w prawie polskim koncepcji normatywnej osobowości prawnej, osobowość tę mogą posiadać jedynie te podmioty, którym przepis ustawy w sposób jasny ją gwarantuje. Prawodawca, czy to konstytucyjny, czy zwykły, nie przyznał przymiotu osobowości prawnej jednostkom pomocniczym gminy. Nie ma więc przeciwwskazań, dla których nie mogłyby one być podmiotami trwałego zarządu, skoro i tak

		5. Nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa oddaje się w trwały zarząd państwowej jednostce organizacyjnej, a nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego jednostki samorządu terytorialnego – odpowiedniej samorządowej jednostce organizacyjnej lub jednostce pomocniczej gminy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. 6. Wojewoda albo odpowiednia rada lub sejmik mogą ustalić, odpowiednio w drodze zarządzenia lub uchwały, szczegółowe warunki korzystania z nieruchomości przez jednostki organizacyjne”.	przysługuje on jednostkom organizacyjnym, czy to państwowym, czy samorządowym, które nie mają osobowości prawnej. Takie rozwiązanie pozwoli z kolei na usunięcie licznych wątpliwości interpretacyjnych pojawiających się na gruncie przepisów o samorządzie gminnym, np. art. 48 ust. 1 u.s.g., gdzie mowa jest m.in. o zarządzaniu mieniem komunalnym i korzystaniu z niego oraz rozporządzaniu dochodami z tego źródła w zakresie określonym w statucie. Statut ustala również zakres czynności dokonywanych samodzielnie przez jednostkę pomocniczą w zakresie przysługującego jej mienia. Do tej pory nie wiadomo było do końca, jak należy odnosić się do tego aspektu samodzielnego działania przez jednostkę pomocniczą gminy oraz do możliwości rozporządzania mieniem. Rozwiałoby to także wątpliwości przy wykładni postanowień ich statutów, gdzie również posługiwano się podobnymi określeniami. W tym kontekście będą one odczytywane jako uprawnienia wynikające z trwałego zarządu. Wydaje się również, że katalog uprawnień, jakie gwarantuje trwały zarząd (art. 43 ust. 2 u.g.n.), jest wystarczający do efektywniejszego korzystania z nieruchomości podlegających jednostkom. Nie będzie więc potrzeby wyposażania ich w osobowość prawną.
100.	Ustawa z dnia 24 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych	Wprowadzenie rozwiązań, które pozwolą podpisywać nieograniczoną liczbę umów z operatorami płatności mobilnych, którzy spełnią określone wymagania zamawiającego.	Aktualne przepisy ustawy Pzp wymagają wyłonienia operatora płatności mobilnych do sprzedaży biletów komunikacji zbiorowej, np. SkyCash, mPay, w formie przetargu. Wynikiem tego operator płatności mobilnych w pewnej formie jest narzucany pasażerowi; klient nie może wybrać dowolnej aplikacji pośredniczącej w sprzedaży biletów, która by podpisała jednakowe warunki pośrednictwa sprzedaży jak inne tego typu aplikacje (w tym finansowe, np. wysokość prowizji).
101.	Ustawy związane z ulgami na przejazdy kolejowe oraz komunikację miejską, m.in.:	Przeniesienie zapisów o ulgach z ustaw nr 2–10 do ustawy nr 1. Dodanie nowego artykułu:	Postuluje się możliwość tworzenia wspólnych systemów taryfowych pomiędzy komunikacją miejską a innymi środkami publicznego transportu

	1. Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego 2. Ustawa z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin 3. Ustawa z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego 4. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe 5. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty 6. Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce 7. Ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych 8. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o Karcie Polaka 9. Ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora 10. Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa	„W przypadku systemu taryfowego obejmującego swym zasięgiem komunikację kolejową oraz komunikacją miejską stosuje się ulgi jak dla komunikacji miejskiej”.	zbiorowego, w której obowiązywałyby jedynie ulgi przewidziane dla komunikacji miejskiej zgodnie z zapisami prawa lokalnego.
102.	Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	§ 3 W pkt 18 zmiana kropki na przecinek oraz dodanie pkt 19: „19) remoncie, przebudowie albo rozbudowie – rozumie się przez to okres wykonywania prac budowlanych związanych z remontem, przebudową lub rozbudową drogi”.	Użyte w rozporządzeniu sformułowania, które dopuszczają pogorszenie pewnych parametrów „przy remoncie lub przebudowie” drogi, są niejednoznaczne. Nie wiadomo, czy chodzi o czas trwania prac budowlanych, w trakcie których

			dopuszcza się pewne pogorszenie parametrów, czy o fakt, że w przypadku przebudowy drogi dopuszcza się zaprojektowanie jej na nowo z gorszymi parametrami. Jednocześnie, gdyby przyjąć drugą wykładnię za obowiązującą, dziwi fakt użycia słowa „remont”, albowiem remont nie powoduje zmian geometrycznych jezdni i nie wydaje się uzasadnione, by dopuszczać pogorszenie parametrów jezdni po jej wyremontowaniu.
103.	Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	§ 78 ust. 2 Zmiana pkt 3 oraz dodanie pkt 3a: „3) pochylenie podłużne zjazdu dostosowane do ukształtowania elementów drogi, które ten zjazd przecina; 3a) na długości nie mniejszej niż 7,0 m od krawędzi korony drogi pochylenie podłużne zjazdu nie większe niż 5%, a na dalszym odcinku – nie większe niż 12%”.	Należy powrócić do dotychczasowych parametrów zjazdów publicznych – konieczne jest doprecyzowanie minimalnego odcinka zjazdu, który nie może posiadać zbyt stromego nachylenia.
104.	Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	§ 79 Zmiana pkt 3 oraz dodanie pkt 3a: „3) pochylenie podłużne zjazdu dostosowane do ukształtowania elementów drogi, które ten zjazd przecina; 3a) na długości nie mniejszej niż 5,0 m od krawędzi korony drogi pochylenie podłużne nie większe niż 5%, a na dalszym odcinku – nie większe niż 15%”.	Należy powrócić do dotychczasowych parametrów zjazdów indywidualnych – konieczne jest doprecyzowanie minimalnego odcinka zjazdu, który nie może posiadać zbyt stromego nachylenia.
105.	Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	§ 127 Po ust. 9 dodanie ust. 9a i 9b: „9a. Przejście dla pieszych przez jezdnię, na którym nie została umieszczona wyspa dzieląca, jeżeli liczba pasów ruchu jest większa niż 2 w jedną stronę lub większa niż 3 w obie strony, powinno być objęte sygnalizacją świetlną. 9b. Przejścia dla pieszych powinny być wyznaczane w miejscach, których lokalizacja, geometria lub zastosowane urządzenia bezpieczeństwa ruchu drogowego wskazują kierującym pojazdami na występowanie przejścia (takich jak zmniejszenie szerokości jezdni oraz pasów ruchu, instalacja dodatkowych elementów odblaskowych), w szczególności gdy przejście jest wyznaczone przez więcej niż 2 pasy ruchu w jedną stronę lub więcej niż 3 w obie strony”.	W celu zwiększenia bezpieczeństwa pieszych, należy instalować sygnalizację świetlną tam, gdzie liczba pasów ruchu do przekroczenia „na raz” jest znaczna. Alternatywnym rozwiązaniem jest zmniejszenie liczby pasów ruchu do przekroczenia poprzez punktowe zwężenia liczby pasów ruchu lub wyznaczenie dodatkowych wysp azylu. Ponadto przejścia dla pieszych nie powinny być wyznaczane w dowolnym miejscu, lecz tam, gdzie kierujący powinni się tego przejścia spodziewać. Dodawany przepis sugeruje zwężanie jezdni lub pasów ruchu przed przejściem lub instalację dodatkowych elementów odblaskowych.
106.	Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	Załącznik nr 1 5.1 skreśla się; 5.2 przyjmuje treść: „Chodnik, ścieżka rowerowa i ścieżka pieszo-rowerowa”	Dodanie skrajni pieszej. W chwili obecnej pozioma skrajnia piesza nie istnieje i dopuszcza się lokalizację np. murów oporowych lub podpór obiektów inżynierskich bezpośrednio przy chodniku. Należy dodać skrajnię pieszą o wymia-

			rach skrajni ścieżki rowerowej i pieszo-rowerowej, by zachować komfort pieszych, w szczególności na wąskich chodnikach.
107.	Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 10 kwietnia 2012 r. w sprawie rozkładów jazdy	§ 3 ust. 7	Sposób numeracji przystanków na terenie miasta powinien dopuszczać rozwiązania inne niż oznakowanie według kilometrażu narastającego. Należy mieć na względzie, że w miastach występują duże węzły przesiadkowe, które posiadają 4 i więcej wlotów, na których występują przystanki dla różnych środków transportu (rozdzielone lub wspólne). Warto byłoby rozważyć sposób numeracji – cyfry nieparzyste dla kierunku przystanku do centrum, natomiast cyfry parzyste dla przystanków w kierunku od centrum. W przypadku przystanków zlokalizowanych w centrum rozpoczynać numerację od wlotu północnego i następnie oznaczać kolejne przystanki zgodnie z ruchem wskazówek zegara. Przewidzieć osobny zakres numeracji dla przystanków tramwajowych lub tramwajowo-autobusowych np. autobusowe 01, 02, 03..., tramwajowe lub tramwajowo-autobusowe 11, 12, 13...
108.	Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 10 kwietnia 2012 r. w sprawie rozkładów jazdy	Dodanie do § 5 ust. 1 wyłączenia przepisu §3 ust. 1 pkt 5 i ust. 6 dla komunikacji miejskiej; „1. Przepisy § 3 ust. 1 pkt 5 i pkt 8, ust. 3, 4, 6 i 8 oraz § 4 nie dotyczą przewozów wykonywanych w komunikacji miejskiej”.	Przywołane zapisy dotyczą określenia w rozkładzie jazdy odległości w kilometrach pomiędzy przystankami komunikacyjnymi oraz sposobu nazywania przystanków komunikacyjnych: „W transporcie drogowym nazwa przystanku komunikacyjnego, na którym będzie się zatrzymywał środek transportowy na danej linii komunikacyjnej, zawiera: 1) nazwę miejscowości według rejestru terytorialnego; 2) określenie miejsca usytuowania przystanku komunikacyjnego, poprzez wskazanie w szczególności nazwy ulicy albo obiektu użyteczności publicznej – o ile dotyczy”.
109.	Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 10 kwietnia 2012 r. w sprawie rozkładów jazdy	§ 13 ust. 2 Zmiana zapisu na: „2. W przewozach wykonywanych w ramach publicznego transportu zbiorowego w komunikacji miejskiej podanie rozkładu jazdy do publicznej wiadomości polegające na zamieszczeniu	W przypadku przystanków komunikacji miejskiej najczęściej nie ma możliwości jednoczesnego umieszczenia rozkładów obowiązujących i planowanych. W tym przypadku dobrym rozwiązaniem

		informacji dotyczącej rozkładu jazdy w ogólnodostępnym miejscu i w sposób zwyczajowy następuje nie później niż w terminie 1 dnia przed dniem jego obowiązywania”.	byłby nakaz publikacji rozkładów w ogólnodostępnym miejscu, np. w Internecie, nie później niż w terminie 1 dnia przed dniem jego obowiązywania.
110.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 6k ust. 2a – zmiana	Proponuje się podwyższenie wysokości maksymalnych stawek opłat, o których mowa w art. 6k ust. 2a („odpowiedni do metody naliczania opłaty śmieciowej % przeciętnego miesięcznego dochodu rozporządzalnego na 1 osobę ogółem”). W wyniku rosnących kosztów transportu i zagospodarowania odpadów komunalnych pozostawienie ich na wskazanym w ustawie poziomie uniemożliwia gminom ustalenie opłat w wysokości pozwalającej na pełne pokrycie kosztów systemów gospodarowania odpadami komunalnymi (GOK). Ograniczanie w ten sposób opłat powoduje niezbilansowanie pod względem finansowym systemów GOK i pokrywanie kosztów z innych źródeł, co jest zaprzeczeniem zasady „Zanieczyszczający płaci”.
111.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 6c ust. 2c Uchylenie zapisu wprowadzającego możliwość nieprzystąpienia właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy do zorganizowanego przez gminę systemu gospodarowania odpadami komunalnymi.	Proponuje się rozwiązanie, w którym to gmina w pełni decyduje o objęciu nieruchomości niezamieszkałych gminnym systemem odbioru i zagospodarowania odpadów komunalnych. Obecny kształt ustawy, tj. dobrowolne przystępowanie właścicieli nieruchomości niezamieszkałych do systemów gminnych, skutkuje niestabilnością tych systemów, utratą kontroli gminy nad strumieniem odpadów oraz generuje sytuacje, w których odpady z nieruchomości niezamieszkałych „migrują” do nieruchomości zamieszkałych.
112.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Jednoznaczne dopuszczenie łącznego transportu odpadów zbieranych selektywnie pod warunkiem odseparowania w skrzyni ładunkowej pojazdu np. poprzez zastosowanie komór czy worków.	Art. 9e ust 2 u.c.p.g.: „Zakazuje się mieszania selektywnie zebranych odpadów komunalnych ze zmieszanyymi odpadami komunalnymi odbieranymi od właścicieli nieruchomości oraz selektywnie zebranych odpadów komunalnych różnych rodzajów ze sobą”. Podczas gdy rozporządzenie z dnia 7 października 2016 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla transportu

			odpadów w § 4 stanowi: „Transport odpadów odbywa się w sposób uniemożliwiający mieszanie poszczególnych rodzajów odpadów, z wyjątkiem gdy strumień zmieszanych rodzajów odpadów w całości jest kierowany do przetwarzania w tym samym procesie”. Ujednolicenie przepisów umożliwi uniknięcie błędnych interpretacji, skutkujących karami administracyjnymi. Ponadto transport odpadów selektywnie zebranych w sposób łączny pozwoli na ograniczenie kosztów transportu, co równocześnie dałoby pozytywny efekt ekologiczny (zmniejszenie emisji CO₂ do atmosfery).
113.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 9j ust. 2 Wprowadzenie zapisu: „wykreślenie z rejestru następuje także w przypadku gdy przedsiębiorca nie złożył sprawozdania, o którym mowa w art. 9n, w terminie 365 dni od terminu wskazanego w art. 9n ust. 2”.	Należy dodatkowo wprowadzić możliwość nałożenia kary pieniężnej w drodze decyzji administracyjnej za niezłożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 9n. Umożliwi to wyegzekwowanie od przedsiębiorcy złożenia powyższego sprawozdania. W przeciwnym razie gmina nie otrzyma informacji o ilościach odpadów odebranych i zagospodarowanych przez przedsiębiorcę, co wpłynie negatywnie na szczelność systemu gospodarki odpadami komunalnymi.
114.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 9j ust. 2 Wprowadzenie zapisu: „Wykreślenie z rejestru następuje także w przypadku, gdy przedsiębiorca złożył w okresie 365 dni dwa sprawozdania zerowe, o których mowa w art. 9n ust. 6”.	Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, prowadzący Rejestr Działalności Regulowanej, powinien mieć instrument służący do wykreślenia z rejestru przedsiębiorcy, który nie prowadzi czynnej działalności w zakresie odbierania odpadów od właścicieli nieruchomości.
115.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 9o Wprowadzenie zapisów dotyczących obowiązku składania sprawozdań zerowych przez przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.	Wprowadzenie zapisów o obowiązku składania sprawozdań zerowych pozwoli na dokładniejszą kontrolę przedsiębiorców opróżniających zbiorniki bezodpływowe i transportujących nieczystości ciekłe, a tym samym bardziej przejrzystą gospodarkę nieczystościami ciekłymi w gminach.
116.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 4 ust. 2a Wprowadzenie zapisu określającego wymagania w zakresie prowadzenia selektywnej zbiórki odpadów komunalnych oraz kompostowania odpadów ulegających biodegradacji w przydomowych kompostownikach.	Określenie wymagań w zakresie prowadzenia selektywnej zbiórki odpadów komunalnych oraz kompostowania odpadów ulegających biodegradacji w przydomowych kompostownikach jest

			niezbędne w celu ujednoczenia powyższych zasad na terenie Polski oraz prowadzenia przez Ministerstwo Środowiska spójnych działań edukacyjnych w zakresie poprawnego gospodarowania odpadami komunalnymi.
117.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 3 ust. 2 pkt 11 Nadanie nowego brzmienia: „11) zapobiegają zanieczyszczaniu ulic, placów i terenów otwartych, w szczególności przez: zamiatanie «na mokro» i zmywanie, zbieranie i pozbywanie się, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 4, błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń uprzątniętych z chodników przez właścicieli nieruchomości oraz odpadów zgromadzonych w przeznaczonych do tego celu pojemnikach ustawionych na chodniku”.	Podniesienie standardu utrzymania czystości i porządku na terenie dróg publicznych jako element polityki ochrony środowiska ze szczególnym uwzględnieniem ochrony powietrza atmosferycznego. Istnieje współzależność pomiędzy jakością powietrza atmosferycznego (w zakresie zanieczyszczenia pyłem zawieszonym PM10) a standardem utrzymania czystości i porządku na terenie dróg publicznych (ulicach oraz chodnikach). Zwalczanie tzw. emisji wtórnej (w wyniku ruchu samochodowego i pieszego) realizowane jest poprzez cykliczne zmywanie ciągów publicznych. Zasadne zatem jest wprowadzenie obowiązkowego zadania gminnego (w gminach miejskich) w zakresie zamiatania „na mokro” i zmywania dróg publicznych.
118.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b Nadanie nowego brzmienia: „b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń, w tym poprzez zmywanie i zraszanie chodników, z części nieruchomości służących do użytku publicznego”; oraz art. 5 ust. 1 pkt 4 Nadanie nowego brzmienia: „4) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń, w tym poprzez zmywanie i zraszanie chodników, z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych”.	Zobowiązanie właścicieli nieruchomości do zmywania chodników (ciągów pieszych) przed nieruchomością. Doprecyzowanie zapisów wskazanych artykułów pozwoli radom gmin wprowadzić w regulaminach utrzymania czystości i porządku na terenie gminy obowiązek zmywania chodników. Łącznie z postulatem zmywania „na mokro” dróg publicznych wpisuje się w politykę ochrony powietrza przed zanieczyszczeniami.
119.	Ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (zmieniająca)	Art. 27 pkt 1 (w zakresie art. 1 pkt 3) ustawy zmieniającej Nadanie nowego brzmienia: „który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.”	Zachowanie sposobu obliczania poziomów recyklingu i odzysku odpadów co najmniej do 2020 r. według dotychczasowych zasad. Określenie nowego sposobu obliczania poziomów odzysku i recyklingu wymaga dokładnych analiz i konsultacji branżowych w celu zapewnienia przez polskie gminy wymaganych limitów.

			Osiągnięcie poziomu recyklingu w wysokości 50% całkowitego strumienia odpadów komunalnych liczonych wg nowych zasad wymaga przygotowania kraju pod względem infrastrukturalnym, zabezpieczenia instalacji prowadzących recykling odpadów surowcowych oraz bioodpadów, które stanowią najwyższy udział w strumieniu odpadów komunalnych.
120.	Ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi	Zmiana poprzez powiązanie finansowania gminnych systemów gospodarki odpadami komunalnymi z dopłat wnoszonych w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Wprowadzenie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, stanowiącej mechanizm ekonomicznej odpowiedzialności za produkty wprowadzane na rynek nie tylko w okresie użytkowania i gwarancji, ale także na etapie poużytkowym, kiedy produkt staje się odpadem.	Wprowadzenie nowego, skutecznego modelu rozszerzonej odpowiedzialności producentów, obejmującego finansowanie kosztów odbioru i zagospodarowania odpadów oraz budowę instalacji recyklingu, gwarantujących systematyczny odbiór od przedsiębiorców odpadów powstałych z przetworzenia odpadów komunalnych i pochodzących z selektywnej zbiórki. Wprowadzający na rynek opakowania i towary w opakowaniach powinni finansować koszty zarówno selektywnej zbiórki, zagospodarowania, jak i utylizacji opakowań. Rozwiązania dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producentów powinny promować ekoprojektowanie opakowań, finansować budowę nowoczesnych instalacji do recyklingu, rozwój nowych technologii odpadowych i edukację ekologiczną. Proponuje się system rozszerzonej odpowiedzialności producentów, w którym pełne koszty zbiórki i zagospodarowania odpadów opakowaniowych zostałyby zawarte w cenie produktów wprowadzanych na rynek w opakowaniach, co pozwoliłoby na pokrycie realnych kosztów zbiórki zagospodarowania surowców, zaś dopłaty od producentów powinny być kierowane w 100% do jednostek nadzorujących poprawne naliczenie opłaty, czyli Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (i/lub Wojewódzkich Funduszy Ochrony Środowiska), skąd powinny być rozdysponowywane do finansowania gminnych systemów selektywnego zbierania odpadów oraz instalacji zajmujących się odzyskiem i recyklingiem odpadów opakowaniowych w gminach. Naszym zdaniem opłata za wprowadzone opakowanie powinna stanowić mnożnik stawki opłaty produktowej i wyma-

			ganego procentu poziomu odzysku i recyklingu odpadów, jaki należy pozyskać w danym roku.
121.	Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów	§ 4 Dodanie ust. 5a: „5a. W przypadku zbierania frakcji odpadów, o której mowa w § 3 pkt 5 w workach, dopuszcza się zbieranie i transport tych worków w pojemnikach na niesegregowane (zmieszane) odpady komunalne, pod warunkiem zabezpieczenia ich przed możliwym zmieszaniem z odpadami niesegregowanymi”.	Proponuje się gromadzenie oraz transport bioodpadów (zbieranych w odrębnych workach) łącznie z niesegregowanymi (zmieszanymi) odpadami komunalnymi. Powyższe rozwiązanie umożliwiłoby stosowanie tzw. modelu norweskiego w zakresie zbierania i transportu bioodpadów. Dotychczasowe doświadczenia wynikające z wdrożenia systemu pięciopojemnikowego wskazują, że wymóg odrębnego gromadzenia bioodpadów i samodzielnego ich odbioru przez specjalistyczne pojazdy nie zapewnia odpowiedniej efektywności gminnych systemów gospodarowania odpadami komunalnymi oraz jest przyczyną istotnego wzrostu kosztów gospodarki odpadami komunalnymi, obciążającego m.in. budżety domowe właścicieli nieruchomości zamieszkałych.
122.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Art. 40 ust. 3 pkt 4 Proponowane brzmienie tekstu przepisu po zmianie: „4) imię i nazwisko, imiona rodziców osoby doprowadzonej do izby wytrzeźwień lub placówki albo jednostki Policji oraz data jej urodzenia i numer pesel, jeśli posiada”.	Art. 39 ¹ ust. 2 pkt 1 ustawy pozwala izbom wytrzeźwień i placówkom w ramach prowadzonej dokumentacji na przetwarzanie danych osób doprowadzonych w zakresie m.in. numeru pesel i daty urodzenia. Natomiast art. 40 ust. 3 pkt 4 wymienia dane zawarte w protokole doprowadzenia, wskazując m.in. wiek osoby, ale pomija numer pesel i datę urodzenia. Zmiana zakresu danych osobowych osób doprowadzanych, ujawnianych w protokole doprowadzenia, uzasadnione jest potrzebą identyfikacji osoby i późniejszym dochodzeniem należności za pobyt celem wytrzeźwienia.
123.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Wprowadzenie zapisów doprecyzowujących sposób postępowania wobec żołnierzy doprowadzonych celem wytrzeźwienia.	Art. 40 ust. 9 ustawy wskazuje, że jeżeli osoba doprowadzona jest żołnierzem, przekazuje się ją Żandarmerii Wojskowej lub wojskowemu organowi porządkowemu. W praktyce pojawiają się wątpliwości w stosowaniu przepisu (czy żołnierz może być przyjęty do wytrzeźwienia i po wytrzeźwieniu należy go przekazać Żandarmerii Wojskowej czy też nie można go przyjąć do wytrzeźwienia – po spełnieniu przesłanek ustawowych).

124.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Wprowadzenie zapisów regulujących tryb postępowania wobec osób posiadających immunitety, doprowadzonych celem wytrzeźwienia.	Zapisy ustawy nie odnoszą się do kwestii postępowania wobec osób doprowadzonych celem wytrzeźwienia, którym przysługuje immunitet. Praktyka wskazuje konieczność regulacji sposobu postępowania w przypadku doprowadzenia osób posługujących się immunitetem.
125.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Art. 41 Proponowane brzmienie tekstu przepisu po zmianach: „1. Osobie przyjętej albo zatrzymanej w jednostce Policji odbiera się środki pieniężne lub inne przedmioty i przekazuje do depozytu. 2. Z depozytów pieniężnych izby wytrzeźwień, placówki lub jednostki Policji mogą potrącać swe należności z tytułu opłat związanych z pobytem. 3. W przypadku zatrzymania w depozycie napojów alkoholowych wydaje się je nie wcześniej niż po 7 dniach od dnia zwolnienia z izby, placówki lub jednostki Policji. Napoje alkoholowe nieodebrane w terminie do 14 dni od dnia opuszczenia izby, placówki lub jednostki Policji ulegają komisyjnemu zniszczeniu”.	Należy wskazać, iż nowelizacja ustawy, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. wprowadziła szereg istotnych zmian w funkcjonowaniu izb wytrzeźwień (Dz.U. z 2014 r. poz. 1563), a niektóre z nich wpłynęły niekorzystnie na działalność tego typu placówek, w szczególności na ściągalność opłat za pobyt, stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego. Art. 41 ust. 3 ustawy (w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2014 r.) przewidywał, iż z depozytów pieniężnych izby wytrzeźwień mogą potrącać należności z tytułu opłat związanych z pobytem w izbie. Natomiast w stosunku do innych przedmiotów zatrzymanych w depozycie izbom wytrzeźwień służyło ustawowe prawo zastawu celem zabezpieczenia tych należności (art. 41 ust. 4 ustawy). Obecnie placówki zostały pozbawione mechanizmów szybkiego i skutecznego zaspokajania, chociaż w części, wymagalnych należności za pobyt. Nie rekompensuje powyższego podwyższenie maksymalnej wysokości opłaty za pobyt i możliwość jej corocznej waloryzacji. Zasadność i konieczność ponoszenia odpłatności za pobyt w izbie wytrzeźwień podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. K 12/11, stwierdzając, że „sama zasadność ponoszenia opłat za pobyt w izbach wytrzeźwień nie budzi wątpliwości. Przyjęcie innego rozwiązania w tym zakresie prowadziłoby do nieuprawnionego przysporzenia majątkowego po stronie osób korzystających z usług izb wytrzeźwień kosztem ogółu obywateli, na których zostałby przeniesiony ciężar finansowy nieodpowiedzialnego spożywania alkoholu przez

			jednostki”. Niezbędne jest zatem zapewnienie skutecznego poboru opłat związanych z pobytem w izbie wytrzeźwień oraz zagwarantowanie stabilności systemu finansowania, co leży w interesie zarówno osób doprowadzonych, jak i społeczeństwa. Obowiązujące przepisy nie różnicują przedmiotów, które są wydawane podczas zwolnienia osoby z izby wytrzeźwień. Zasadą jest obecnie wydanie wszystkich rzeczy, które posiadała osoba doprowadzona i zatrzymana w izbie wytrzeźwień celem wytrzeźwienia. W praktyce więc wydawane są również napoje alkoholowe. Osoby zwalniane z izby uzyskują tym samym natychmiastowy dostęp do alkoholu i często dochodzi do jego spożywania w bezpośrednim sąsiedztwie placówki. Dlatego też zasadna wydaje się zmiana przepisów ustawy i wprowadzenie odpowiednich regulacji, które w jednoznaczny sposób uregulowałyby powyższe kwestie.
126.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	Art. 60 Zmiana: „1. Podmioty, o których mowa w art. 8 ust. 1, prowadzące żłobek lub klub dziecięcy, lub zatrudniające dziennych opiekunów otrzymują z gminy dotację do prowadzonych miejsc opieki. 2. Udzielanie przez gminę dotacji, o której mowa w ust. 1, stanowi zadanie z zakresu administracji rządowej zlecone gminie. 3. Minister właściwy do spraw rodziny określi w drodze rozporządzenia wysokość i zasady ustalania oraz rozliczania dotacji”.	Propozycja całkowicie zmienia formę udzielania dotacji. Zmiana w miejsce dotacji celowej, która może być udzielana (lub nie) przez gminę, wprowadza obligatoryjne udzielanie dotacji dla zarejestrowanych żłobków, klubów dziecięcych i dziennych opiekunów. Udzielanie dotacji byłoby zadaniem z zakresu administracji rządowej zleconym gminie. Wprowadzenie takiej zmiany powodowałoby wprowadzenie na terenie kraju jednolitej procedury udzielania dotacji podmiotom prowadzącym opiekę nad dziećmi w wieku do lat 3, zmniejszając w sposób ciągły (wieloletni) wysokość opłat ponoszonych przez rodziców. W obecnej sytuacji prawnej gmina nie musi takiej dotacji udzielać. Od sytuacji finansowej gminy (dotacja jest pokrywana z budżetu gminnego) zależy, czy w jakiej wysokości udzielana jest dotacja. Powoduje to znaczne rozbieżności w kosztach, jakie ponoszą rodzice za korzystanie

			z instytucjonalnych form opieki nad dziećmi w poszczególnych gminach. Co więcej w związku z tym, że gminy udzielają dotacji na dany rok budżetowy, rodzic, zapisując dziecko do żłobka, nie ma gwarancji, że opłaty za korzystanie z placówki (w przypadku zaprzestania udzielania dotacji przez gminę) nie zostaną znacząco zwiększone.
127.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	Art. 28 ust. 1 pkt 4 Zmiana: „4. w przypadku osoby fizycznej zaświadczenie o niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie wystawione nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku”.	Ustawa nie określa terminu ważności zaświadczenia o niekaralności.
128.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	Art. 15 Dodanie ust. 4a: „4a. Zaświadczenie z Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym należy generować nie rzadziej niż raz do roku”.	Ustawa określa jedynie, że należy sprawdzić, czy dana osoba nie figuruje w Rejestrze Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym, a nie podaje terminu ponownego poddania danej osoby weryfikacji w ww. rejestrze.
129.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	Dodanie art. 30b: „Art. 30b. Organ prowadzący rejestr jest obowiązany dokonać zmian dotyczących podmiotu w rejestrze w terminie 7 dni od dnia wpływu do tego organu wniosku o zmianę wraz z dołączonymi do niego dokumentami, o których mowa w art. 28 ust. 1. 2. Nie dotyczy to przypadku, gdy organ wezwał podmiot do uzupełnienia wniosku o zmianę nie później niż przed upływem 7 dni od dnia jego otrzymania. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, biegnie odpowiednio od dnia wpływu uzupełnienia wniosku o wpis”.	Należy sprecyzować, jaki czas ma organ na dokonanie zmian.
130.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	Art. 18a ust. 1: Zmiana: „1. Opiekun oraz wolontariusz z wyjątkiem pielęgniarki/położnej zobowiązani są do odbycia co 2 lata szkolenia z udzielania dziecku pierwszej pomocy”.	Należy doprecyzować czy pielęgniarka/położna posiadająca wykształcenie kierunkowe powinna odbywać co 2 lata szkolenia z zakresu pierwszej pomocy udzielanej dziecku.
131.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	Art. 15 ust. 3 Zmiana: „3. W żłobku, do którego uczęszcza więcej niż dwadzieścioro dzieci, zatrudnia się przynajmniej jedną pielęgniarkę lub położną w wymiarze ... czasu pracy”.	Należałoby doprecyzować, w jakim wymiarze czasu pracy powinna być zatrudniona pielęgniarka/położna, oraz określić zakres zadań na ww. stanowisku pracy w żłobku/klubie dziecięcym.
132.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	Art. 30	Konieczność zmiany samodzielnego przepisu w zakresie finansowania przez gminę kosztów transportu pacjenta w przypadkach opisanych w art. 30 ust. 1. Koszty te powinien objąć

			wojewoda jako podmiot uczestniczący w Systemie Państwowego Ratownictwa Medycznego. Zmianę tę można rozpatrywać kontekstowo w odniesieniu do rządowego projektu ustawy o stwierdzaniu, dokumentowaniu i rejestracji zgonów.
133.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	Art. 55 ust. 1	Konieczność realnego umożliwienia komercyjnego udzielania świadczeń zdrowotnych i czerpania dochodów z tego tytułu przez podmioty lecznicze bez różnicowania ich ze względu na formę prawną. Dotychczasowe rozwiązanie jest źródłem kontrowersji, naruszając zasadę równego traktowania podmiotów leczniczych. Dopuszczalne byłoby wyłączenie spod tej regulacji podmiotu leczniczego, który powstał i został wyposażony ze środków publicznych; chyba że podmiot ten udziela świadczeń zdrowotnych, które nie wchodzą w skład koszyka świadczeń gwarantowanych na majątku publicznym.
134.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	Art. 59 ust. 2	Wprowadzenie procedury pokrywania straty finansowej samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej w zakresie udzielenia świadczeń zdrowotnych ze środków budżetu państwa (Narodowego Funduszu Zdrowia lub Ministerstwa Zdrowia albo pozostających w dyspozycji wojewody). Jest to konieczne ze względu na dostosowanie do przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych określających zasady budżetowania także w odniesieniu do budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Jest to także zmiana wynikająca z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 2019 r. (sygn. akt K4/17).
135.	Ustawa z dnia 12 kwietnia 2019 r. o opiece zdrowotnej nad uczniami	Art. 12 ust. 3	W przypadku braku gabinetu dentystycznego w szkole organ prowadzący placówkę powinien zawrzeć umowę cywilnoprawną z podmiotem wykonującym działalność leczniczą udzielającym świadczeń zdrowotnych z zakresu leczenia stomatologicznego dla dzieci i młodzieży finansowanych ze środków publicznych. Umowa ta

			powinna opisywać sposób organizacji i formę udzielania świadczeń zdrowotnych. Forma umowy jest bardziej czytelna, precyzyjna i „silniejsza” niż porozumienie. (Dotychczasowe brzmienie : „W przypadku braku gabinetu dentystycznego w szkole, organ prowadzący szkołę zawiera porozumienie z podmiotem wykonującym działalność leczniczą udzielającym świadczeń zdrowotnych z zakresu leczenia stomatologicznego dla dzieci i młodzieży finansowanych ze środków publicznych, w którym określa się sposób organizacji udzielania świadczeń”).
136.	Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty	Rozdział 5. Zasady wykonywania zawodu lekarza Zmiana: „Art. 32 ust. 2 [Przed przeprowadzeniem badania lub udzieleniem innych świadczeń zdrowotnych] Jeżeli pacjent jest małoletni lub niezdolny do świadomego wyrażenia zgody, wymagana jest zgoda jego przedstawiciela ustawowego, a gdy pacjent nie ma przedstawiciela ustawowego lub porozumienie się z nim jest niemożliwe – zgoda sądu opiekuńczego”.	Terminem „małoletni” jest określana osoba, która nie ukończyła 18 roku życia. Taka osoba bywa pozbawiona pomocy lekarskiej, jeśli ma chłodne relacje rodzinne, jest „eurosierotą” lub ma rodziców niedostępnych z innego powodu. Warto w tym miejscu przywołać wypowiedź dr n. med. Bożeny Jawień-Rościszewskiej, członkini Rady ds. Równego Traktowania, która na co dzień spotyka się z naturalną wstydlivością okrywającą sferę intymną. Adolescenci żyją latami w przekonaniu, że ich anatomia czy potrzeby są nieprawidłowe, ale wstydzą się zwierzyć rodzicom i sięgają po tutoring rówieśniczy zamiast fachowego. Samodzielny dyskretny dostęp do lekarza pomógłby rozwiązać takie problemy. Dodatkowo wiek zgody, a więc minimalny wiek, od którego dana osoba jest uznana za zdolną do wyrażenia ważnej prawnie zgody na czynności seksualne z inną osobą, wynosi 15 lat. U progu życia młodzież napotyka zatem 3 lata, w których wolno jej współżyć, ale nie wolno zadbać o własne bezpieczeństwo i zdrowie. Wiek zgody powinien wyznaczać wiek uprawnienia do samodzielnego korzystania ze świadczeń zdrowotnych.
137.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych	Kompleksowa zmiana obowiązującej obecnie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.	W zakresie systemu orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności należy dążyć do:

			– zmiany przyjętej obecnie granicy wieku orzekania o niepełnosprawności i uznanie, iż orzeczenia o niepełnosprawności wydawane są osobom do ukończenia 18 roku życia, a nie jak w chwili obecnej do ukończenia 16 roku życia; – zapewnienia spójności orzekania o niezdolności do pracy z orzekaniem o stopniu niepełnosprawności dla celów odpowiedniego zatrudnienia; – położenia w zakresie wskazań umieszczanych na orzeczeniach większego nacisku na wsparcie w zakresie aktywnego sposobu życia i radzenia sobie z niepełnosprawnością, w tym także, a może przede wszystkim, na aktywne uczestnictwo w życiu społecznym i zawodowym, a nie tylko ewentualne uzyskiwanie świadczeń finansowych.
138.	Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie	Art. 19b [Wniosek o realizację zadania publicznego z inicjatywy lokalnej] „1. W ramach inicjatywy lokalnej mieszkańcy jednostki samorządu terytorialnego bezpośrednio bądź za pośrednictwem organizacji pozarządowych lub podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 mogą złożyć wniosek o realizację zadania publicznego do jednostki samorządu terytorialnego, na terenie której mają miejsce zamieszkania lub siedzibę”. Art. 19d [Umowa o wykonanie inicjatywy lokalnej] „Po uwzględnieniu wniosku, o którym mowa w art. 19b ust. 1, organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego zawiera na czas określony umowę o wykonanie inicjatywy lokalnej z wnioskodawcą”.	Doprecyzowanie, czy nie wystarczy jeden wnioskodawca posiadający listę poparcia osób zaangażowanych w tworzenie inicjatywy i wykazujących swój wkład pracy społecznej, gdyż umowę zawiera się zgodnie z art. 19d z wnioskodawcą, co powoduje konieczność wydawania pełnomocnictw pozostałym wnioskodawcom do reprezentowania i zawarcia umowy dla „wnioskodawcy”.
139.	Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie	Art. 19b [Wniosek o realizację zadania publicznego z inicjatywy lokalnej] „2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, stanowi wniosek w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego”.	Proponuje się wykreślenie ust. 2, gdyż podejście do wniosku w ujęciu kodeksowym (k.p.a.) często ogranicza możliwość podejmowania bieżących, doraźnych działań, powodując zbędną biurokrację w zakresie załatwiania spraw. Zgodnie z art. 35 k.p.a. § 3 załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. W związku z art. 36 k.p.a. § 1 o każdym przypadku niezałatwienia sprawy w terminie organ administracji publicznej jest obowiązany zawiado-

			nić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia. § 2. Ten sam obowiązek ciąży na organie administracji publicznej również w przypadku zwłoki w załatwieniu sprawy z przyczyn niezależnych od organu. W związku z powyższym przekroczenie terminu i zawiadomienie strony jest dość częste, biorąc pod uwagę np. inicjatywy polegające na sadzeniu roślin, dla przykładu: wniosek wpływający w maju do realizacji maksymalnie w lipcu (niejednokrotnie temperatura pow. 30°C) jest bezzasadny, biorąc pod uwagę wegetację, i należy go realizować zgodnie z cyklami wiosna/ jesień. Podejście kodeksowe jako do wniosku z automatu powoduje niezłatwienie sprawy w terminie. Skoro – zgodnie z art. 19 c pkt 1 – „Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa tryb i szczegółowe kryteria oceny wniosków o realizację zadania publicznego w ramach inicjatywy lokalnej”, proponuje się indywidualnie dostosować terminy zgodne z kompetencją organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego.
140.	Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie	Art. 19e [Treść zobowiązania wnioskodawcy] „Zobowiązanie wnioskodawcy może polegać na świadczeniu pracy społecznej , na świadczeniach pieniężnych lub rzeczowych”.	Proponuje się doprecyzowanie stawki za godzinę pracy społecznej.
141.	Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie	Art. 19g [Niezbędne dokumenty] „Organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wspólnie z wnioskodawcą opracowuje dokumenty niezbędne do przeprowadzenia inicjatywy lokalnej, w tym harmonogram i kosztorys”.	Harmonogram i kosztorys powstają dopiero po urealnieniu wniosku złożonego przez wnioskodawców. Proponuje się dodać w art. 19g po słowie „w tym”: urealniony wniosek, harmonogram i kosztorys.
142.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 17 ust. 1b	W myśl art. 17 ust. 1b ustawy świadczenie pielęgnacyjne przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała: 1) nie później niż do ukończenia 18 roku życia lub 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25 roku życia. Treść tego artykułu została zaskarżona do Trybunału Konstytucyjnego, który to w wyroku

			z dnia 21 października 2014 r. (sygn. akt K 38/13) orzekł o częściowej niekonstytucyjności wprowadzenia do ustawy o świadczeniach rodzinnych kryterium wieku powstania niepełnosprawności jako przesłanki uzależniającej uzyskanie świadczenia pielęgnacyjnego. Jak jednak stwierdzono w uzasadnieniu wyroku, nie oznacza to usunięcia tego kryterium z ustawy. Trybunał nałożył na ustawodawcę obowiązek podjęcia niezbędnych oraz niezwłocznych działań ustawodawczych prowadzących do przywrócenia równego traktowania opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych. Do dnia dzisiejszego żadne zmiany nie zostały jednak do ustawy wprowadzone a zgodnie z treścią art. 6 kodeksu postępowania administracyjnego organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Sytuacja ta powoduje zamieszanie w zakresie nabywania uprawnień do świadczenia pielęgnacyjnego, gdyż zgodnie z przepisami ustawy świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała po ukończeniu 18 roku życia albo w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25 roku życia. Natomiast sądy w postępowaniu odwoławczym przyznają uprawnienia do świadczenia takim osobom. Podważa to zaufanie do organów administracji, naraża je na oskarżenia o brak kompetencji i generuje niepotrzebne zwiększenie liczby odwołań i skarg do sądu. Możliwość uzyskania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego została nagłośniona w mediach oraz przez kancelarie adwokackie, które oferują pomoc w załatwieniu takich uprawnień. W ostatnim półroczu liczba takich wniosków znacząco wzrosła, a pracownicy odbierają coraz więcej telefonów z pytaniami o możliwość uzyskania świadczenia przez odwołanie.

			Tylko jednoznaczne uregulowanie prawne w ustawie tej kwestii rozwiąże sytuację, jaka powstała wokół nabycia uprawnień do świadczenia pielęgnacyjnego.
143.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 5 ust. 3a	Proponuje się likwidację zasady tzw. „złotówka za złotówkę” lub podniesienie minimalnej kwoty przysługującego świadczenia do np. 100 zł, nie wyżej jednak niż wartość przyznanego świadczenia (najniższa kwota zasiłku rodzinnego to 95 zł), lub podniesienie kwoty kryterium uprawniającego do pobierania świadczeń w pełnej wysokości. Obowiązująca obecnie kwota 20 zł minimalnego świadczenia przy przekroczonym kryterium dochodowym nie poprawia sytuacji materialnej rodzin, które to świadczenie otrzymują. Złożony problem wynikający z obliczenia kwoty świadczenia jest niewspółmierny do korzyści z otrzymanej kwoty.
144.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 3 pkt. 7	Należy doprecyzować zapis dot. pełnego utrzymania. Zdaniem Samorządowych Kolegiów Odwoławczych zakup np. odzieży, zeszytów wyczerpuje znamiona pełnego utrzymania i wówczas świadczenie takiej rodzinie należy przyznać.
145.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 16a oraz art. 17	Świadczenia opiekuńcze (świadczenie pielęgnacyjne art. 17 oraz specjalny zasiłek opiekuńczy art. 16a) przysługują osobom, które nie podejmują zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej albo rezygnują z nich w celu sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną. Zgodnie z art. 3 ust. 22 ustawy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa oznacza wykonywanie pracy na podstawie stosunku pracy, stosunku służbowego, umowy o pracę nakładczą oraz wykonywanie pracy lub świadczenie usług na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, umowy o dzieło albo w okresie członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej, spółdzielni kółek rolniczych lub spółdzielni usług rolniczych, a także prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej.

			Spełnienie więc ustawowego wymogu rezygnacji z zatrudnienia oznacza m.in. rezygnację z prowadzenia działalności gospodarczej. I tu rodzi się problem interpretacji sformułowania „rezygnacja z prowadzenia działalności”. Czy zawieszenie prowadzenia działalności spełnia przesłankę ustawową do nabycia prawa do świadczeń opiekuńczych, czy też konieczne jest zaprzestanie prowadzenia działalności lub wyrejestrowanie. Często pojawiają się tu różne daty. Problem jest istotny, gdyż prawo do świadczenia przyznaje się od dnia, w którym nastąpiła rezygnacja z zatrudnienia. Konieczne jest więc jednoznaczne wskazanie w ustawie, co należy rozumieć jako rezygnację z zatrudnienia (zawieszenie, zaprzestanie wykonywania działalności czy jej wyrejestrowanie).
146.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	Art. 26 ust. 2a Art. 20	Należałoby zmienić termin na składanie wniosków. Proponuje się przyjmowanie wniosków od dnia 1 sierpnia i to zarówno elektronicznych, jak i w formie tradycyjnej papierowej. Wnioski przyjmowane od 1 lipca nie mogą być na bieżąco rozpatrywane, nie można też wydawać w ich sprawie decyzji, ponieważ dane z urzędu skarbowego są dostępne dopiero od 1 sierpnia.
147.	Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	Art. 9 ust. 2	Proponuje się podniesienie kwoty kryterium uprawniającego do pobierania świadczeń. Obecnie kryterium dochodowe, mimo podniesienia do kwoty 800 zł, w dalszym ciągu powoduje, że wiele samotnych osób jest pozbawionych świadczenia. W 2019 r. została podniesiona płaca minimalna do kwoty 1634 zł netto, a w związku z planowaną na 2020 r. kolejną podwyżką minimalnego wynagrodzenia rodziny po raz kolejny przekroczą próg dochodowy i zostaną pozbawione świadczenia.
148.	Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	Rozdział II art. 3–8	Zmiana ustawy w zakresie podejmowania działań wobec dłużników alimentacyjnych poprzez organizowanie dłużnikom robót publicznych, w szczególności tym, którzy nie pracują i mają

			problem w znalezieniu pracy, oraz tym, którzy pracują w niepełnym wymiarze pracy, np. na 1/2, 1/4 lub 1/8 etatu (prawdopodobieństwo, że dłużnik pozostałą część etatu pracuje na czarno), a także tym, którzy prowadzą działalność gospodarczą i nie osiągają z tego tytułu żadnych dochodów. Nałożenie odpowiedzialności za zobowiązania dłużników alimentacyjnych na tych pracodawców, którzy zatrudniają ich nielegalnie, „na czarno”.
149.	Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	Art. 21	W ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów należałoby również umieścić zapis, że w przypadku odmowy składania wyjaśnień przez wierzyciela pobierającego świadczenia alimentacyjne po złożeniu wniosku przez organ właściwy dłużnika o ściganie za niealimentację następuje wstrzymanie wypłaty świadczeń alimentacyjnych.
150.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie szczegółowych warunków w realizacji rządowego programu „Dobry start”	Art.30 ust. 6 Art. 25 ust. 7 § 31 ust. 7	Rozszerzenie: art. 30 ust. 6 ustawy o świadczeniach rodzinnych, art. 25 ust. 7 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci oraz § 31 ust. 7 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych warunków w realizacji rządowego programu „Dobry start” w ten sposób, by możliwe było potrącanie nienależnie pobranych świadczeń z dochodów drugiego rodzica (pod warunkiem prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego – ustalonego na podstawie wywiadu środowiskowego).
151.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 30 ust. 6	Rozszerzenie art. 30 ust. 6 ustawy o świadczeniach rodzinnych w ten sposób, by możliwe było potrącanie nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych ze świadczenia „Dobry start” (tak jak jest to obecnie w art. 25 ust. 7 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci).
152.	Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	Art. 30 ust. 2	Jednoznaczne i precyzyjne określenie, czy na mocy art. 30 ust. 2 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów możliwe jest rozpatrywanie spraw o wypłaconą zaliczkę alimentacyjną czy wyłącznie o świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Obecne brzmienie przepisu doprowadziło do powstania dwóch linii orzeczniczych wyrażanych przez Naczelny Sąd

			Administracyjny i sprawa wiele problemów organom samorządowym.
153.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych	Ustawa o dodatkach mieszkaniowych	W ramach świadczeń, które nie są wliczane do dochodu przy ubieganiu się o dodatek mieszkaniowy, mieszczą się zasiłki pielęgnacyjne z pominięciem dodatków pielęgnacyjnych. Skoro świadczenia te przyznawane są w identycznym celu – częściowego pokrycia zwiększonych kosztów utrzymania osób w podeszłym wieku bądź konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 16 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych), a także osób całkowicie niezdolnych do pracy (art. 75 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), to nie ma żadnego racjonalnego powodu, aby różnicować konsekwencje przyznania takich świadczeń ich beneficjentom z punktu widzenia możliwości uzyskania dodatku mieszkaniowego. Dodatki i zasiłki pielęgnacyjne spełniają identyczne funkcje, dlatego też nie powinny być wliczane do dochodu obliczonego na potrzeby uzyskania dodatku mieszkaniowego.
154.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych	Art. 3 ust. 3 Rozszerzenie katalogu świadczeń niepodlegających wliczaniu do dochodu o świadczenia wypłacane przez gminy na podstawie art. 22b ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2220 ze zm.).	Na podstawie art. 22b ustawy o świadczeniach rodzinnych rada gminy, biorąc pod uwagę lokalne potrzeby w zakresie świadczeń na rzecz rodziny, może w drodze uchwały, ustanowić dla osób zamieszkałych na terenie jej działania inne (niż określone w ustawie) świadczenia pieniężne na rzecz rodziny. Świadczenia te, będące elementem polityki rodzinnej prowadzonej przez gminę, mają na celu wspieranie rodzin przez polepszanie ich warunków bytowych, dlatego też nie powinny być wliczane do dochodu obliczonego na potrzeby uzyskania dodatku mieszkaniowego.
155.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych	Art. 7 ust. 7 Uchylenie obowiązku doręczania decyzji w sprawie dodatku mieszkaniowego zarządcy domu lub osobie uprawnionej do pobierania należności za lokal mieszkalny.	Uzasadnienia decyzji w sprawie dodatku mieszkaniowego (zarówno przyznające świadczenia, jak i odmawiające wsparcia) zawierają dane dotyczące m.in. dochodów osób ubiegających się

			o dodatek, liczby członków rodziny oraz tego, czy dane osoby pracują lub są niepełnosprawne. Udostępnianie tego rodzaju danych zarządcy bądź osobie pobierającej należności za lokal narusza obowiązujące przepisy o ochronie danych osobowych. Zarządcy bądź osobie pobierającej należności za lokal wystarczyłaby sama informacja o przyznaniu przez gminę pomocy.
156.	Ustawa z dnia 5 grudnia 2014 r. o Karcie Dużej Rodziny	Art. 29 ust. 4	Koszt realizacji zadań gminy związanych z przyznawaniem Karty wynosi 13,40 zł za jedną rodzinę wielodzietną w gminie, chyba że Karta przyznawana jest wyłącznie rodzicom – w takim przypadku koszt ten wynosi 5,36 zł za jedną rodzinę wielodzietną. Proponuje się zwiększyć koszt za przyznawanie Karty wyłącznie rodzicom ze względu na niewiele mniejszą pracochłonność obsługi Kart dla całej rodziny.
157.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 1 sierpnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	W § 1 pkt 51 lit c zmiana zapisu § 140 pkt 8 rozporządzenia.	Uniemożliwia to praktycznie umieszczenie infrastruktury podziemnej w przebudowywanych drogach innych niż klasa D i L, co w terenach zurbanizowanych może uniemożliwić powstawanie i przebudowywanie dróg (budowanie nowych rozwiązań komunikacyjnych).
158.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 1 sierpnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	§ 2	Dla niektórych zapisów bez okresu przejściowego i bez wyłączenia postępowań, które zostały wszczęte przed wejściem w życie rozporządzenia, może spowodować znaczne wydłużenie postępowań, a nawet konieczność wszczynania ich od nowa.
159.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 1 sierpnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	§ 3 w zakresie wykreślenia po pkt 2 § 3 części zdania, tj. z wyjątkiem § 3 pkt 3, § 5–8, § 8a ust.2, § 9 ust. 1 pkt 3 i 4, ust. 2, ust. 3 pkt 1 i ust 4, § 140 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 7–9 rozporządzenia, o którym mowa w § 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszym rozporządzeniem.	Zapis § 3 pkt 3, § 5–8, § 8a ust. 2, § 9 ust. 1 pkt 3 i 4, ust. 2, ust. 3 pkt 1 i ust 4, § 140 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 7–9 rozporządzenia, o którym mowa w § 1, w brzmieniu nadanym nowelizowanym rozporządzeniem dla inwestycji drogowych, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia został złożony wniosek o wydanie decyzji o pozwolenie na budowę lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, skutkuje znacznym wydłużeniem terminu realizacji inwestycji.

			W sytuacji wszczętego postępowania administracyjnego w sprawie wydania ww. decyzji występuje konieczność: zawieszenia trwającego postępowania, przeprojektowania wcześniej uzgodnionych projektów i ponowne ich uzgodnienie, a w sytuacjach braku możliwości zastosowania się do obowiązujących po nowelizacji przepisów techniczno-budowlanych uzyskanie zgody Ministra Infrastruktury na wprowadzenie odstępstwa.
160.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego	Art. 205 ⁵	Problem stanowi stawiennictwo osób prawnych i instytucji państwowych na posiedzeniach przygotowawczych. W zasadzie obecnie jest to obowiązkowe. Natomiast w sytuacji, gdy osoba prawna prowadzi działalność na większą skalę lub organ władzy publicznej jest jednoosobowy, może się pojawić problem z jednoczesnym stawieniem w wielu sądach. W przypadku takiej gminy jak Gmina Miejska Kraków, gdzie w sądach toczy się z jej udziałem kilka tysięcy spraw, obecność Prezydenta Miasta Krakowa jest niemożliwa.
161.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego	Art. 139 ¹ w związku z art. 177 § 1 pkt 6	Przepisy dotyczące stosowania instytucji Doręczenia komorniczego w postępowaniu nieprocesowym w sytuacji, gdy w postępowaniach nieprocesowych uczestniczy po kilkadziesiąt osób, więc i przypadków nieustalenia miejsca pobytu może być kilka, a zdarza się, że ktoś zmarł. Sprawy mogą dotyczyć np. zdarzeń sprzed 30, 40 lat – choćby uwłaszczenia na podstawie ustawy, która zadziałała 4 listopada 1971 r. Zbieranie wiadomości o miejscach pobytu spadkobierców osób zainteresowanych może być trudne, a nawet niemożliwe. W takich sytuacjach instytucja doręczenia komorniczego może zadziałać odwrotnie od zamierzeń, czyli przedłużyć postępowanie zamiast je skrócić. Co prawda zyskujemy informacje, czy adresy wskazane we wniosku są prawidłowe, ale dzieje się to kosztem czasu i wydatków, jakie musi ponieść wnioskodawca.

162.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego	Art. 505 ¹⁰	Apelacja w postępowaniu uproszczonym rozpoznawana jest w składzie jednoosobowym, ale zażalenie – zgodnie z przepisami – w trzyosobowym. W postępowaniu przygotowawczym wnioski dowodowe rozstrzyga przewodniczący, a nie sąd. Gdy skład sądu jest trzyosobowy i przewodniczący prowadzi postępowania przygotowawcze, może on arbitralnie, bez dyskusji z pozostałymi członkami, dopuścić dowody lub je pominąć. Nie wiadomo, kto ma zgłosić wniosek o rozpoznanie sprawy bez udziału strony. Zachodzi wymieszanie kompetencji przewodniczącego i sądu (np. przewodniczący może odroczyć sprawę w celu zawarcia ugody przed mediatorem, ale jednocześnie nie może umorzyć postępowania po zawarciu ugody).
163.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Jednoznaczne zdefiniowanie/rozdzielenie pojęć „ekshumacja” i „ponowne użycie grobu”.	Ustawodawca nie wprowadził do obiegu prawnego definicji legalnej pojęcia „ekshumacja”, posiłkując się wykładnią słownikową. Według <i>Słownika języka polskiego PWN</i> ekshumacja to „wydobycie pochowanych zwłok, w celu przeniesienia ich do innego grobu”. Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz.U. z 2017 r., poz. 912 ze zm.; dalej jako u.c.z.) po upływie 20 lat pochowanie innego zmarłego w tym samym grobie ziemnym może nastąpić, jeżeli jakakolwiek osoba nie zgłosi zastrzeżenia przeciw temu i nie uiści opłaty. Po bezskutecznym upływie powyższego terminu zarządcy cmentarza przysługuje uprawnienie do rozporządzania wolnym miejscem w grobie oraz przyjęcie do pochowania w nim zwłok innej osoby zmarłej. Przy ponownym użyciu grobu szczątki poprzednio pochowanych lub resztki trumny należy wydobyc i pochować na tym samym cmentarzu. W tym przypadku zarządza się przeniesienie szczątków poprzednio pochowanych zwłok na inne miejsce tego samego cmentarza, chyba że osoba uprawniona do pochowania zwłok złoży wniosek, ażeby szcząt-

			ków nie wydobywać (§ 9 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi; Dz.U. z 2001 r. nr 153 poz. 1783). Wydobywanie zwłok, o którym mowa w § 9 rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi z dnia 7 grudnia 2001 r. nie powinno być utożsamiane z ekshumacją, o której mowa w art. 15 u.c.z. Wskazany § 9 ww. rozporządzenia odnosi się do ustawowego uprawnienia administratora cmentarza wynikającego z art. 7 u.c.z. w zakresie ponownego użycia grobu ziemnego. Co prawda pod względem samej tylko technicznej czynności zarówno ekshumacja, jak również wydobywanie szczątków są czynnościami podobnymi, jednak pod względem regulacji prawnych nie należy tych pojęć utożsamiać.
164.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Określenie zasad ustalania wysokości opłat za korzystanie z cmentarzy.	Uchylenie w 1989 r. zapisu dotyczącego kompetencji ówczesnych rad narodowych winno być zostać zastąpione wyraźną kompetencją do ustalania cen dla organów gminy, czego nie zdecydowano się unormować do tego czasu.
165.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Określenie katalogu opłat, jakie mogą być ustalane przez właściwe organy gmin w związku z realizacją tego rodzaju usług.	Brak jest katalogu opłat cmentarnych, jak również jednolitości w podejściu do określania katalogu opłat związanych z komunalnymi usługami cmentarnymi. Przyczyną tego stanu rzeczy jest brak jednoznacznych pojęć w ustawie o cmentarzach i chowaniu zmarłych, które wyznaczałyby zakres tego rodzaju opłat. Niezbędne jest określenie w ustawie o cmentarzach i chowaniu zmarłych katalogu opłat, jakie mogą być ustalane przez właściwe organy gmin w związku z realizacją tego rodzaju usług. W związku z powyższym brak jest w obowiązującej ustawie wskazania konkretnych norm kompetencyjnych, które wyeliminowałyby wątpliwości związane z charakterem aktów ustalających ceny na cmentarzach, jak i rodzajem tych cen. Organy nadzoru często wskazują, iż możliwość ustalania cen obowiązujących na cmentarzach może dotyczyć jedynie cen związanych z pocho-

			waniem zwłok, ale już żadnych innych związanych z korzystaniem z infrastruktury cmentarnej.
166.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Uregulowanie kwestii dotyczącej zarządzania cmentarzami zabytkowymi oraz obiektami zabytkowymi zlokalizowanymi na cmentarzach.	W obecnie obowiązujących przepisach brak jest zasad zarządzania cmentarzami zabytkowymi oraz obiektami zabytkowymi zlokalizowanymi na cmentarzach. Postępująca degradacja zabytkowych nekropolii oraz ryzyko ich nielegalnej likwidacji uzasadniają potrzebę wprowadzenia systemowych rozwiązań zapewniających skuteczną ochronę i utrzymanie starych cmentarzy o walorach zabytkowych.
167.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Określenie wymagań dotyczących uchwalania zasad i trybu korzystania z cmentarzy.	Rada gminy uprawniona jest do regulowania w uchwałach wyłącznie norm i zasad prawidłowego postępowania na terenie cmentarzy, adresując je do podmiotów korzystających z owych obiektów i urzędzeń, a nie do podmiotów nimi zarządzających. Organy stanowiące gmin w podejmowanych uchwałach dotyczących cmentarzy spotykają się z zarzutem wykroczenia poza zakres swoich kompetencji, wskazując krąg podmiotów, które mają obowiązek porządkowania oraz pielęgnacji grobów i ich otoczenia, a także zabezpieczenia i ubezpieczenia elementów nagrobka, co często skutkuje stwierdzeniem nieważności aktu. Organy nadzoru wskazują na zakaz regulowania w aktach prawa miejscowego materii należącej do przepisów wyższego rzędu i tymi przepisami normowanej, nawet jeżeli taka regulacja stanowiłaby powtórzenie obowiązującego już przepisu.
168.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Wprowadzenie regulacji ustawowych dotyczących tzw. „prawa do grobu”.	Zarządy cmentarzy komunalnych muszą w zakresie swojej działalności korzystać z szeroko rozumianego prawa publicznego, jak i tej części prawa cywilnego, która odnosi się do dóbr osobistych; mamy więc zderzenie dwóch płaszczyzn: publicznoprawnej i prywatnoprawnej. Ww. przepisy ustawy o cmentarzach regulują kwestie z zakresu cmentarnictwa jedynie pod kątem porządku publicznego, milcząc na temat uprawnień osobistych, takich jak prawo do grobu,

			na tle wykonywania którego dochodzi do licznych sporów, w których jako stronę postępowania wskazuje się zarządcę cmentarza, mimo iż nie posiada on żadnych uprawnień do ingerowania w sferę dóbr osobistych dysponentów grobów.
169.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Wprowadzenie rozwiązań dotyczących pozyskiwania miejsc pochówkowych i dopuszczenia nowych form pochowań.	Niezbędne jest wprowadzenie przepisów umożliwiających lokalizację cmentarza poza granicami gminy, której społeczności ma on służyć, z jednoczesnym wprowadzeniem przepisu określającego sposób podziału kompetencji w zakresie stanowienia prawa miejscowego oraz zarządzania nekropolią. Zasadne jest wprowadzenie przepisów umożliwiających lokowanie na cmentarzach pól pamięci, gdzie będzie możliwe rozsypanie prochów zmarłych. Proponowane rozwiązanie nie stanowi zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi, zwłaszcza z punktu widzenia bezpieczeństwa epidemiologicznego. Zasadne jest wprowadzenie przepisów umożliwiających dokonywanie pochowań morskich, polegających na możliwości rozsypywania prochów ludzkich nad wodami morskimi. Zasadne jest złagodzenie przepisów dotyczących wymogów budowy kolumbariów, tak aby nie występowała konieczność stosowania przepisów sanitarnych, regulujących tradycyjne formy pochówków (w szczególności dotyczących lokowania na wzniesieniach i konieczności zachowania odległości min. 150 m od zabudowań). Zasadne jest wprowadzenie przepisów umożliwiających przechowywanie urn nie tylko na cmentarzach, ale także w domach przy zachowaniu bezpiecznego miejsca, gwarantującego poszanowanie dla ludzkich prochów.
170.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Poszerzenie katalogu kręgu osób najbliższych posiadających prawo do pochowania zmarłego.	Zgodnie z postulatem Rzecznika Praw Obywatelskich (RPO) zasadne jest wskazanie wprost w obowiązujących przepisach prawa, że do kręgu osób do pochowania zmarłego zalicza się osobę pozostającą we wspólnym pożyciu.

			Nieformalnym partnerom na gruncie obecnie obowiązującego prawa można umożliwić pochowanie ciała zmarłego tylko jako osobom, które „dobrowolnie się do tego zobowiązały”. W praktyce – jak wynika ze skarg składanych do RPO – podmioty publiczne odmawiają tego prawa konkubentom, jeżeli zainteresowanie organizacją pochówku wyraził jakikolwiek członek rodziny wprost wymieniony w ustawie o cmentarzach i chowaniu zmarłych, w tym bardzo daleki krewny, lub jeżeli tego zainteresowania nie wyraził, ale organy administracji powiadomiły go o śmierci.
171.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Wprowadzenie rozwiązań w zakresie aktu urodzenia martwego dziecka.	Rodzice, aby otrzymać świadczenia z ubezpieczenia społecznego (zasiłek pogrzebowy, zasiłek macierzyński, skrócony urlop macierzyński), zobowiązani są do przedstawienia odpisu aktu urodzenia dziecka z adnotacją, że dziecko urodziło się martwe. Jednakże aby akt urodzenia z powyższą adnotacją mógł zostać sporządzony, konieczne jest podanie płci dziecka, co często nie jest możliwe ze względu na etap rozwoju płodu. Płeć dziecka w takich przypadkach może zostać ustalona na podstawie badań genetycznych, które jednakże są kosztowne i w takiej sytuacji nier refundowane, ponieważ nie jest to świadczenie medyczne. Zdaniem RPO, niezrozumiałe jest wymaganie określania w akcie urodzenia płci dziecka w celu uzyskania przez rodziców określonych świadczeń. Przepisy ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego i rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka, przewidują obowiązek zgłoszenia każdego martwego urodzenia. Jednocześnie przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania wprowadzają rozróżnienie między urodzeniem żywym, martwym i poronieniem. Ustawa o aktach stanu cywilnego nie przewiduje takiego rozróżnienia.

172.	Ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych	Uregulowanie zasad możliwości wykorzystywania grobów murowanych, które pozostają opuszczone.	Ustawowa dopuszczalność ponownego użycia grobu po upływie okresu 20 lat w przypadku jego nieopłacenia dotyczy jedynie grobów ziemnych. Brak regulacji umożliwiających zarządcy cmentarza wykorzystanie grobów murowanych w przypadku ich opuszczenia i pozostawiania w stanie postępującej dewastacji i samoistnej degradacji.
173.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 2 pkt 5 i 6	Wskazana jest zmiana definicji przyłącza kanalizacyjnego i przyłącza wodociągowego zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r. (sygn. akt III SZP 2/16): – przyłączem kanalizacyjnym jest przewód łączący instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług, zakończoną studzienką, z siecią kanalizacyjną na odcinku od studzienki do sieci kanalizacyjnej; – przyłączem wodociągowym jest przewód łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług na całej swej długości.
174.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 17 ust. 1 pkt. 9	Nowy przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie na terenie gminy, w której już obowiązuje uchwalony regulamin, nie powinien mieć obowiązku dołączania do wniosku projektu regulaminu.
175.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 19 ust. 1, 2 i 6	Usunięcie zapisów odnośnie do opiniowania regulaminu przez organ regulacyjny. Opinia powoduje wydłużenie czasu zatwierdzania regulaminu, a niejasno sformułowane zasady uwzględniania uwag organu mogą powodować niepewność co do zgodności z przepisami prawa uchwały. W razie zakwestionowania uchwały Rady Gminy w zakresie wprowadzonych uwag organu opiniującego nie ma przedstawionego w ustawie toku postępowania.
176.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 20 ust. 1	Określenie taryfy na okres 3 lat jest okresem zbyt długim. Podstawę do określenia taryfy stanowi plan. Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne zobowiązane są do opracowywania pla-

			nów na okres co najmniej 3,5-roczy, bowiem wnioski o zatwierdzenie taryfy przedsiębiorstwo składa w terminie 120 dni przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Powoduje to, że zachodzące w ww. długim okresie zmiany warunków ekonomicznych, kosztów związanych ze świadczeniem usług, kosztów związanych z działalnością inwestycyjną nie będą uwzględnione w taryfie. Proponujemy określanie taryf na okres jednego roku z mocą obowiązującą od 1 stycznia każdego roku.
177.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 24b ust. 2	W przypadku skrócenia okresu obowiązywania taryfy do jednego roku, termin do złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy powinien być oznaczony konkretną datą i być nie dłuższy niż 60 dni od dnia wejścia w życie nowej taryfy.
178.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 24c ust. 1	Termin dla organu, w którym wyda decyzję zatwierdzającą taryfę, powinien być skrócony o 15 dni.
179.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 24f ust. 2	Data wejścia w życie taryfy nie powinna być uzależniona od daty jej publikacji. Data wejścia w życie taryfy powinna wynikać z decyzji, o której mowa w art. 24c ust. 2 ustawy.
180.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 27a ust. 3 pkt 1	Opiniowanie regulaminu do zmiany lub usunięcia (<i>vide</i> powyżej komentarz do art. 19 ust. 1, 2 i 6).
181.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 27a ust. 3 pkt 5, 6	Doprecyzowanie zapisów dotyczących zadań organu w zakresie zbierania i przetwarzania danych oraz sporządzania raportów. Ma to bezpośrednie przełożenie na zakres danych przekazywanych organowi przez przedsiębiorstwa.
182.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 31	Art. 31 powinien zostać uchylony. Zagadnienia budowy urządzeń, w tym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych zostały uregulowane w kodeksie cywilnym, od 3 sierpnia 2008 r.
183.	Kodeks cywilny	Art. 49 § 2	Celowe jest skonkretyzowanie w art. 49 pojęcia „odpowiednie wynagrodzenie”, np. jako średnie koszty budowy urządzeń ponoszone przez przedsiębiorstwa w roku, w którym poniosła je osoba o której mowa w § 2 art. 49 k.c.

184.	Rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków	§ 2 ust. 5	Zmiana okresu obrachunkowego poprzedzającego wprowadzenie nowej taryfy. W przypadku uwzględnienia wniosku zawartego w komentarzu do art. 20 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków – określenie taryfy na jeden rok, wówczas definicja okresu obrachunkowego – 12 kolejnych miesięcy.
185.	Rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków	Załącznik 1 do ww. rozporządzenia	Uwzględnienie w treści zał. 1 zmian wynikających z określenia taryfy na jeden rok.
186.	Do nowej ustawy z 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych	Definicja obiektu budowlanego	Doprecyzowanie definicji obiektu budowlanego w stosunku do sieci (i innych obiektów liniowych). Konieczne jest wprowadzenie na gruncie przepisów o zamówieniach publicznych jednoznacznej definicji obiektu budowlanego dla obiektów sieciowych i innych obiektów liniowych pozwalającej na realne stosowanie przepisów dot. zamówień sektorowych przy udzielaniu zamówień na roboty budowlane (w szczególności stosowanie Pzp dopiero, jeżeli wartość pojedynczego zamówienia jest równa lub przekracza progi unijne); obecnie wszystkie sieci są jednym obiektem budowlanym, razem z zakładami uzdatniania wody i oczyszczalniami ścieków
187.	Do nowej ustawy z 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych	Udostępnianie zasobów	Wprowadzenie solidarnej z wykonawcą odpowiedzialności odszkodowawczej podmiotu udostępniającego wykonawcy zasoby w zakresie zdolności technicznej i zawodowej.
188.	Do nowej ustawy z 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych	Odstąpienie od konieczności sporządzania dokumentacji projektowej w przypadku zamówień na roboty budowlane niewymagających pozwolenia na budowę.	Konieczność opisanie robót budowlanych niewymagających pozwolenia na budowę przy pomocy dokumentacji projektowej niepotrzebnie utrudnia ich przygotowanie do zlecenia oraz realizację przez małe podmioty, których pracownicy nie muszą mieć doświadczenia w czytaniu trudnych dokumentacji i specyfikacji technicznych. Przedłuża postępowanie i obniża jego konkurencyjność.

189.	Do nowej ustawy z 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych	Raport z ewaluacji umowy	Sporządzanie raportu będzie pracochłonne dla robót budowlanych sektorowych sieciowych (liniowych) i nie będzie miało waloru użytkowego na przyszłość, bo katalog tematów jest znany (kolizja uzbrojenia, brak zgody zarządcy drogi). Propozycja, aby pozostawić tylko dla robót kubaturowych.
190.	Rozporządzenie Ministra Przedsiębiorczości i Technologii w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych		Uzupełnienia rozporządzenia o zapisy istniejące w poprzednio obowiązującym w tej samej sprawie rozporządzeniu tj.: „Okres ważności legalizacji wyrażony w: 1) miesiącach – liczy się od pierwszego dnia tego miesiąca, w którym legalizacja została dokonana; 2) latach – liczy się od dnia pierwszego stycznia roku następującego po roku, w którym legalizacja została dokonana”.
191.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 108a ust. 1d „W przypadku dokonania potrącenia, o którym mowa w art. 498 Kodeksu cywilnego, przepisów ust. 1a i 1b nie stosuje się w zakresie, w jakim kwoty należności są potrącane”.	Wyłączenie zastosowania mechanizmu podzielonej płatności do kwoty podatku VAT także w przypadku potrąceń innych niż ustawowych z art. 498 Kodeksu cywilnego. Przepis ten zdaje się nie dotyczyć potrąceń umownych, a jedynie potrąceń ustawowych.
192.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 108a ust. 1a Zgodnie z nim przy dokonywaniu płatności za nabyte towary lub usługi wymienione w załączniku nr 15 do ustawy, udokumentowane fakturą, w której kwota należności ogółem stanowi kwotę, o której mowa w art. 19 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, podatnicy są obowiązani zastosować mechanizm podzielonej płatności. Płacąc za towary lub usługi wymienione w załączniku nr 15 do ustawy o VAT, jeżeli wartość faktury brutto przekracza (zdaniem Ministerstwa Finansów) 15.000 zł, trzeba stosować obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności.	Potrzebne jest jednoznaczne stanowisko Ministerstwa Finansów w kwestii „zakazu” zapłaty kartą bankową i przelewem papierowym w przypadku, gdy na nabywcy ciąży obowiązek zastosowania podzielonej płatności. <i>De facto</i> takiego zakazu nie ma, bo implementując Decyzję Wykonawczą Rady (UE) 2019/310 z dnia 18 lutego 2019 r. można było wprowadzić obowiązkową płatność tylko w przypadku zapłaty „elektronicznym przelewem bankowym”. Potrzebne jest również jednoznaczne stanowisko Ministerstwa Finansów odnośnie do zastosowania obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności przy realizacji zapłaty na rzecz komornika lub faktora czy cedenta.
193.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 108a ust. 1a Przepisy o egzekucji powinny mieć charakter szczególny względem ustawy o VAT. Intencja ta nie została jednak w sposób wystarczający wyrażona w przepisach.	Wprowadzeniu obowiązku podzielonej płatności nie towarzyszyła zmiana przepisów k.p.c. Nie wszyscy komornicy mają rachunek VAT lub skłonni są przyjmować płatności za jego pośred-

			nictwem. Ta luka w przepisach wymaga doregulowania. Problem dotyczy prawidłowości wywiązywania się nie tylko ze zobowiązań publicznoprawnych względem organów podatkowych, lecz także z obowiązków nałożonych przepisami prawa cywilnego.
194.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 7 ust. 4 pkt 1 i 2	Podwyższenie limitów kwotowych dla prezentów o małej wartości, w szczególności podwyższenie obecnego limitu 10 zł do poziomu np. 30 lub 50 zł.
195.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 29a	Wprowadzenie do art. 29a ustawy o VAT przepisu jednoznacznie normującego kwestię ustalenia podstawy opodatkowania przy aportach do spółek kapitałowych (utrwalone orzecznictwo sądów administracyjnych oraz organów podatkowych wskazuje, że jest to wartość nominalna udziałów/akcji wydanych za aport, niemniej brak jest przepisu dotyczącego wprost tej kwestii).
196.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 106e ust. 1 pkt 1–6 W przypadku faktur korygujących zwiększających podstawę opodatkowania i kwotę podatku należnego stwierdzić należy, iż przepisy ustawy o VAT nie wskazują w sposób jednoznaczny momentu, w którym powinna zostać dokonana korekta zwiększająca podstawę opodatkowania czy kwotę podatku należnego.	Wprowadzenie do ustawy o VAT przepisów normujących sposób rozliczania faktur korygujących <i>in plus</i> przez sprzedawcę i nabywcę (obecnie brak jest takich regulacji, stąd też podatnicy zmuszeni są do opierania się na orzecznictwie organów podatkowych, które częstokroć stoi w sprzeczności z orzecznictwem sądów administracyjnych).
197.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 86 ust. 10 Art. 17 ust. 1 pkt 5	Wprowadzenie do ustawy przepisów normujących kwestię rozliczania korekt przy wewnątrzspółnotowym nabyciu towarów, imporcie usług, odwrotnym obciążeniu (art. 17 ust. 1 pkt 5 ustawy o VAT) – obecnie organy podatkowe nakazują m.in. „cofanie się” do okresu, w którym powstał obowiązek podatkowy, jeżeli to kontrahent zagraniczny popełnił błąd w fakturze pierwotnej (polski podatnik/nabywca ponosi często negatywne skutki za niepopełnione przez siebie, lecz przez kontrahenta zagranicznego błędy).
198.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 89a ust. 3	1. Dokonanie zmian w art. 89a ust. 3 ustawy o VAT (ulga na złe długi dot. sprzedawcy) zmierzających do tego, aby sprzedawca mógł skorzystać z ulgi na złe długi w okresie, w którym nieściągalność wierzytelności została uprawdo-

			podobniona, bądź w kolejnych okresach rozliczeniowych, o ile na moment korzystania z ww. ulgi spełnione są ku temu warunki (określone w art. 89a ust. 2 ustawy o VAT). 2. Rozszerzenie ulgi na złe długi w podatku VAT również na sprzedaż na rzecz nabywców w postaci osób/podmiotów niebędących czynnymi podatnikami VAT (taki pogląd zaprezentował TSUE w wyroku z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie A-PACK Cz. s.r.o., sygn. C-127/18).
199.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 89a ust. 4	Niezbędna modyfikacja art. 89a ust. 4 ustawy o VAT w ten sposób, aby wierzyciel miał obowiązek (już po skorzystaniu z ulgi na złe długi) korekty podatku należnego (<i>in plus</i>), w związku z uiszczeniem całości lub części zaległości przez dłużnika do końca kwartału, w którym otrzymał zapłatę. Obecnie przepisy nakazują ww. korektę za okres, w którym doszło do uregulowania zaległości lub jej zbycia. Powoduje to, że podatnicy (sprzedawcy) niechętnie korzystają z ulgi na złe długi, gdyż muszą monitorować stan rozrachunków z poszczególnymi dłużnikami na koniec każdego miesiąca, co jest – przy dużej liczbie kontrahentów – czasochłonne.
200.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa	Art. 15d ust. 4 ustawy o PDOP oraz art. 117ba § 3 Ordynacji podatkowej (w brzmieniu od 1 stycznia 2020 r.) Przepisy wchodzące w życie od 2020 r. wymagają składania zawiadomienia do naczelnika urzędu skarbowego właściwego dla wystawcy faktury w terminie 3 dni od dnia zlecenia przelewu.	Umożliwienie złożenia zawiadomienia w sprawie rachunku bankowego spoza białej listy, o którym mowa w art. 15d ust. 4 ustawy o PDOP i art. 117ba § 3 Ordynacji podatkowej (w brzmieniu od 1 stycznia 2020 r.), do naczelnika urzędu skarbowego właściwego dla podatnika dokonującego płatności i to w terminie dłuższym niż 3 dni (np. 7 dni roboczych) od dnia zlecenia przelewu.
201.	Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych	Art. 26 ust. 1 Od 1 stycznia nie jest możliwe bezpośrednie stosowanie zwolnień lub preferencyjnych stawek przez płatnika. Zgodnie z nowymi przepisami płatnik podatku musi najpierw odprowadzić obliczoną należność do urzędu skarbowego, a dopiero po tym fakcie ubiegać się o zwrot. Odstępstwo od tej zasady dotyczy tylko należności, które w skali roku nie przekroczyły wartości 2 000 000 złotych.	Niezbędne jest doprecyzowanie wymogów dochowania należytej staranności przy weryfikowaniu warunków zastosowania niższej stawki podatkowej, zwolnienia lub warunków niepobrania podatku i w procesie weryfikacji kontrahenta, tj. ustalenia rzeczywistego właściciela (ang. <i>beneficial owner</i>).

202.	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Art. 16 pkt 61 (definicje) Art. 2 pkt 8 (definicje)	W definicjach ścieków zawartych w obu ustawach usunięto wody opadowe, co skutkuje brakiem racjonalnego zlokalizowania wód opadowych w polskim systemie prawnym i nie wskazuje na możliwe źródła finansowania gospodarowania nimi.
203.	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Art.16 pkt 59 (definicje)	W art. 16 zawarta jest jedynie definicja systemu kanalizacji zbiorczej, natomiast nie ma definicji używanych w ustawie pojęć „system kanalizacji otwartej lub zamkniętej” oraz „otwarty lub zamknięty system kanalizacji deszczowej” stosowanych wymiennie. Brak konsekwencji w nomenklaturze skutkuje licznymi wątpliwościami interpretacyjnymi.
204.	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Art. 552 ust. 2g	Brak w ustawie metodologii określenia ilości odprowadzanych wód opadowych, kiedy ustawodawca zobowiązuje do przekazywania informacji o odprowadzonej rzeczywistej ilości wód opadowych.
205.	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Opłaty za usługi wodne	Niezbędne jest uzupełnienie katalogu usług wodnych o pobór zwrotny przy ujmowaniu wód do uzdatniania lub ewentualne odprowadzanie wód nadmiarowych na ujęciu. Takie odprowadzanie wód traktowane jest przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie jako odprowadzanie ścieków, co skutkuje nieracjonalnymi stawkami opłat za usługi wodne. Obecnie analogiczne rozwiązanie stosowane jest dla poboru do hodowli ryb.
206.	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków	Definicja ścieków przemysłowych	Konieczna jest zmiana definicji ścieków przemysłowych. W aktualnym brzmieniu stwarza duże trudności interpretacyjne podczas kontroli ścieków przemysłowych, zwłaszcza ścieków odprowadzanych z hoteli, budynków zamieszkania zbiorowego, obiektów, w których świadczone są np. usługi gastronomiczne itp.
207.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Przepisy dotyczące nieczystości ciekłych	Obecnie przepisy dotyczące nieczystości ciekłych utrudniają faktyczne rozwiązywanie problemu rozwoju kanalizacji zbiorczej, realizację Krajowego Programu Oczyszczania Ścieków Komunalnych i faktyczne porządkowanie gospo-

	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków		darki wodno-ściekowej. Brakuje wskazania, w jakich oczyszczalniach ścieków nieczystości powinny być oczyszczane, co skutkuje brakiem ich ujęcia w planach rozwoju oczyszczalni w aglomeracjach.
208.	Rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 12 lipca 2019 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego oraz warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, a także przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do urządzeń wodnych	Przepisy dotyczące usuwania azotu – objaśnienia do tabeli w załączniku 2	Alternatywne wymogi w zakresie usuwania azotu: „Alternatywnie dopuszcza się określenie wymogów dotyczących usuwania związków azotu na podstawie prób średnich dobowych, jeżeli można wykazać, że osiągnięty został ten sam poziom ochrony jednolitych części wód przed zanieczyszczeniem. W takim przypadku próba średnia dobową nie może przekraczać 20 mg/l azotu całkowitego dla wszystkich prób przy temperaturze wypływu w reaktorze biologicznym wyższej lub równej 12°C. Warunki dotyczące temperatury można zastąpić ograniczeniem czasu operacji w celu uwzględnienia regionalnych warunków klimatycznych”. Takie zapisy nie pozwalają na praktyczne stosowanie wymagań alternatywnych, które byłyby korzystne dla przedsiębiorstw eksploatujących oczyszczalnie ścieków. Konieczne jest uproszczenie zapisów z zachowaniem wymogów Dyrektywy 91/271, tak aby były one możliwe do zastosowania w praktyce wydawania zgód wodnoprawnych.
209.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Przepisy wdrażające Bazę Danych o Odpadach (BDO)	Z uwagi na brak przygotowania pełnej funkcjonalności oprogramowania, które ma rozpocząć pracę 1 stycznia 2020 r., konieczne jest wprowadzenie możliwości korygowania i uzupełniania kart przekazania odpadu np. na koniec każdego miesiąca, przez okres 3 miesięcy od rozpoczęcia wdrożenia.
210.	Rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 14 lipca 2006 r. w sprawie sposobu realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych	Przepisy dotyczące kontroli ścieków przemysłowych	Konieczne jest wprowadzenie zmian umożliwiających kontrolę zakładów przemysłowych w rzeczywistych warunkach obejmujących w szczególności: – pobór prób pobranych w ciągu 1 godziny, jako próby miarodajnej dla naliczenia opłat,

			– uzupełnienie wymaganych parametrów o azot ogólny zamiast azotu amonowego (określanego na podstawie możliwości oczyszczalni).
211.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Umożliwienie otrzymania refundacji kosztów poniesionych przez gminę, która udzieliła schronienia w noclegowni lub ogrzewalni w miejscu pobytu osoby bezdomnej. Art. 48a ust. 8 i 10 „8. Pomoc przyznawana w formie tymczasowego schronienia w ogrzewalni lub noclegowni nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego oraz wydania decyzji administracyjnej, a wydatki poniesione za udzieloną pomoc nie podlegają zwrotowi. (...)” 10. Poniesione wydatki na świadczenia w postaci schronienia w ogrzewalni lub noclegowni udzielone na podstawie art. 101 ust. 3 nie podlegają zwrotowi przez gminę właściwą ze względu na miejsce zamieszkania albo miejsce ostatniego miejsca zameldowania na pobyt stały”. Art.101 ust. 3 „3. W przypadkach szczególnie uzasadnionych sytuacją osobistą osoby ubiegającej się o świadczenie, w sprawach niecierpiących zwłoki oraz w sprawach cudzoziemców, którym udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, i cudzoziemców, o których mowa w art. 5a, właściwa miejscowo jest gmina miejsca pobytu osoby ubiegającej się o świadczenie”.	Przepis ten wyłącza obowiązek zwrotu wydatków, jakie poniosła gmina przyznająca świadczenie w formie tymczasowego schronienia w ogrzewalni lub noclegowni na podstawie art. 101 ust. 3, przez gminę właściwą ze względu na miejsce zamieszkania albo miejsce ostatniego miejsca zameldowania osoby na pobyt stały. Rozwiązanie takie zwiększa koszty ponoszone przez gminy miejsca pobytu osoby bezdomnej, a zwalnia gminy właściwe, tym samym nie mobilizując ich do angażowania środków na organizowanie takiej formy pomocy. Ponadto w ramach regulacji dotyczącej zwrotu kosztów za świadczenia nie uwzględniono w ogóle kosztów związanych z obsługą administracyjną procesu przyznawania świadczeń oraz nie ustalono sposobu zwrotu kosztów pracy socjalnej realizowanej na rzecz osób bezdomnych. Takie ukształtowanie przepisów prowadzi do istotnego różnicowania w zakresie rozłożenia na poszczególne gminy ciężaru wsparcia udzielanego z powodu bezdomności. W konsekwencji większe gminy ponoszą znaczne wydatki na pomoc osobom bezdomnym z całej Polski, bez możliwości uzyskania zwrotu kosztów. Dlatego zasadne jest podjęcie stosownych działań zmierzających do zmiany przepisów celem zapobieżenia negatywnym skutkom takich rozwiązań legislacyjnych, w tym rozważenie uchylecia przepisu wyłączającego zasadę refundacji.
212.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Uniknięcie sytuacji podwójnego ubiegania się o dotację z budżetu państwa na specjalistyczne usługi opiekuńcze dla tej samej osoby, za ten sam okres, przez dwie gminy, z których jedna będzie zwracać otrzymane środki. Art. 101 ust. 7 „7. Gmina właściwa ze względu na miejsce zamieszkania albo na ostatnie miejsce zameldowania na pobyt stały jest obowiązana do zwrotu	W przypadkach szczególnie uzasadnionych sytuacją osobistą, w sprawach niecierpiących zwłoki (oraz w określonych przypadkach w sprawach cudzoziemców) właściwa miejscowo jest gmina miejsca pobytu osoby ubiegającej się o świadczenie. Wówczas jednak gmina właściwa ze względu na miejsce zamieszkania jest zobowiązana do zwrotu kosztów.

wydatków gminie, która przyznała świadczenia w miejscu pobytu”.

wiązana do zwrotu wydatków gminie, która przyznała świadczenie w miejscu pobytu. Ustawa wprowadza tym samym zasadę refundacji, tak aby w przypadku świadczeń przyznawanych w wyjątkowych sytuacjach przez gminę, na terenie której aktualnie przebywa osoba wymagająca wsparcia, wydatki poniesione na ten cel obciążały docelowo gminę właściwą ze względu na miejsce zamieszkania.

Możliwość przyznania świadczenia przez gminę miejsca pobytu została przewidziana dla określonej kategorii świadczeń, a jednym z nich jest świadczenie w formie specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi. Świadczenie to pozostaje w sferze zadań z zakresu administracji rządowej zleconych gminie, w konsekwencji środki na realizację i obsługę tego zadania zapewnia budżet państwa. Są one przekazywane gminie w formie dotacji.

Art. 101 ust. 7 u.o.p.s. odnosi się jedynie do wydatków gminy bez względu na to, w jakich środkach mają one pokrycie. Powyższe w praktyce prowadzi do sytuacji, w której gmina miejsca pobytu w razie konieczności przyznania świadczenia ponosi wydatki (na które środki otrzymuje z budżetu państwa), a następnie, mając na względzie należyte gospodarowanie finansami publicznymi, zobowiązana jest do dochodzenia od gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania ich zwrotu (środki na refundację również zobowiązany jest zapewnić budżet państwa). W ciągu roku gmina występująca o refundację zabezpiecza środki dotacji na bieżącą zapłatę za zrealizowane usługi (zamawia i wydankuje środki dotacji), jednocześnie gmina dokonująca refundacji zamawia środki dotacji celem przekazania refundacji za te same miesiące. Tak więc w bieżącej realizacji w ciągu roku dwie gminy ubiegają się o dotacje na usługi dla tej samej osoby; jedna z tych dotacji zostanie zwrócona do budżetu państwa.

			Czynności związane z rozliczaniem pomiędzy gminami są czasochłonne i generują koszty związane z obsługą zadania. Przepisy u.o.p.s. w obowiązującym brzmieniu, nie różnicują obowiązku refundacji w zależności od źródła finansowania świadczeń czy sposobu ich organizacji i realizacji. Dlatego postulowano rozważenie dopuszczenia wyłączenia zasady refundacji w przypadku udzielania świadczeń mieszczących się w sferze zadań administracji rządowej, na realizację których środki zapewnia budżet państwa.
213.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Zrównanie uprawnień pracowników prowadzących pracę socjalną i postępowania administracyjne. Art. 121 ust. 3, 3a, 3c „3. Pracownikowi socjalnemu zatrudnionemu w ośrodku pomocy społecznej lub w powiatowym centrum pomocy rodzinie, do którego obowiązków należy praca socjalna oraz przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych, jeżeli przepracował nieprzerwanie i faktycznie co najmniej 5 lat, przysługuje raz na dwa lata dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 10 dni roboczych. 3a. Pracownikowi socjalnemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy w samorządowych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, do którego podstawowych obowiązków należy świadczenie pracy socjalnej w środowisku, w tym przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych poza siedzibą jednostki, przysługuje wypłacany co miesiąc dodatek do wynagrodzenia w wysokości 250 zł. W przypadku zatrudnienia w mniejszym wymiarze czasu pracy dodatek przysługuje w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy. (...) 3c. Pracownikowi socjalnemu, do którego obowiązków należy świadczenie pracy socjalnej w środowisku lub przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych poza siedzibą jednostki, przysługuje zwrot kosztów przejazdów z miejsca pracy do miejsc wykonywania przez niego czynności zawodowych, w przypadku braku możliwości zapewnienia dojazdu środkami pozostającymi w dyspozycji zatrudniającego go pracodawcy”.	Art. 121 określa uprawnienia pracownika socjalnego: urlop wypoczynkowy w wymiarze 10 dni roboczych (ust. 3), dodatek do wynagrodzenia w wysokości 250 zł (ust. 3a), zwrot kosztów przejazdów z miejsca pracy do miejsc wykonywania czynności zawodowych (ust. 3c). Przy czym uprawnienia określone w art. 121 ust. 3 i 3a przysługują pracownikowi, ale tylko wtedy, gdy zarówno prowadzi pracę socjalną, jak i przeprowadza rodzinne wywiady środowiskowe. Powyższa regulacja, mając w szczególności na uwadze wspierane i proponowane przez Ministerstwo zmiany w systemie pomocy społecznej, polegające na rozdzieleniu postępowań administracyjnych od pracy socjalnej, skutkuje nierównym traktowaniem pracowników. Osobom, do zadań których należy prowadzenie pracy socjalnej, a które nie prowadzą postępowań w sprawach przyznawania świadczeń z pomocy społecznej, uprawnienia wskazane w art. 121 ust. 3 i 3a nie przysługują (gdyż do ich zadań nie należy przeprowadzanie wywiadów środowiskowych). Postuluje się dokonanie zmiany w obrębie art. 121 ust. 3 i 3a, celem doprowadzenia do zrównania uprawnień pracowników we wskazanym zakresie (poprzez zastosowanie rozwiązania przewidzianego w art. 121 ust. 3c).

214.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Umożliwienie przeprowadzania niektórych rodzinnych wywiadów środowiskowych w siedzibie OPS. Art. 107 ust. 1 i 4 „1. Rodzinny wywiad środowiskowy przeprowadza się u osób i rodzin korzystających lub ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej w celu ustalenia ich sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej oraz u osób, o których mowa w art. 103. (...)” 4. W przypadku ubiegania się o przyznanie świadczenia z pomocy społecznej po raz kolejny, a także gdy nastąpiła zmiana danych zawartych w wywiadzie, sporządza się aktualizację wywiadu. W przypadku osób korzystających ze stałych form pomocy aktualizację sporządza się, mimo braku zmiany danych, nie rzadziej niż co 6 miesięcy, a w przypadku osób przebywających w domach pomocy społecznej – nie rzadziej niż co 12 miesięcy”.	Ustawa o pomocy społecznej nakazuje przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych w miejscu zamieszkania osób/rodzin korzystających z pomocy socjalnej. Postuluje się umożliwienie przeprowadzania rodzinnych wywiadów środowiskowych w siedzibie ośrodka pomocy społecznej (OPS). Dotyczy to przede wszystkim wywiadów sporządzanych w sytuacji zmiany danych zawartych w wywiadzie. Przeprowadzanie wywiadów środowiskowych w miejscu zamieszkania klienta nie w każdej sytuacji jest uzasadnione. Chodzi tu o taką sytuację, w której wywiad przeprowadzony w miejscu zamieszkania był przeprowadzany w nieodległym czasie od wywiadu aktualizacyjnego. W wielu sytuacjach praca socjalna prowadzona jest w miejscu zamieszkania osoby korzystającej z pomocy socjalnej – w tych przypadkach pracownik socjalny ma bieżący wgląd w sytuację osoby/rodziny w miejscu zamieszkania, co również przemawia za przeprowadzeniem aktualizacji wywiadu środowiskowego w siedzibie OPS. Umożliwienie przeprowadzania wywiadów środowiskowych w siedzibie OPS pozwoli na zaoszczędzenie czasu, który pracownicy socjalni przeznaczają na dotarcie do miejsca zamieszkania klienta, a który mogą przeznaczyć na wykonanie innych zadań. Wywiad środowiskowy w miejscu zamieszkania mógłby być przeprowadzany np. 1 raz w roku.
215.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Odstąpienie od zawierania uzgodnień przed wydaniem decyzji o przyznanie mieszkania chronionego. Art. 53 ust. 9 i 10	Postuluje się, aby wobec osób korzystających z pomocy w formie mieszkania chronionego pozostawić wyłącznie obowiązek realizacji wskazanych w ust. 10 pkt. 6 elementów poprzez zawarcie programu usamodzielnienia lub programu wspierania osoby przy jednoczesnym odstąpieniu od obowiązku zawierania uzgodnień przed wydaniem decyzji. Zapisy co do uzgodnień, jakie są przewidziane w obecnym ust. 10,

			proponujemy uwzględnić w ustaleniach zawieranych w programie usamodzielnienia lub programie wspierania osoby. Taki sposób pozwoli ograniczyć liczbę tworzonych w związku z udzielaniem pomocy dokumentów, które niejednokrotnie powielają informacje gromadzone od osób objętych pomocą.
216.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Rozszerzenie zakresu podmiotowego przetwarzania danych osobowych. Art. 9c ust. 1 pkt. 2	
217.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Art. 54 Dodanie ust. 5: „W przypadku osób, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się, że przezwyciężenie trudnej sytuacji życiowej poprzez wykorzystanie własnych uprawnień, zasobów i możliwości, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, możliwe jest w przypadku posiadania przez tę osobę znacznych zasobów pieniężnych lub nieruchomości znacznej wartości, pozwalających na uzyskanie środków wystarczających na zapewnienie niezbędnego zakresu opieki”. Art. 61 Nadanie nowego brzmienia ust. 2a: „Opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej obowiązkowo wnoszą osoby niewymienione w ust. 2, jeżeli mieszkaniec domu dokonał na ich rzecz nieodpłatnego przysporzenia majątkowego w okresie 5 lat przed wydaniem decyzji kierującej mieszkańca do domu pomocy społecznej”. Dodanie art. 64c: „Zmiana decyzji w sprawie opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego”.	Wprowadzenie proponowanego brzmienia art. 61 ust. 2a ma na celu uniknięcie sytuacji, w której osoby obdarowane przez mieszkańców, a niebędące małżonkiem, zstępnymi czy wstępnymi nie ponoszą odpłatności z pobytu mieszkańca w DPS. Zapis pozwoli na egzekwowanie opłat od osób, które otrzymały nieodpłatne przysporzenie (nieruchomość, cenne rzeczy ruchome), a nie są wprost zobowiązane do ponoszenia opłat za pobyt mieszkańca w DPS. Niejednokrotnie osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, nie są w stanie ponieść opłaty z uwagi na ich sytuację dochodową, a w obecnym stanie prawnym nie istnieje skuteczny sposób wyegzekwowania tej opłaty od innych osób, które otrzymały nieodpłatnie przysporzenie majątkowe od mieszkańca. W konsekwencji to gmina jest obciążona kosztem utrzymania mieszkańca.
218.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych	Dekoncentracja kompetencji Art. 54 ust. 11 „11. Wójt (burmistrz, prezydent) gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy może upoważnić kierownika ośrodka pomocy społecznej do załatwiania spraw i wydawania decyzji w jego imieniu dotyczących potwierdzania prawa do świadczeń opieki zdrowotnej”.	Postulowano wprowadzenie rozwiązania umożliwiającego udzielenie przez wójta (burmistrza, prezydenta) upoważnienia do wydawania decyzji w sprawie potwierdzenia prawa do świadczeń opieki zdrowotnej pracownikom ośrodka pomocy społecznej innym niż kierownik OPS, analogicznego do konstrukcji przewidzianej ustawą o pomocy społecznej (art. 110 ust. 7 i 8 ustawy o pomocy społecznej).
219.	Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie	Art. 9c ust. 1 pkt 2	W sytuacji przetwarzania w ramach procedury Niebieskiej Karty danych osobowych dzieci niewskazanych w procedurze jako te, wobec

			których istnieje podejrzenie, że doświadczają przemocy w rodzinie, ale będących członkami rodziny, w której dochodzi do przemocy, i w związku ze szczegółowym określeniem zakresu przetwarzania ich danych w art. 9c ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, zakres danych możliwych do przetwarzania jest niewystarczający, aby udzielić stosownej pomocy. Przetwarzanie przez członków grup roboczych wykraczających poza zakres wskazany w art. 9c ust. 1 pkt 2 ustawy danych dzieci jest niezbędne do diagnozy sytuacji dziecka w związku z podejrzeniem przemocy w rodzinie. Konwencja o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej stanowi, że dziecko żyjące w rodzinie, w której występuje przemoc, każdorazowo traktowane jest jako „ofiara przemocy”. W związku z tym zasadne jest przetwarzanie danych dziecka jak osoby, co do której istnieje podejrzenie, że doświadcza przemocy w rodzinie analogicznie do art. 9c ust. 1 pkt 1 ustawy.
220.	Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie	Umożliwienie zawierania kontraktów socjalnych pracownikom socjalnym niezatrudnionym w ośrodku pomocy społecznej lub w powiatowym centrum pomocy rodzinie. Art. 108 ust. 1 „1. W celu określenia sposobu współdziałania w rozwiązywaniu problemów osoby lub rodziny znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej pracownik socjalny zatrudniony w ośrodku pomocy społecznej lub w powiatowym centrum pomocy rodzinie może zawrzeć kontrakt socjalny z tą osobą lub rodziną, w celu wzmocnienia aktywności i samodzielności życiowej, zawodowej lub przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu”.	Art. 108 ust. 1 wskazuje, że kontrakt socjalny może zawrzeć wyłącznie pracownik socjalny zatrudniony w ośrodku pomocy społecznej lub w powiatowym centrum pomocy rodzinie (PCPR). Ust. 2 art. 108 wskazuje, że w przypadku osób bezrobotnych podpisanie kontraktu socjalnego, w ramach którego są realizowane działania na rzecz wzmocnienia aktywności osoby bezrobotnej, może być dokonywane na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy na zasadach określonych w art. 50 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Postuluje się umożliwienie zawierania kontraktów socjalnych również pracownikom socjalnym niezatrudnionym w OPS lub PCPR, zwłaszcza w przypadku osób uczestniczących w klubach integracji społecznej (KIS).

			Dotyczy to przede wszystkim pracowników socjalnych zatrudnionych w KIS. Warunkiem uczestnictwa w KIS jest realizacja kontraktu socjalnego, o którym mowa w przepisach o pomocy społecznej. Taki kontakt socjalny mógłby być zawierany przez pracownika KIS.
221.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników samorządowych	Umożliwienie awansu na stanowiska kierownicze osobom zatrudnionym na stanowisku pracownika socjalnego. Załącznik do rozporządzenia	Stanowisko pracownika socjalnego oraz inne pokrewne stanowiska są zaliczane do grupy stanowisk pomocniczych i obsługi. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych, przyporządkowanie do tej grupy powoduje brak możliwości awansu na stanowiska kierownicze, na które awansowani mogą być wyłącznie pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych, jak np. referent. Należałoby zatem podjąć odpowiednie działania legislacyjne celem wyeliminowania negatywnych skutków obecnej regulacji.
222.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji rządowego programu „Dobry start” w zw. z Ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Dookreślenie narzędzia, przy pomocy którego następuje weryfikacja w zakresie sprawowania opieki, oraz uzupełnienie art. 107 ustawy o pomocy społecznej. § 30 ust. 3 rozporządzenia „3. W przypadku gdy po złożeniu wniosku o ustalenie prawa do świadczenia dobry start przez rodzica, opiekuna prawnego dziecka lub opiekuna faktycznego dziecka drugi rodzic, opiekun prawny dziecka lub opiekun faktyczny dziecka złoży wniosek o ustalenie prawa do świadczenia dobry start w związku z opieką nad tym samym dzieckiem, organ właściwy, o którym mowa w § 3 pkt 4 lit. a, ustala, kto sprawuje opiekę, i w tym celu może zwrócić się do kierownika ośrodka pomocy społecznej o przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego, o którym mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, 1622, 1690, 1818), w celu ustalenia osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem”; w zw. z art. 107 ustawy „Art. 107. [Rodzinny wywiad środowiskowy] 1. Rodzinny wywiad środowiskowy przeprowadza się u osób i rodzin korzystających lub ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej w celu ustalenia ich sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i mająt-	Podstawa prawna do przeprowadzania w ramach programu „Dobry start” wywiadu nie została ujęta w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Przykładowo analogiczna weryfikacja w ramach postępowania w sprawie świadczenia wychowawczego (500+) następuje nie tylko w oparciu o przepisy ustawy wprowadzającej to świadczenie, ale odpowiednie regulacje znajdują się także w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (art. 107 ust. 1 pkt 3) oraz w Rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 sierpnia 2016 r. w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego (wzór – część IX dotyczy wywiadu, o którym mowa w art. 23 ust. 4aa lub 4b ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych albo w art. 15 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci). Reasumując, umieszczenie podstawy prawnej do przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego w przepisach rangi rozporządzenia

		kowej oraz u osób, o których mowa w art. 103. 1a. Rodzinny wywiad środowiskowy przeprowadza się również na podstawie: 1) art. 23 ust. 4aa ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych u osoby ubiegającej się o świadczenie pielęgnacyjne lub osoby pobierającej to świadczenie w celu weryfikacji wątpliwości dotyczących okoliczności związanej z niepodejmowaniem lub rezygnacją z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej oraz sprawowaniem faktycznej opieki nad osobą, na którą ubiega się lub pobiera świadczenie pielęgnacyjne; 2) art. 23 ust. 4e i 4f ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych u osoby ubiegającej się o specjalny zasiłek opiekuńczy lub osoby pobierającej to świadczenie w celu weryfikacji okoliczności dotyczących spełniania warunku niepodejmowania lub rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej oraz sprawowania faktycznej opieki nad osobą, na którą ubiega się lub pobiera specjalny zasiłek opiekuńczy; 3) art. 15 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci u osoby ubiegającej się o świadczenie wychowawcze lub osoby pobierającej to świadczenie w celu weryfikacji wątpliwości dotyczących sprawowania opieki nad dzieckiem, wydatkowania świadczenia wychowawczego niezgodnie z celem lub marnotrawienia świadczenia wychowawczego. 1b. W sprawach, o których mowa w ust. 1 i 1a, wypełnia się odpowiednio część kwestionariusza wywiadu”.	wydanego w oparciu o art. 187a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (a nie w przepisach rangi ustawowej) budzi istotne wątpliwości co do prawidłowości prawodawczej w tym zakresie. Literalne brzmienie § 30 ust. 3 wskazuje ponadto na konieczność przeprowadzenia tzw. pełnego wywiadu z wykorzystaniem części I kwestionariusza, brak jest odpowiednich narzędzi celem przeprowadzenia weryfikacji, o której mowa w § 30 ust. 3 (weryfikacja ma bowiem dotyczyć jedynie ustalenia osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem).
223.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach (Dz.U. z 2017 r. poz. 860 z późn. zm.), w powiązaniu z Ustawą z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej	Konieczność dokonania zmian legislacyjnych dotyczących kształcenia w zawodach: opiekun medyczny, opiekun w domu pomocy społecznej, opiekun osób niepełnosprawnych, opiekun kwalifikowany, w związku z trudnościami ze znalezieniem pielęgniarek do pracy w domach pomocy społecznej.	Systemowego rozwiązania wymaga problem przygotowania i podawania mieszkańcom domów pomocy społecznej (DPS) leków, zastrzyków czy insuliny przez opiekunów. W związku z pogłębiającym się brakiem pielęgniarek w DPS wykonywanie tych czynności przez opiekunów staje się koniecznością. Wiąże się to ze zwiększeniem wiedzy i kompetencji pracowników zatrudnionych na stanowisku opiekuna, a co za tym idzie, wprowadzeniem zmian do podstawy programowej kształcenia w zawodach: opiekun medyczny, opiekun w domach pomocy społecznej oraz opiekun osoby starszej. W DPS przebywają osoby, często zupełnie niesamodzielne, które wymagają stałej pielęgnacji i opieki, w tym osoby, które ze względu na stan zdrowia kwalifikują się do zakładu opiekuńczo-leczniczego, lecz ze względu na brak miejsc są

			umieszczane w domach pomocy społecznej. W związku z tym mieszkańcy DPS wymagają wymienionych wyżej usług, wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej, zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji pielęgniarek.
224.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1373, 1394, 1590, 1694, 1726, 1818, 1905, 2020) oraz akty wykonawcze do tej ustawy oraz Zarządzenie Prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach	Objęcie personelu pielęgniarskiego zatrudnionego w domach pomocy społecznej przepisami mającymi zastosowanie do pracowników ochrony zdrowia oraz przejęciem finansowania przez NFZ usług świadczonych przez personel pielęgniarski w DPS.	Z posiadanych danych wynika, iż w najbliższych latach aktualnie pracujące w domach pomocy społecznej pielęgniarki odejdą z pracy z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego. Istnieje również zagrożenie, że pielęgniarki z powodu niskich wynagrodzeń zrezygnują z pracy w systemie pomocy społecznej, zatrudniając się w systemie ochrony zdrowia. Dyrektorzy zgłaszają również trudności związane z pozyskaniem nowych pielęgniarek z powodu braku ofert na rynku oraz małej konkurencyjności jednostek systemu pomocy społecznej jako potencjalnego pracodawcy. Mając na uwadze szczególnie trudną sytuację kadrową w DPS w zakresie zapewnienia niezbędnej opieki pielęgniarskiej, zasadne jest podjęcie działań umożliwiających zainicjowanie zmian legislacyjnych, mających na celu poprawę istniejącej sytuacji.
225.	Ustawa z 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego	Art. 38 ust. 5	Wprowadzenie nowej treści art. 38 zrodziło wiele wątpliwości co do sposobu jego realizacji, m.in.: kto ma zapewnić wykonywanie badań, z jakich środków i przez jakie podmioty mają być one finansowane, lekarz jakiej specjalności ma przeprowadzać okresowe badania i czy lekarz, przeprowadzając badanie, ma sporządzić opinię o zasadności dalszego pobytu mieszkańca w domu pomocy społecznej. Ponadto w ustawie brak jest zapisów określających celowość przeprowadzenia badań oraz ich skutki dla mieszkańca. Jest to o tyle istotne, że obowiązek badań ma dotyczyć osób umieszczonych w DPS na swój wniosek lub wniosek opiekuna prawnego, nie obejmuje zaś mieszkańców skierowanych do DPS na podstawie postanowienia sądu.

			Powyższe wątpliwości zostały przedstawione Ministerstwu Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwu Zdrowia. Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej po potwierdzeniu, że występują problemy w interpretacji i finansowaniu procedury badania wskazanej w art. 38 ust. 5 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, wystąpiło do Ministerstwa Zdrowia o zainicjowanie zmian wskazanego przepisu.
226.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Dodanie art. 7a: „Art. 7a 1. Kandydatem do pełnienia funkcji rodziny zastępczej, rodziną zastępczą, kandydatem do prowadzenia rodzinnego domu dziecka, osobą prowadzącą rodzinny dom dziecka, rodziną pomocową, rodziną zaprzyjaźnioną, kandydatem do przysposobienia dziecka, rodziną wspierającą, osobą podejmującą się wspierania działań wychowawczych, o której mowa w art. 96, kierownikiem, dyrektorem, osobą zatrudnioną, osobą świadczącą usługi w jednostce organizacyjnej wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, rodzinie zastępczej lub rodzinnym domem dziecka nie może być osoba, która figuruje w bazie danych Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym. 2. Pełnienie funkcji rodziny zastępczej niezawodowej lub zawodowej oraz prowadzenie rodzinnego domu dziecka nie może być powierzone osobom, z którymi wspólnie zamieszkują osoby figurujące w bazie danych Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym”.	Uwzględnienie możliwości uzyskania informacji z Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym o osobach, które są: kandydatami do pełnienia funkcji rodziny zastępczej lub prowadzenia rodzinnego domu dziecka, rodziną zastępczą, prowadzącym rodzinne domy dziecka, rodziną pomocową i wolontariuszem w rodzinie zastępczej lub rodzinnym domu dziecka oraz osobom zamieszkującym wspólnie z nimi. Dodatnie tego przepisu jest konsekwencją wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym. Ma on zapewnić bezpieczeństwo dzieciom objętym wsparciem jednostek organizacyjnych wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej. Oprócz osób występujących w różnych funkcjach w systemie pieczy zastępczej i podlegających regulacjom ustawy (a więc i odpowiedniej kwalifikacji do tych funkcji) są także osoby, które nie pełnią tych funkcji, a zamieszkują wspólnie np. z rodzicem zastępczym. W związku z tym, że tworzą wspólnie z rodzicem zastępczym środowisko rodzinne dla dziecka, należy wykluczyć ich negatywne oddziaływanie na dziecko. Jest to sytuacja o tyle częsta, że wraz z osobą (osobami) pełniącą funkcje rodzica zastępczego zamieszkują jego wstępni, zstępni, rodzeństwo, powinowaci bądź partner.

227.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 38 ust. 2 Dodanie ust. 2a: „W przypadku pobytu dziecka wraz z pełnoletnim rodzicem biologicznym w pieczy zastępczej odstąpić od dochodzenia świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka na czas pobytu rodzica w pieczy zastępczej”.	Proponowany zapis pozwoli na uniknięcie sytuacji, w której występuje się o alimenty od rodzica, który nadal przebywa w pieczy, spełniając kryteria art. 37 ustawy, i nie osiąga dochodu umożliwiającego alimentację dziecka.
228.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 42 ust. 1 pkt 5 lit. b Zmiana na: „opinią o posiadaniu predyspozycji i motywacji do pełnienia funkcji rodziny zastępczej lub prowadzenia rodzinnego domu dziecka wystawioną przez osobę posiadającą 2-letnie doświadczenie w poradnictwie rodzinnym oraz co najmniej wykształcenie wyższe magisterskie na kierunku psychologia”.	Art. 42 ust. 1 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej stanowi, że opinia o posiadaniu predyspozycji i motywacji do pełnienia funkcji rodziny zastępczej lub prowadzenia rodzinnego domu dziecka jest wystawiana przez „psychologa, który posiada co najmniej wykształcenie wyższe magisterskie na kierunku psychologia oraz 2-letnie doświadczenie w poradnictwie rodzinnym”. Brzmienie tego przepisu nasuwa wątpliwości. Czy przez doświadczenie zawodowe w poradnictwie rodzinnym należy rozumieć wyłącznie doświadczenie w takim poradnictwie na stanowisku psychologa czy można rozumieć także pracę w poradnictwie rodzinnym, ale bez kwalifikacji psychologa. Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej poradnictwo rodzinne jest jednym z rodzajów poradnictwa specjalistycznego. Art. 46 ust. 4 tej ustawy wskazuje, że „poradnictwo rodzinne obejmuje problemy funkcjonowania rodziny, w tym problemy opieki nad osobą niepełnosprawną, a także terapię rodzinną”. Poradnictwo rodzinne, w odróżnieniu od poradnictwa prawnego i psychologicznego, jest usługą o szerokim zakresie – nie zostało przez ustawodawcę zawężone do pewnych wąskich sfer aktywności doradczej i terapeutycznej. Wobec tego możliwe są sytuacje pracy w poradnictwie rodzinnym, ale bez kwalifikacji psychologa, np. na stanowisku pedagoga, asystenta rodziny, koordynatora rodzinnej pieczy zastępczej.

229.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 46 ust. 3 Zmiana na: „Osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane niezwłocznie do poinformowania starosty o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 2, oraz do przedstawiania co 2 lata zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia, wystawionego przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej, oraz opinii o posiadaniu predyspozycji i motywacji do pełnienia funkcji rodziny zastępczej lub prowadzenia rodzinnego domu dziecka, wystawionej przez psychologa”.	Rejestr, prowadzony przez starostę na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy, jest zgodnie z art. 46 ust. 4 ustawy przekazywany wyłącznie do właściwego sądu. Wykładnia funkcjonalna art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy w powiązaniu z art. 1125 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wskazuje, że rejestr ten jest narzędziem służącym sądowi orzekającemu o umieszczeniu dziecka w pieczy zastępczej do wybrania najbardziej optymalnej, z uwagi na dobro dziecka, formy rodzinnej pieczy zastępczej. Wobec tego istotna dla sądu jest informacja o już funkcjonujących rodzinach zastępczych zawodowych, rodzinach zastępczych niezawodowych oraz prowadzących rodzinne domy dziecka. Z uwagi na powyższe istotne jest, aby zawierał jak najbardziej aktualne dane. Wobec tego konieczne jest dodatnie terminu, w jakim osoby wpisane do rejestru będą miały obowiązek poinformować starostę prowadzącego rejestr o zmianie swoich danych. Najbardziej zasadne jest, aby osoby wpisane do rejestru dokonywały aktualizacji niezwłocznie.
230.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 66 Dodanie ust. 3: „3. Wolontariuszem nie może być osoba, która figuruje w bazie danych Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym”.	Dodatknie tego przepisu jest konsekwencją wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym. Ma zapewnić bezpieczeństwo dzieciom objętym wsparciem jednostek organizacyjnych wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej.
231.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 128 Oznaczenie dotychczasowej treści jako ust. 1 oraz dodanie ust. 2: „2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy w dotychczasowej rodzinie zastępczej lub w dotychczasowym rodzinnym domu dziecka przebywa wyłącznie osoba, która osiągnęła pełnoletniość, przebywając w pieczy zastępczej, o której mowa w art. 37 ust. 2”.	Dodany przepis art. 128 ust. 2 ustawy wyłącza stosowanie przepisów regulujących ocenę sytuacji dziecka umieszczonego w pieczy zastępczej oraz rodzin zastępczych i rodzinnych domów dziecka, w przypadku gdy w dotychczasowej rodzinie zastępczej lub dotychczasowym rodzinnym domu dziecka przebywa wyłącznie osoba, która osiągnęła pełnoletniość, przebywając w pieczy zastępczej, o której mowa w art. 37 ust. 2 ustawy. Dotychczas zagadnienie to nie było regulowane w ustawie. Osoba, o której mowa w art. 37 ust. 2 ustawy, to osoba pełnoletnia. Piecza zastępcza

			ustaje w momencie uzyskania pełnoletności. Były wychowanek pieczy zastępczej ma prawo w niej pozostać, gdy się uczy, ale była rodzina zastępcza nie pełni już w stosunku do niego tej funkcji.
232.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1111 z późn. zm.)	Art. 141 ust. 1 Propozycja brzmienia: „Pomoc na kontynuowanie nauki, na usamodzielnienie oraz na zagospodarowanie jest przyznawana osobie usamodzielnianej, która przebywała w pieczy zastępczej przez okres co najmniej roku”.	Proponowany zapis nie różnicuje osób usamodzielnianych z rodzinnej pieczy zastępczej z uwagi na jej formę, w której przebywali.
233.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1111 z późn. zm.)	Art. 142 Usunięcie zapisu art. 142 od ust. 1 do 4 Obecne brzmienie: „1. Pomoc na usamodzielnienie oraz pomoc na zagospodarowanie jest przyznawana osobie usamodzielnianej, której dochód miesięczny nie przekracza kwoty 1200 zł. 2. W przypadku gdy dochód miesięczny osoby usamodzielnianej przekracza kwotę 1200 zł, można przyznać pomoc na usamodzielnienie lub pomoc na zagospodarowanie, jeżeli jest to uzasadnione jej sytuacją mieszkaniową, dochodową, majątkową lub osobistą. 3. Ustalając dochód osoby usamodzielnianej uwzględnia się sumę dochodów tej osoby, jej małżonka oraz dzieci pozostających na jej utrzymaniu, podzieloną przez liczbę tych osób. 4. Ustalając dochód osoby usamodzielnianej uwzględnia się dochody, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2220, z późn. zm.), uzyskane w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku”.	Dotychczasowy zapis ogranicza osobom usamodzielnianym, które realizują ustalenia Indywidualnego Planu Usamodzielnienia w zakresie aktywizacji zawodowej, skorzystanie z pomocy na usamodzielnienie i pomocy na zagospodarowanie.
234.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 145 ust. 1 Propozycja brzmienia: „Warunkiem przyznania pomocy na kontynuowanie nauki, na usamodzielnienie oraz zagospodarowanie jest złożenie wniosku oraz posiadanie zatwierdzonego indywidualnego programu usamodzielnienia, określającego w szczególności: 1) zakres współdziałania osoby usamodzielnianej z opiekunem usamodzielnienia; 2) sposób uzyskania przez osobę usamodzielnianą wykształcenia lub kwalifikacji zawodowych, pomocy w uzyskaniu odpowiednich warunków mieszkaniowych oraz w podjęciu przez osobę usamodzielnianą zatrudnienia”.	Pomoc na kontynuowanie nauki i usamodzielnienie ustawodawca uzależnia od warunku realizacji celów Indywidualnego Programu Usamodzielnienia, zatem analogicznie powinna być rozpatrywana pomoc na zagospodarowanie.
235.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 145 Po ust. 3 dodanie ust. 3a w brzmieniu: „Do zadań opiekuna usamodzielnienia należy: 1) zaznajomienie się z dokumentacją i drogą życiową osoby usamodzielnianej;	Ustawa określa zakres współdziałania osoby usamodzielnianej z opiekunem usamodzielnienia, ale nie precyzuje uprawnień opiekuna.

		2) opracowanie i modyfikowanie wspólnie z osobą usamodzielnianą indywidualnego programu usamodzielnienia; 3) współpraca z rodziną osoby usamodzielnianej oraz ze środowiskiem lokalnym, zwłaszcza ze szkołą oraz gminą; 4) możliwość opiniowania wniosku o pomoc, o której mowa w art. 140 ust. 1 pkt 1 a, b, c”.	
236.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 145 ust. 8 Propozycja brzmienia: „W szczególnie uzasadnionych przypadkach pomoc na kontynuowanie nauki, na usamodzielnienie oraz na zagospodarowanie może być przyznana osobie usamodzielnianej, której indywidualny program usamodzielnienia został zatwierdzony po terminie określonym w art. 145 ust. 4.9”.	Pomoc na kontynuowanie nauki i usamodzielnienie ustawodawca uzależnia od warunku realizacji celów Indywidualnego Programu Usamodzielnienia, zatem analogicznie powinna być rozpatrywana pomoc na zagospodarowanie.
237.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 146 ust. 5 Propozycja brzmienia: „W przypadku gdy po ukończeniu: 1) nauki w szkole ponadgimnazjalnej lub ponadpodstawowej osoba usamodzielniana została przyjęta w tym samym roku kalendarzowym na studia wyższe lub do zakładu kształcenia nauczycieli – pomoc, o której mowa w ust. 1, przysługuje także za wrzesień; 2) studiów pierwszego stopnia lub jednolitych magisterskich, osoba usamodzielniana została przyjęta w tym samym roku kalendarzowym na studia drugiego stopnia – pomoc, o której mowa w ust. 1, przysługuje także od daty obrony pracy licencjackiej lub inżynierskiej do dnia 30 września”.	Zapis porządkuje zasady przyznawania świadczenia na kontynuowanie nauki na kolejnych etapach edukacji osoby usamodzielnianej.
238.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Art. 149 ust. 1 Proponowane brzmienie: „Wysokość pomocy na usamodzielnienie wynosi: 1) a/ w przypadku osoby usamodzielnianej opuszczającej rodzinę zastępczą spokrewnioną – nie mniej niż 3470 zł, jeżeli przebywała w pieczy zastępczej powyżej 3 lat; b/ w przypadku osoby usamodzielnianej opuszczającej rodzinę zastępczą spokrewnioną – nie mniej niż 1735 zł, jeżeli przebywała w pieczy zastępczej przez okres od 1 do 3 lat; 2) w przypadku osoby usamodzielnianej opuszczającej rodzinę zastępczą niezawodową, rodzinę zastępczą zawodową, rodzinny dom dziecka, placówkę opiekuńczo-wychowawczą lub regionalną placówkę opiekuńczo-terapeutyczną: a) nie mniej niż 6939 zł, jeżeli przebywała w pieczy zastępczej przez okres powyżej 3 lat; b) nie mniej niż 3470 zł, jeżeli przebywała w pieczy zastępczej przez okres od 2 do 3 lat; c) nie mniej niż 1735 zł, jeżeli przebywała w pieczy zastępczej przez okres poniżej 2 lat, nie krócej jednak niż przez okres 1 roku”.	Proponowany zapis nie różnicuje uprawnień między osobami usamodzielnianymi z rodzinnej pieczy zastępczej spokrewnionej, biorąc pod uwagę weryfikację minimalnego okresu pobytu w pieczy.

239.	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej	Zrównanie uprawnień asystentów rodziny i koordynatorów rodzinnej pieczy zastępczej z uprawnieniami pracowników socjalnych, o których mowa w art. 121 ustawy o pomocy społecznej.	Uprawnienia pracowników obszaru pomocy społecznej wskazane w art. 121 ustawy o pomocy społecznej należałoby odnieść także do osób zatrudnionych na stanowiskach asystentów rodziny i koordynatorów rodzinnej pieczy zastępczej. Osobom tym nie przysługuje bowiem żadne z uprawnień analogicznych, do tych o których mowa w art. 121, mimo że swoje działania w obszarze opiekuńczo-wychowawczym również wykonują w środowisku, a ich praca jest funkcjonalnie równoważna ze świadczeniem pracy socjalnej. W związku z tym zasadne byłoby rozważenie wprowadzenia odpowiedniej regulacji ustawowej zrównującej w omawianej sferze uprawnienia asystentów rodziny oraz koordynatorów rodzinnej pieczy zastępczej i pracowników socjalnych.
240.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 21 Dodanie ust. 6: „6. Pierwszeństwo zawarcia umowy najmu lokalu na czas nieoznaczony i najmu socjalnego lokalu, wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, przysługuje osobom usamodzielnianym, o których mowa w art. 140 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, które osiedliły się na terenie tej gminy”.	Dodanie tego przepisu wynika z konieczności wprowadzenia rozwiązań ułatwiających uzyskanie pomocy mieszkaniowej przez osoby usamodzielniane z pieczy zastępczej. Przepis ten przewiduje, że pierwszeństwo zawarcia umowy najmu lokalu na czas nieoznaczony i najmu socjalnego lokalu, wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, przysługuje osobom usamodzielnianym, o których mowa w art. 140 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.
241.	Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko	Art. 72 ust. 1 Uchylenie pkt 3	Obecna treść art. 72 ust. 1 ustawy jest następująca: „Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem: (...) decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”. Skutkiem uchylenia pkt 3 w art. 72 ust. 1 byłoby wyeliminowanie wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, tj. decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decy-

			zji o warunkach zabudowy. Wymóg uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnej jest nieuzasadniony, ponieważ na tym etapie procesu inwestycyjnego zazwyczaj nie są jeszcze znane docelowe parametry inwestycji, co naraża inwestorów na niepotrzebne opóźnienie w uzyskaniu decyzji lokalizacyjnej oraz na dodatkowe koszty.
242.	Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Art. 234 ust. 5 Zmiana z: „Postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, nie wszczyna się, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym właściciel gruntu sąsiedniego dowiedział się o szkodliwym oddziaływaniu na jego grunt”, na: „Postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, nie wszczyna się, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym dokonano zmiany stanu wody na gruncie”.	W brzmieniu obecnym wszczęcie postępowania jest faktycznie uwarunkowane stanem wiedzy wnioskodawcy nt. szkodliwego oddziaływania. Ustalenie dnia, w którym „właściciel gruntu sąsiedniego dowiedział się o szkodliwym oddziaływaniu na jego grunt”, rodzi poważny problem i zależy w głównej mierze od oświadczenia samego zainteresowanego. Badanie tej przesłanki (do odmowy wszczęcia postępowania) przeprowadza się na wstępnym etapie postępowania i właściwe byłoby, żeby organ mógł oprzeć się na obiektywnych materiałach (mapach zasadniczych, ortofotomapach, zdjęciach), a nie na oświadczeniu wnioskodawcy. Okres 5-letni wydaje się wystarczający, żeby wnioskodawca powziął wiedzę nt. szkodliwych zmian względem jego nieruchomości i wniósł stosowny wniosek.
243.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Art. 156 ust. 1 i 2 Doprecyzowanie zapisów oraz wprowadzenie definicji terenu dostępnego publicznie.	Przepis zawarty w art. 156 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska (POŚ) wprowadza wyjątki od zakazu używania urządzeń nagłaśniających określonego w art. 156 ust. 1. Jego sformułowanie nie jest jednak w pełni jasne i prowadzi do różnych interpretacji tego. Przykładem może być kwestia używania urządzeń nagłaśniających zamontowanych na zewnątrz budynków kościelnych, używanych na co dzień w celu nagłośnienia każdej mszy świętej. Zgodnie z interpretacją Ministerstwa Środowiska tylko podczas wybranych uroczystości kościelnych można stosować urządzenia nagłaśniające na zewnątrz kościołów: „Z uwagi na fakt, że niniejsze okazjonalne uroczystości i imprezy

			odbywają się zgodnie z niekwestionowanym kalendarzem (np. uroczystości religijne, tj. uroczystości typu: odpusty, pielgrzymki, nabożeństwa drogi krzyżowej, Wielkanoc, Boże Ciało, uroczystości I Komunii Świętej, Boże Narodzenie itp.), bądź na podstawie stosownej zgody, udzielonej przez organ samorządu terytorialnego – w trakcie trwania tych uroczystości oraz imprez nie jest wymagane dotrzymywanie akustycznego standardu jakości środowiska. Natomiast ze względu na fakt, że urządzenia i instalacje nagłaśniające, eksploatowane na rzecz pubów, kawiarenek itp. lokali oraz na rzecz powszedniego odtwarzania/wzmocnienia różnorodnych sygnałów dźwiękowych (melodie, hejnały, dzwony itp.) nie mogą być uznane za urządzenia i instalacje nagłaśniające funkcjonujące, o których mowa w art. 156 ust. 2, ich użytkownicy podlegają sankcjom określonym przepisem art. 343 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska”. Inne są wyroki sądów, z których wynika, iż zakazu używania urządzeń nagłaśniających określonego art. 156 ust.1 nie stosuje się do jakichkolwiek imprez związanych z kultem religijnym (każdej mszy świętej) (wyrok WSA – II SA/Gd 565/18, wyrok NSA – IV KK 475/17). Podobny problem budzi kwestia interpretacji terenu dostępnego publicznie, o którym mowa w art. 156 ust. 1 POŚ.
244.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Proponuje się wprowadzenie zmian w obowiązujących przepisach dotyczących ochrony przed hałasem, które zwolnią z obowiązku doprowadzenia do standardów jakości środowiska w przypadku rozbudowy dróg istniejących (Dział V. Ochrona przed hałasem).	Aktualnie zarządzający drogą, realizując inwestycję drogową polegającą często na nieznacznej rozbudowie drogi (a mającą na celu np. poprawę klimatu akustycznego poprzez polepszenie stanu nawierzchni drogi, stanu torowiska itp.), jest zobowiązany do dotrzymania dopuszczalnych poziomów hałasu określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz.U. z 2014 r. poz. 112). Z uwagi na to, iż duża część

			modernizowanych dróg biegnie w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej (centrum miasta), dotrzymanie standardów jakości środowiska jest niemożliwe, co zgodnie z obowiązującymi przepisami skutkuje obowiązkiem wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania lub odmową wydania przez organy ochrony środowiska decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych.
245.	Akt prawny dotyczący uciążliwości odorowych	Art. 234 [Obowiązek usunięcia przeszkód oraz zmian w odpływie wody] ust. 5 Proponuje się wprowadzenie przepisów dotyczących norm uciążliwości odorowych.	Aktualnie problem uciążliwości zapachowej nie jest w Polsce normowany odpowiednimi przepisami z zakresu ochrony środowiska. Emisje zapachowe nie są zdefiniowane liczbowo, a ich ocena ma charakter indywidualny i subiektywny. Wobec pojawiania się uciążliwości zapachowej towarzyszącej stosowanym technologiom dopuszczonym przepisami prawnymi i wydanymi decyzjami administracyjnymi podnoszony problem wymaga rozwiązań kompleksowych w sferze prawnej. Ponadto eliminacja uciążliwości odorowej związana jest z modernizacją procesów technologicznych, hermetyzacją obiektów itp. powodujących uciążliwości odorowe, co również powinno być uregulowane prawnie.
246.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Art. 41 ust. 6	Należy doprecyzować przepisy w zakresie kompetencji organów. W przypadku prowadzenia w tym samym miejscu więcej niż jednego przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 41 ust. 3, organem właściwym do wydania zezwolenia winien być jeden i ten sam organ (marszałek województwa), niezależnie od tego, czy wnioskowane będzie wydanie jednej decyzji obejmującej zbieranie i przetwarzanie odpadów, czy też dwóch oddzielnych decyzji na poszczególne zakresy działalności.
247.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 5 pkt 26b Wykreślenie z definicji krzewów słów: „nie będącą pnączem”.	Obecny zapis skutkuje wyłączeniem z ochrony prawnej wszystkich pnączy, co w aspekcie powszechnej walki ze smogiem i zmianami klimatu jest niecelowe.
248.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 64 ust. 1 Zmiana z: „Posiadacz żywych zwierząt gatunków wymienionych w załą-	Gatunki z załącznika B są gatunkami popularnymi, łatwo rozmnażającymi się. Obrót nimi

		cznikach A i B (...)” na: „Posiadacz żywych zwierząt gatunków wymienionych w załącznikach A, a także z załącznika B, pochodzących spoza UE”.	w ramach UE nie jest regulowany przepisami. Rejestracja zwierząt z art. 64 jest czynnością materialno-techniczną, w związku z czym nie jest ona niezbędna do zachowania gatunku.
249.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83 ust. 4 Proponowane jest dodanie zapisu umożliwiającego odstąpienie od wywieszenia ogłoszenia o zamiarze złożenia wniosku, jeżeli stan drzewa wymaga pilnej interwencji. Organ w toku postępowania, jeżeli uzna brak takich przesłanek, mógłby zawieszać postępowanie i wymagać dokonania takiego ogłoszenia.	Obecne zapisy uniemożliwiają szybkie złożenie wniosku przez spółdzielnię lub wspólnotę mieszkaniową, nawet jeżeli istnieje realne zagrożenie spowodowane np. uszkodzeniem drzewa w wyniku zjawisk atmosferycznych.
250.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83b ust. 1 pkt 9 Zmiana zapisu dot. kompensacji przyrodniczej w zamian za usunięte krzewy poprzez wprowadzenie zapisu sztuk krzewów zamiast metrów kwadratowych w liczbie nie mniejszej niż liczba metrów kwadratowych usuwanych krzewów.	Łatwiejszy jest odbiór nowo posadzonych krzewów w liczbie niż metrach kwadratowych, ponadto młode krzewy dopiero co posadzone posiadają inne (mniejsze) parametry, jeszcze się rozrosną, zwiększając swoją powierzchnię.
251.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 1 pkt 14 lit. b Dotyczy usuwania złomów i wywrotów – usunięcie sformułowania: „po przeprowadzeniu oględzin przez organ właściwy do wydawania zezwolenia” i zastąpienie zapisem: „po potwierdzeniu przez organ właściwy do wydawania zezwoleń, że drzewo stanowi złom lub wywrot. Potwierdzenie odbywa się formie notatki sporządzonej na podstawie otrzymanej dokumentacji fotograficznej lub oględzin”.	Usprawnienie trybu przyjmowania informacji o złomach lub wywrotach, zwłaszcza w sytuacji masowego występowania zjawiska na skutek np. wichury.
252.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 6 Zmiana polegająca na dodaniu możliwości odstąpienia od obowiązku wykonania oględzin.	Proponuje się możliwość odstąpienia przez organ od oględzin na podstawie dostępnych informacji (dane GIS, dostarczone fotografie, wiedza uzyskana w ramach innego postępowania itp.) Odstąpienie od oględzin jest równoznaczne z milczącym załatwieniem sprawy, organ nie ma możliwości wniesienia sprzeciwu oraz egzekwowania art. 83f ust. 17. Przeprowadzanie oględzin zgłaszanych drzew rosnących w urządzonych przydomowych ogrodach generuje zbędne obciążenie urzędu, zwłaszcza w obliczu znokolejonych możliwości wniesienia sprzeciwu. Oględziny mają na celu ograniczenie „czyszczenia” nieruchomości w związku z planowaną działalnością gospodarczą, a także zebranie informacji służącej do ewentualnego przyszłego naliczenia opłaty. W przypadku zagospodarowanych ogrodów przydomowych czynność ta wydaje się zbędna.

253.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 14 pkt 2 Proponuje się, aby sprzeciw był możliwy dla drzew o obwodach pni o połowę mniejszych.	Rozszerzenie katalogu przypadków, w których organ może wnieść sprzeciw do zgłoszenia zamiaru usunięcia drzewa. Obecnie organ może wnieść sprzeciw co do drzew o cechach pomnikowych, wymienionych w rozporządzeniu.
254.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 17 Doszczegółowienie treści poprzez konkretne wskazanie, kto uiszcza opłatę.	Obecna treść jest nieprecyzyjna i nie wskazuje, kto jest zobowiązany do uiszczenia opłaty – osoba dokonująca zgłoszenia czy nowy podmiot (np. deweloper), który zakupił działkę i wystąpił z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę.
255.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 84 ust. 8 Zmiana z: „Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 4, 5 i 7, wydaje organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu”, na: „Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 4, 5 i 7, wydaje organ, który wydał zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu”.	Dotychczasowe brzmienie jest źródłem sporów kompetencyjnych z wojewódzkim konserwatorem zabytków, a ponadto generuje czasochłonne przekazywanie akt spraw do innych organów, np. konserwatora zabytków, marszałka.
256.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 86 ust. 2 Zmiana z: „W przypadkach, o których mowa w ust. 1, jeżeli wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu zostało uzależnione od przesadzenia tego drzewa lub krzewu albo wykonania nasadzeń zastępczych, a przesadzone albo posadzone drzewo lub krzew nie zachowały żywotności po 3 latach od dnia upływu terminu wskazanego w tym zezwoleniu na ich przesadzenie lub wykonanie nasadzeń zastępczych, lub przed upływem tego okresu, z przyczyn zależnych od posiadacza nieruchomości, organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu nakłada ponownie w drodze decyzji obowiązek wykonania nasadzeń zastępczych. Przepisy art. 83c ust. 4 oraz art. 83d ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio” na: „W przypadkach, o których mowa w ust. 1, jeżeli wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu zostało uzależnione od przesadzenia tego drzewa lub krzewu albo wykonania nasadzeń zastępczych, a przesadzone albo posadzone drzewo lub krzew nie zachowały żywotności po 3 latach od dnia upływu terminu wskazanego w tym zezwoleniu na ich przesadzenie lub wykonanie nasadzeń zastępczych, lub przed upływem tego okresu, z przyczyn zależnych od posiadacza nieruchomości, organ, który wydał zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu, nakłada ponownie w drodze decyzji obowiązek wykonania nasadzeń zastępczych. Przepisy art. 83c ust. 4 oraz art. 83d ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio”.	Dotychczasowe brzmienie jest źródłem sporów kompetencyjnych z wojewódzkim konserwatorem zabytków, a ponadto generuje czasochłonne przekazywanie akt spraw do innych organów, np. konserwatora zabytków, marszałka.
257.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 87a ust. 6 Zmiana z: „Przepisu ust. 2 nie stosuje się do drzew, o których mowa w art. 83f ust. 1”, na: „Przepisu ust. 2 nie stosuje się do drzew, o których mowa w art. 83f ust. 1 z wyjątkiem pkt 3a”.	Zawarte w art. 88 ust. 1 ww. ustawy regulacje prawne przewidują wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej m.in. za „uszkodzenie” oraz „zniszczenie” drzewa. Prawne definicje uszkodze-

			nia i zniszczenia zostały zawarte w art. 87a ust. 4 („Usunięcie gałęzi w wymiarze przekraczającym 30% korony, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, w celu innym niż określony w ust. 2, stanowi uszkodzenie drzewa”) i ust. 5 („Usunięcie gałęzi w wymiarze przekraczającym 50% korony, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, w celu innym niż określony w ust. 2, stanowi zniszczenie drzewa”). W obu przypadkach delegacja ustawowa wskazuje na konieczność oceny, czy jakaś część usuniętej korony była usuwana zgodnie ze wskazaniem z ust. 2, a jakaś część wyciętych gałęzi przekraczała zawarte tam dyspozycje. Treść art. 87a ust. 2 daje szczegółową informację, w jakim zakresie cięcia korony są dopuszczalne pod względem formalno-prawnym. Zgodnie z powyższym „Prace w obrębie korony drzewa nie mogą prowadzić do usunięcia gałęzi w wymiarze przekraczającym 30% korony, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, chyba że mają na celu: 1) usunięcie gałęzi obumarłych lub nadłamanych; 2) utrzymywanie uformowanego kształtu korony drzewa; 3) wykonanie specjalistycznego zabiegu w celu przywróceniu statyki drzewa”. Wątpliwości rodzą się w związku z treścią art. 87a ust. 6 ww. ustawy w brzmieniu: „Przepisu ust. 2 nie stosuje się do drzew, o których mowa w art. 83f ust. 1”. Natomiast w art. 83f ust. 1 zawarte są wszystkie wyłączenia z konieczności uzyskiwania zezwolenia na usunięcie drzew w trybie ustawy o ochronie przyrody. Z 15 enumeratywnie wymienionych przypadków, istotny jest głównie jeden, zawarty w pkt 3a). Zwalnia on z konieczności uzyskiwania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów, które rosną na nieruchomościach stanowiących własność osób fizycznych i są usuwane na cele niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tryb

			usuwania drzew przez osoby fizyczne został uregulowany nowelizacją z 11 maja 2017 r. i zawarty w art. 83f ust. 4 i kolejnych. Przewiduje on tryb zgłoszenia zamiaru wycięcia drzew oraz milczącej zgody organu w przypadku braku przeciwskażeń co do usunięcia drzew. Obecne zapisy powodują, iż w stosunku do osób fizycznych rodzą się wątpliwości: w oparciu o jaki przepis prawa i na podstawie jakich kryteriów możliwe jest wymierzenie osobie fizycznej administracyjnej kary pieniężnej za uszkodzenie lub zniszczenie drzewa.
258.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 117 ust. 1 pkt 2	Proponuje się doprecyzowanie zapisów dot. korytarzy migracji np. wyznaczenia minimalnej szerokości i sposobu zachowania poszczególnego rodzaju korytarzy: wzdłuż cieków wodnych, pasów zadrzewień itp., przy uwzględnieniu wymagań gatunków wykorzystujących korytarze.
259.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Przywrócenie przepisów dotyczących ochrony siedlisk zgodnie z treścią nieobowiązującego rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 sierpnia 2001 r. w sprawie określenia rodzajów siedlisk przyrodniczych podlegających ochronie.	Realizacja ochrony gatunkowej w większości przypadków ma sens jedynie poprzez ochronę siedlisk i ostoi. Ochrona samych gatunków bez pozostałych elementów danego ekosystemu nie przynosi pożądanego efektu, stąd skuteczność przepisów w zakresie ochrony gatunkowej jest nieskuteczna.
260.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt	Art. 11a ust. 1 Zmiana z: „Rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt”, na: „Rada gminy, wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, do dnia 31 marca program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt obowiązujący na okres trzech lat”.	Obecnie program uchwalany jest corocznie. W związku z powyższym umowy dotyczące działań wymienionych w programie zawierane są ze znacznym opóźnieniem i obowiązują najczęściej od marca–kwietnia następnego roku. Biorąc pod uwagę konieczność ich rozliczenia końcowego przed końcem roku budżetowego, obowiązują najwyżej do połowy grudnia. Tymczasem w przypadku choćby działań związanych z kastracją, sterylizacją kotów – winna być ona prowadzona od stycznia, przed okresem godowym tych zwierząt. W administracji samorządowej szereg umów długoterminowych zawieranych jest na okres 3 lat. W przypadku umów związanych z realizacją programu okres taki wydaje się właściwy, działanie obejmować

			będzie w sposób stały cały okres bez przerw, jednocześnie działania urzędnicze dotyczące programu będą wymagały zdecydowanie mniej pracy.
261.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt	Art. 11a ust. 3 Zmiana z: „Program, o którym mowa w ust. 1, może obejmować plan znakowania zwierząt w gminie”, na: „Program, o którym mowa w ust. 1, może obejmować plan znakowania zwierząt w gminie oraz odławianie w celu kastracji, sterylizacji, także poza schroniskiem dla zwierząt, wolno żyjących kotów”.	Koty wolno żyjące nie są zaliczane do zwierząt bezdomnych w rozumieniu art. 4 ust. 16 ustawy o ochronie zwierząt, dlatego też, nie trzeba stosować do nich zapisów art. 11 i 11a tej ustawy. Takie stanowisko prezentuje w tej chwili większość miast polskich, które prowadzą kastrację i sterylizację poza schroniskami dla bezdomnych zwierząt przy udziale organizacji zajmujących się ochroną zwierząt. Jak jednak wskazuje analiza omawianych przepisów, mogą one budzić poważne wątpliwości interpretacyjne. Stan taki znacznie utrudnia stosowanie ich w praktyce i może być przyczyną kontrowersji co do legalności działania organów gminy. W związku z powyższym konieczna wydaje się interwencja ustawodawcy w celu jednoznacznego ujęcia w przepisach norm prawnych regulujących problematykę kotów wolno żyjących i opieki nad nimi, jaką powinna pełnić gmina, w tym problematykę ich kastracji i sterylizacji poza schroniskami dla bezdomnych zwierząt.
262.	Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych	Art. 2 ust 1 pkt 4 Zmiana z: „gospodarstwo rolne – obszar użytków rolnych, gruntów pod stawami oraz sklasyfikowanych jako użytki rolne gruntów pod zabudowaniami, przekraczający łącznie powierzchnię 1,0 ha (...)”, na: „gospodarstwo rolne – obszar użytków rolnych, gruntów pod stawami oraz sklasyfikowanych jako użytki rolne gruntów pod zabudowaniami, przekraczający łącznie powierzchnię 1,0 ha fizycznego (...)”	Brak doprecyzowania w definicji pojęcia powierzchni gospodarstwa rolnego skutkuje licznymi sprzecznymi interpretacjami w tym zakresie, co znacznie utrudnia postępowania dotyczące choćby kontroli obowiązku ubezpieczenia rolników wynikających z przepisów tej ustawy. W przestrzeni prawnej funkcjonują bowiem dwa określenia powierzchni – fizyczna oraz przeliczeniowa. Przy czym powierzchnia 1 ha fizycznego różni się powierzchnią od 1 ha przeliczeniowego. Zatem stosowanie tej definicji jest bardzo interpretacyjne.
263.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Art. 3 Wnioskuje się o wprowadzenie definicji kosztów inwestycji.	Przez koszty inwestycji rozumie się koszty poniesione dla sfinansowania zadań, o których mowa w art. 400a ust. 1, pozwalające na osiągnięcie efektu ekologicznego służącego

			ochronie środowiska i gospodarce wodnej o trwałości dłuższej niż jeden rok.
264.	Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji	Art. 52 ust. 1 (zmiana)	W kontekście tego przepisu należy zwrócić uwagę na problemy z przygotowaniem gminnych programów rewitalizacji (GPR), na jakie mogą w niedalekiej przyszłości natrafić gminy. Zgodnie z przepisami ustawy o rewitalizacji po 31 grudnia 2023 r. realizacja przez gminę zadań z zakresu rewitalizacji będzie możliwa jedynie na podstawie GPR. Mając na uwadze, jak złożonym i długotrwałym procesem jest opracowanie GPR, istnieje realna groźba, że w znacznej części polskich gmin nie będzie to możliwe w okresie (który może trwać kilkanaście miesięcy) pomiędzy uchycieniem lokalnego programu rewitalizacji a przyjęciem GPR. W związku z tym pojawia się potrzeba zmiany przepisów ustawy, które umożliwią gminom płynne przejście od lokalnego programu rewitalizacji do GPR.
265.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Art. 7 ust. 1 pkt 11 Ustawodawca powinien wydać akt prawny rangi ustawy lub rozporządzenia do ustawy o samorządzie gminnym, który dałby gminie podstawy prawne dla wykonania tego zadania.	Do zadań własnych gminy należą w szczególności sprawy targowisk i hal targowych. Realizacja tego zadania została utrudniona po uchycieniu z dniem 1 stycznia 2001 r. dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o targach i targowiskach (Dz.U. nr 41 poz. 312 z późn. zm.), który szczegółowo określał zadania gminy w zakresie organizacji targów i targowisk, tj. ustalania lokalizacji targowisk i ich regulaminów.
266.	Ustawa z 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Wykreślenie lub uszczegółowienie art. 216 ust. 4 Obecne brzmienie: „Gospodarowanie innym mieniem związanym z gospodarką wodną stanowiącym własność Skarbu Państwa wykonuje starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej lub podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1, lub jednostki, którym to mienie zostało powierzone”. Wykreślenie lub uszczegółowienie art. 258 ust. 8. Obecne brzmienie: „Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych posadowionych na gruntach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi oraz na gruntach, o których mowa	Celem nowej ustawy Prawo wodne, która weszła w życie 1 stycznia 2018 r. było m.in. wprowadzenie zasady, aby ten sam podmiot odpowiadał za rzekę, międzywale i wały przeciwpowodziowe. Zasadniczo kwestia ta została uregulowana w art. 258 ust. 1, 3, 5, 7 oraz w art. 528 i 529 tej ustawy. Wprowadzono jednak dodatkowe uregulowania określone w art. 216 ust. 4 oraz, po niedawnej nowelizacji tej ustawy, w art. 258 ust. 8, które powodują, że przytoczona powyżej zasada nie jest zachowana, a dodatkowo sprawiają one trudności w prawidłowym ustaleniu administratorów niektórych urządzeń wodnych.

		w art. 218 ust. 3, z wyłączeniem urzędzeń wodnych, w stosunku do których prawa właścicielskie Skarbu Państwa oraz reprezentację Skarbu Państwa wykonują starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej lub podmioty, którym to mienie zostało powierzone”.	I tak w Krakowie pomimo wprowadzenia nowelizacji ustawy Prawo wodne nadal trwa spór, jaki podmiot powinien odpowiadać za utrzymanie niektórych odcinków obwałowań, co w konsekwencji negatywnie wpływa na stan bezpieczeństwa powodziowego. Przepis określony w art. 216 ust. 4 wskazuje, że oprócz właścicieli wód (o których mowa w art. 212 ust. 1) również starosta, realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej, posiada uprawnienie do wykonywania zadań związanych z gospodarowaniem innym mieniem związanym z gospodarką wodną. Natomiast art. 258 ust. 8 mówi, że oprócz Wód Polskich także starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej reprezentuje Skarb Państwa oraz wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do urzędzeń wodnych. Zarówno art. 216 ust. 4, jak i art. 258 ust. 8 nie odnoszą się do wyodrębnionego rodzajowo urzędzenia wodnego, stanowią jedynie swego rodzaju regułę określającą, która jednostka gospodaruje mieniem Skarbu Państwa lub reprezentuje Skarb Państwa i wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do urzędzeń wodnych. Nie ma natomiast uregulowań, które precyzyjne wskazywałyby, jakim mieniem/urzędzeniami wodnymi starosta miałby się zajmować ani na jakich zasadach miałby to mienie i urzędzenia wodne przejmować od administracji rządowej. Postuluje się, aby przepisy określone w art. 216 ust. 4 oraz art. 258 ust. 8 uchylić albo uszczegółwić.
267.	Ustawa z 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Wykreślenie art. 258 ust. 10 Obecne brzmienie: „Wody Polskie mogą wystąpić z wnioskiem do właściwego wojewody o stwierdzenie wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa, o których mowa w ust. 1, 3, 5, 7 i 8. Wojewoda stwierdza wykonywanie praw właścicielskich w drodze decyzji”.	Przepis ten nie jest dla Wód Polskich obligatoryjny. Wody Polskie mogą wystąpić do wojewody o stwierdzenie wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa. Rodzi się pytanie, czy jeśli Wody Polskie nie wystąpią z takim wnioskiem, to nie wykonają praw właścicielskich Skarbu Państwa, o których mowa

			w art. 258 ust. 1, 3, 5, 7 i 8. Naszym zdaniem jeśli ustawa narzuca na Wody Polskie takie obowiązki, to dodatkowe ich potwierdzenie przez wojewodę jest zbędne.
268.	Ustawa z 20 lipca 2017 – Prawo wodne	Zmiana (uszczegółowienie) art. 166 Obecne brzmienie: „1. W celu zapewnienia ochrony ludności i mienia przed powodzią: 1) obszary szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, strategii rozwoju województwa, ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, gminnym programie rewitalizacji, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy; 2) poziom zagrożenia powodziowego wynikający z wyznaczenia obszarów szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzjach o warunkach zabudowy, dotyczących nieruchomości w całości lub w części położonych na tych obszarach. 2. Projekty: (...) 5) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, 7) decyzji o warunkach zabudowy, 8) decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, 9) decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej – wymagają uzgodnienia z Wodami Polskimi w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią”. Dodanie zakazu zabudowy na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, przy czym jeśli planowana zabudowa nie utrudnia ochrony przed powodzią, Wody Polskie mogłyby zwolnić z tego zakazu.	Aktualny zapis art. 165 mówi tylko ogólnie o kształtowaniu zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych oraz terenów zalewowych, w szczególności obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Nie ma natomiast możliwości zakazania zabudowy obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. W obowiązującej do 31 grudnia 2017 r. ustawie Prawo wodne istniał taki zakaz, przy czym możliwe było zwolnienie z niego, jeśli planowana zabudowa nie utrudniała ochrony przed powodzią. W art. 166 ust. 1 jest informacja, że obszary szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się m.in. w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (MPZP), w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzjach o warunkach zabudowy. W ust. 2 jest zapis, że projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wymagają uzgodnienia z Wodami Polskimi w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią. Problem pojawia się, gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego został uchwalony przed przekazaniem map zagrożenia i map ryzyka powodziowego. Zabudowa obszarów szczególnego zagrożenia powodzią występujących w tych planach nie jest konsultowana z Wodami Polskimi, a zapisy ustawy w żaden sposób nie zabraniają i nie ograniczają zabudowy takich obszarów. Ponadto uważamy, że w MPZP powinno się uwzględniać nie tylko obszary szczególnego zagrożenia powodzią, ale także inne obszary zagrożone powodzią. Postuluje się wprowadzenie zakazu zabudowy na obszarach szczególnego zagrożenia powodziowego; zakaz taki obowiązywał do końca 2017 r.

			Konieczne jest również doprecyzowanie zapisów art. 166, aby zagospodarowanie obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, dla których uchwalono MPZP przed przekazaniem map zagrożenia i map ryzyka powodziowego, było uzgadniane z Wodami Polskimi.
269.	Ustawa z 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne		Uregulowania ponadto wymaga kwestia odpowiedzialności w odniesieniu do obiektów Skarbu Państwa tworzących porty na rzekach żeglownych (kanały, baseny portowe wraz z wałami okalającymi porty oraz inne urządzenia związane z żeglugą). Prawa właścicielskie w stosunku do tych obiektów sprawować powinni właściciele wód, do których wody te przylegają. W Krakowie istotnym problemem jest status dwóch portów rzecznych: Płaszów i Przewóz (Kujawy). Między innymi z uwagi na brak przepisów prawnych obiektami tymi jako całością techniczno-użytkową nikt nie zarządza, a obecny niezadawalający stan techniczny samych portów ulegać będzie z czasem dalszemu pogorszeniu. Rozstrzygnięcia wymaga również ustalenie podmiotu odpowiedzialnego za planowanie i realizację nowych obiektów w tym zakresie.
270.	Ustawa z 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych	Wnioskuje się o wpisanie obowiązku powiadamiania organów samorządu terytorialnego o transporcie drogowym i kolejowym towarów/substancji niebezpiecznych.	Jednostki samorządu terytorialnego winny być informowane o planowanych trasach przewozu materiałów niebezpiecznych przez obszar gminy (w tym o danych przewoźnika, rodzaju i ilości substancji niebezpiecznych oraz zaplanowanej trasie). Dane te byłyby dodatkowym elementem analizy ryzyka do planów zarządzania kryzysowego w zakresie kategorii zagrożenia: uwolnienia substancji niebezpiecznych w transporcie drogowym i kolejowym.
271.	Ustawa z 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym	Art. 2 Zmiana brzmienia artykułu poprzez nadanie mu następującej treści: „Zarządzanie kryzysowe to działalność organów administracji publicznej będąca elementem kierowania bezpieczeństwem narodowym, która polega na zapobieganiu sytuacjom kryzysowym lub sytuacjom, których wystąpienie może skutkować wystąpieniem sytuacji kryzysowej, reagowaniu w przypadku ich wystąpienia, przygotowaniu do przejmowania	W obecnym brzmieniu przepisy art. 2 oraz art. 26 ust. 4 nie dają możliwości wykorzystania rezerwy celowej na zarządzanie kryzysowe w sytuacji wystąpienia zdarzenia, które samo w sobie nie posiada znamion sytuacji kryzysowej, a którego pośrednim lub bezpośrednim następstwem może być wystąpienie sytuacji kryzysowej.

		wania nad nimi kontroli w drodze zaplanowanych działań, usuwaniu ich skutków oraz odtwarzaniu zasobów i infrastruktury krytycznej”. Art. 26 ust. 4 Zmiana brzmienia artykułu poprzez nadanie mu następującej treści: „W budżecie jednostki samorządu terytorialnego tworzy się rezerwę celową na realizację zadań własnych z zakresu zarządzania kryzysowego oraz na zapobieganie, przeciwdziałanie i usuwanie skutków innych zdarzeń mogących prowadzić do sytuacji kryzysowych w wysokości nie mniejszej niż 0,5% wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego, pomniejszonych o wydatki inwestycyjne, wydatki na wynagrodzenia i pochodne oraz wydatki na obsługę długu”.	Wprowadzenie niniejszych regulacji umożliwi podejmowanie przez odpowiednie organy jednostki samorządu terytorialnego szerszych działań o charakterze prewencyjnym polegających na zapobieganiu oraz eliminowaniu potencjalnych następstw zdarzeń skutkujących zaistnieniem sytuacji kryzysowych.
272.	Rozporządzenie Rady Ministrów z 16 grudnia 2009 r. w sprawie sposobu oberwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych przez straż gminną (miejską) Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	§ 3 ust. 1 rozporządzenia Art. 9a ust 3 ustawy	Zgodnie z zapisami art. 9a ustawy o samorządzie gminnym gmina posiada większe prawa do retencji danych niż straż miejska (gminna). Zasadne jest ujednoclenie tego zapisu .
273.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Art. 24h ust. 3 „3. Oświadczenie majątkowe składają w dwóch egzemplarzach: 1) radny – przewodniczącemu rady gminy; 2) wójt, przewodniczący rady gminy – wojewodzie; 3) zastępca wójta, sekretarz gminy, skarbnik gminy, kierownik jednostki organizacyjnej gminy, osoba zarządzająca i członek organu zarządzającego gminną osobą prawną oraz osoba wydająca decyzje administracyjne w imieniu wójta – wójtowi”. Art. 24h ust. 6 Zmiana: „6. Analizy danych zawartych w oświadczeniu majątkowym dokonują osoby, którym złożono oświadczenie majątkowe, za wyjątkiem przewodniczącego rady gminy. Osoby, którym złożono oświadczenie majątkowe, przekazują jeden egzemplarz urzędowi skarbowemu właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby składającej oświadczenie majątkowe. Oświadczenie majątkowe przechowuje się przez 6 lat”.	Składanie kopii zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym (PIT) za rok poprzedni wraz z jego korektą i przekazywanie jej do urzędu skarbowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby składającej oświadczenie majątkowe jest dublowaniem tej samej czynności, gdyż urzędy skarbowe są w posiadaniu zeznań podatkowych z racji corocznego obowiązku złożenia takiego dokumentu i rozliczenia uzyskanych dochodów przez osoby fizyczne, którymi bezsprzecznie są również radni gmin. W obecnie obowiązującym porządku prawnym analizę danych zawartych w oświadczeniach majątkowych radnych gminy przeprowadzają: 1) przewodniczący rad gmin, 2) urzędy skarbowe właściwe ze względu na miejsce zamieszkania osoby składającej oświadczenia majątkowe.

			Dotychczasowa paroletnia praktyka w zakresie prowadzonej analizy oświadczeń majątkowych radnych pokazuje, iż urzędy skarbowe – z racji zakresu materii dla której zostały utworzone – wyposażone zostały w narzędzia umożliwiające szczegółowe i dogłębne przeprowadzanie analizy danych zawartych w oświadczeniach majątkowych, dysponując jednocześnie pełną wiedzą o faktycznym stanie majątkowym osoby zobowiązanej do złożenia oświadczenia majątkowego. Informacje te urzędy skarbowe pozyskują z innych dostępnych dla siebie źródeł, które to dane znajdują się poza zakresem wiedzy i dostępu do nich przez przewodniczących rad gmin. Z tego też względu celowe jest powierzenie kompetencji analizy danych zawartych w oświadczeniach majątkowych wyłącznie urzędowi skarbowym jako podmiotom merytorycznie i formalnie umocowanym do realizacji takich zadań.
274.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Uregulowanie jednoznaczne kwestii dołączania dwóch egzemplarzy kopii zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym do pierwszych i do składanych na dwa miesiące przed upływem kadencji rady gminy oświadczeń majątkowych.	Przy uwzględnieniu ustawowego obowiązku dołączania do składanych oświadczeń majątkowych kopii zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym (PIT) za rok poprzedni brak jest jednoznacznych uregulowań w zakresie zasadności ich dołączania do składanych pierwszych oświadczeń majątkowych oraz oświadczeń na dwa miesiące przed upływem kadencji rady gminy. Najogólniej rzecz ujmując, w sytuacji pierwszych oświadczeń majątkowych załączone kopie zeznań o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym dotyczą roku, który minął, podczas gdy treść złożonego oświadczenia odzwierciedla stan prawny na dzień jego złożenia. W sytuacji oświadczeń majątkowych składanych na dwa miesiące przed upływem kadencji dołączane są kopie zeznań o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym, które zostały już przekazane z oświadczeniami majątkowymi składanymi do 30 kwietnia danego roku według stanu na rok ubiegły.

275.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 53. ust. 1 Zmiana ust. 1 poprzez nadanie mu następującej treści: „O wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, zawiadomieniach oraz postanowieniach i decyzji kończącej postępowanie strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, zawiadamia się na piśmie. Doręczenie następuje na adres wskazany w katastrze nieruchomości”. Art. 53 Dodanie po ust. 1 ust. 1a–1e: „1a. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne. 1b. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity, Dz.U. z 2018 r. poz. 2204 z późn. zm.) oraz w sytuacji, gdy strony postępowania nie żyją, a ich spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku, art. 53 ust. 1 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio. 1c. Przepis ust. 1b stosuje się odpowiednio, gdy właściele lub użytkownicy wieczystości nie ujawnili swojego prawa w katastrze nieruchomości. 1d. W przypadku inwestycji liniowych, gdy liczba stron w postępowaniu przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wnioskodawcę zawiadamia się na piśmie. 1e. Wnioskodawcy doręcza się dokumenty, o których mowa w ust. 1, na adres wskazany we wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego, chyba że wskazał inny adres dla doręczeń”. Dodanie po art. 59 art. 59a: „Art. 59a. 1. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy, pisma kierowane do stron postępowania oraz postanowienia i decyzję kończąca postępowanie wysyła się właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji oraz nieruchomości, na które inwestycja będzie oddziaływać, na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne. 2. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.	Podstawowy czynnik wpływający na wydłużenie postępowań o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu stanowią trudności w ustaleniu lub w ogóle brak możliwości ustalenia adresów stron postępowania ze względu na nieaktualne dane lub brak danych w ewidencji gruntów oraz w księgach wieczystych, co stanowi również częstą przyczynę uruchamiania nadzwyczajnych postępowań weryfikujących już wydane ostateczne decyzje z uwagi na podnoszony zarzut braku udziału w postępowaniu w charakterze strony właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości będących przedmiotem postępowania lub z nimi sąsiadujących. Proponowane zmiany mają na celu skrócenie czasu trwania postępowania poprzez ograniczenie ciężącego na organie administracji obowiązku poszukiwania osób nieznanych z miejsca pobytu lub następców prawnych osób zmarłych – a tym samym regulowania (w zastępstwie właścicieli) stanów prawnych nieruchomości. Z jednej strony nie stanowi to przedmiotu postępowania o ustalenie warunków zabudowy, z drugiej zaś niepodjęcie działań zmierzających do uregulowania stanu prawnego nieruchomości naraża organ administracji na naruszenie przepisu art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego. Z tego względu zasadne jest wprowadzenie uproszczonego trybu zawiadomienia stron postępowania w oparciu o dane ujawnione w katastrze nieruchomości (do czasu jego wprowadzenia – ewidencji gruntów). Zasadne jest również zwolnienie organu administracji właściwego w sprawach z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego i pozwoleń na budowę z aktualnego obowiązku prowadzenia postępowania wyjaśniającego dotyczącego stanów prawnych gruntów, na których planowana jest inwestycja, a szczególnie gruntów sąsiednich, w tym w zakresie adresów zamieszkania bądź korespondencyjnych w przy-

o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity, Dz.U. z 2018 r. poz. 2204 z późn. zm.) oraz w sytuacji, gdy strony postępowania nie żyją, a ich spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku, dokumenty, o których mowa w ust. 1 pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, gdy właściciele lub użytkownicy wieczystości nie ujawnili swojego prawa w katastrze nieruchomości.

4. W przypadku, gdy liczba stron w postępowaniu przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wnioskodawcę zawiadamia się na piśmie.

5. Wnioskodawcy doręcza się dokumenty, o których mowa w ust. 1, na adres wskazany we wniosku o wydanie warunków zabudowy, chyba że wskazał inny adres dla doręczeń”.

padku ich nieujawnienia przez samych zainteresowanych w ewidencji gruntów. W sytuacji, gdy organ administracji w ramach prowadzonego postępowania mającego na celu ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu lub wydanie pozwolenia na budowę jest zmuszony do ustalania aktualnego stanu prawnego nieruchomości, której właściciele lub użytkownicy wieczystości winni być stronami postępowania, to organ administracji w praktyce dba o własność lub użytkowanie wieczyste daleko bardziej niż jej właściciel bądź użytkownik wieczysty, a koszty zaniedbań właścicieli i użytkowników wieczystych w tym zakresie (nieujawnienia w rejestrach publicznych stosownych danych) ponoszą przede wszystkim inwestorzy, którzy nie mogą otrzymać rozstrzygnięcia w sprawie właśnie ze względu na obciążającą organ, czasochłonną i niezwykle kosztowną konieczność poszukiwania pozostałych stron postępowania niezainteresowanych ochroną swoich praw. Rozwiązanie w kształcie zbliżonym do proponowanego jest znane innym regulacjom z zakresu m.in. planowania i realizacji inwestycji, zawartych np. w ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (art. 7 ust. 1), ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (art. 7 ust. 1), ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (art. 11d ust. 5–8 i art. 11f ust. 3–6.) Proponowane rozwiązanie przyczyni się do znacznego przyspieszenia postępowań administracyjnych, a jednocześnie nie stanowi naruszenia prawa strony do czynnego udziału w postępowaniu, bowiem w przypadku braku adresu w katastrze strona będzie mogła uzyskać informację o toczącym się postępowaniu

			w drodze obwieszczenia lub w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.
276.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 53 ust. 4 pkt 5 Uchylenie albo zmiana poprzez nadanie mu następującej treści: „Decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 1, wydaje się po uzgodnieniu z właściwym organem administracji geologicznej – w odniesieniu do udokumentowanych złóż kopalin”.	Obecna treść art. 53 ust. 4 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym budzi istotne wątpliwości, ponieważ nie ma organu administracji publicznej zatwierdzającego dokumentację wód podziemnych (inaczej niż w przypadku kopalin), a zatem nie jest określony zakres wymaganego uzgodnienia. Ponadto w świetle ustawy Prawo geologiczne i górnicze ochronie podlegają ujęcia wód podziemnych, a nie wody podziemne jako takie. Ponadto w zakresie kopalin uzgodnienie z organem administracji geologicznej wydaje się zbędne, ponieważ zgodnie z art. 53 ust. 4 pkt 4 decyzje lokalizacyjne podlegają uzgadnianiu z właściwym organem nadzoru górniczego – w odniesieniu do terenów górniczych. Istnieje pilna potrzeba zmiany art. 53 ust. 4 – poprzez uchylenie pkt 5 w całości albo poprzez nadanie art. 53 ust. 4 pkt 5 innej treści, ponieważ udokumentowane są tylko złoża kopalin.
277.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 54 pkt 2 Dodanie lit. f: „f) wymagania w zakresie liczby miejsc postojowych dla samochodów i rowerów”.	W związku z rosnącym lawinowo poziomem motoryzacji coraz większym problemem staje się zapewnienie odpowiedniej liczby miejsc postojowych, szczególnie na terenach zabudowy mieszkaniowej. W obecnym ustawodawstwie gmina może określać wymagania odnośnie do minimalnej bądź maksymalnej liczby miejsc postojowych jedynie poprzez odpowiednie zapisy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku tego planu nie ma możliwości wyegzekwowania na inwestorach realizacji polityki parkingowej gminy, gdyż brak jest zapisów ustawowych, które umożliwiłyby jej egzekwowanie na etapie decyzji lokalizacyjnej a następnie decyzji pozwolenia na budowę. Proponowana zmiana w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pozwoliłaby na wprowadzenie odpowiednich wymagań w decyzji lokalizacyjnej i egzekwowanie ich w decyzji pozwolenia na budowę.

278.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 59 ust. 1 Zmiana : „Zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, w tym także niewymagająca prowadzenia robót budowlanych, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio”.	Wskazane byłoby doprecyzowanie treści art. 59 ust. 1 ustawy w zakresie odnoszącym się do zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego tak, aby z przepisu wynikało, że decyzja o warunkach zabudowy jest wymagana również w przypadku zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego niewymagającej prowadzenia robót budowlanych. Obecna nieprecyzyjna treść art. 59 ust. 1 ustawy umożliwia zmianę funkcji obiektu budowlanego bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy na podstawie zgłoszenia zgodnie z art. 71 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, co prowadzi w praktyce do obejścia prawa w zakresie braku analizy kontynuacji funkcji.
279.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 59 ust. 3 Do wykreślenia	Zadaniem organu administracji publicznej właściwego do wydawania decyzji lokalizacyjnych nie powinno być podejmowanie działań o charakterze nakazowym, a następnie egzekucyjnym, dla samowolnej zmiany sposobu wykorzystywania określonego terenu, której to zmianie nie towarzyszy zmiana sposobu zagospodarowania ani przeznaczenia terenu.
280.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 63 ust. 2 Zmiana: „Decyzja o warunkach zabudowy nie rodzi praw do terenu oraz nie zmienia jego przeznaczenia, nie wpływa na dotychczasowy sposób korzystania z niego, a także nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich. Informację tej treści zamieszcza się w decyzji”.	Obecna treść art. 63 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, interpretowana przez sądy powszechne w połączeniu z art. 6 ust. 2 pkt 1 i art. 55 w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy, stanowi podstawę do dochodzenia bezzasadnych roszczeń odszkodowawczych od gminy na podstawie art. 37 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z uchwaleniem lub zmianą planu miejscowego przy określaniu spadku wartości nieruchomości, mimo iż decyzja ta nie wywołuje żadnych skutków prawnorzeczowych wobec nieruchomości, pozostaje bez wpływu na jej przeznaczenie (art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 a <i>contrario</i>), nie wpływa na dotychczasowy sposób korzystania z niej (art. 35), nie stanowi wreszcie podstawy realizacji inwestycji. Decyzja taka, wykonalna jedynie pod względem formalnym stanowi wyłącznie podsta-

			wę do ubiegania się na jej podstawie i na warunkach przestrzennych w niej określonych o decyzję budowlaną, a więc dopiero o ten akt administracyjny, z którego wynikać może przyszły sposób korzystania z nieruchomości w postaci jej zabudowy. Konieczne jest doprecyzowanie istoty decyzji lokalizacyjnej jako aktu deklarującego potencjalną możliwość zmiany zagospodarowania określonej nieruchomości na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisów odrębnych wpływających na warunki przestrzenne, która znajdzie kontynuację w postaci decyzji o pozwoleniu na budowę pod warunkiem zgodności planowanej inwestycji z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi, oraz po uzyskaniu przez inwestora tytułu prawnego do nieruchomości. Do tego czasu, potencjalna możliwość wykorzystania nieruchomości na cele budowlane na warunkach przestrzennych w niej określonych ma charakter wyłącznie hipotetyczny. Powyższa zmiana koresponduje z wyrażanymi już wcześniej postulatami zgłaszanymi przez Wydział Geodezji UMK w zakresie zmiany art. 37 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie, w jakim w przepisie tym winno chodzić o rzeczywiste wykorzystywanie nieruchomości, nie zaś o plany związane z nieruchomością. W zakres tego pojęcia – rzeczywistego korzystania z nieruchomości, nie powinny więc wchodzić ustalenia zawarte w wydanych przed uchwaleniem planu decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.
281.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 65 Zmiana: „1. Organ, który wydał decyzję o warunkach zabudowy albo decyzję o ustaleniu lokalizacji celu publicznego, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli inny wnioskodawca uzyskał pozwolenie na budowę. Stwierdzenie wygaśnięcia decyzji następuje w trybie art. 162 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. 2. Decyzja o warunkach zabudowy albo decyzja o ustaleniu lokalizacji celu publicznego wygasa z mocy prawa z dniem wejścia w życie planu	Warto rozważyć zmianę art. 65 ustawy przez uchylenie obowiązku stwierdzania w drodze decyzji wygaśnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego bądź decyzji o warunkach zabudowy w sytuacji, gdy dla danego terenu uchwalono plan miejscowy, którego ustalenia są inne niż w wydanej decyzji. Prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawie stwier-

		miejscowego, chyba że przed wejściem w życie planu miejscowego została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę”.	dzenia wygaśnięcia decyzji lokalizacyjnych stanowi zbędne obciążenie administracji publicznej w sytuacji, gdy projekt budowlany zatwierdzany decyzją o pozwoleniu na budowę wydaną po wejściu w życie planu miejscowego i tak musi być zgodny z planem miejscowym. Wskazane byłoby wprowadzenie zasady, że w sytuacji, o której mowa w art. 65 ust. 1 pkt 2, decyzje lokalizacyjne wygasają z mocy prawa z dniem wejścia w życie planu miejscowego.
282.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 3 pkt 20 Zmiana: [Ilekcroć w ustawie jest mowa o:] „20) obszarze oddziaływania obiektu – należy przez to rozumieć teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów techniczno-budowlanych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zabudowie tego terenu”.	Kwestia ta w praktyce wywołuje wiele problemów, począwszy od nowelizacji z 2003 r., związana jest, bowiem z wybitnie nieprecyzyjnym pojęciem obszaru oddziaływania obiektu, do którego odwołuje się art. 28 ust. 2 ustawy Prawo budowlane traktujący o sposobie ustalania kręgu stron postępowania. Podstawowe trudności wynikają z odwołania się do nieokreślonego wprost katalogu przepisów odrębnych wprowadzających w kontekście ustalania stron postępowania ograniczenia w zagospodarowaniu sąsiednich nieruchomości w związku z planowaną do realizacji inwestycją. Zauważyć bowiem należy, iż samych tych aktów prawnych regulujących sytuowanie obiektów jest kilkanaście, a do tego dochodzą jeszcze rozsiane po licznych rozporządzeniach kwestie szczegółowego funkcjonowania obiektów, które mogą wpływać na możliwość zagospodarowania terenu, a zwłaszcza regulacje cywilnoprawne, które co do zasady należą do kognicji sądów powszechnych. Dodatkowo orzecznictwo sądowno-administracyjne zdaje się podążać w kierunku dalszej liberalizacji zasad przyznawania przymiotu strony podmiotom, dla których planowana inwestycja wprowadza ograniczenia już nie tylko w sposobie zagospodarowania nieruchomości, ale nawet wyłącznie w zakresie dotychczasowego korzystania z nich, co powoduje, iż działania organów administracji architektoniczno-budowlanej w zakresie określania kręgu stron postępowania

			zaczynają dryfować w kierunku regulacji cywilnoprawnych, ocierając się o uznawanie za strony postępowania podmiotów, którym przysługuje jedynie interes faktyczny a nie prawny. Zatem tylko ściśle określone kryteria wyznaczenia obszaru oddziaływania obiektu ułatwią weryfikację stron postępowania (a także zakwalifikowanie danej budowy lub przebudowy budynku mieszkalnego jednorodzinnego do wymagających jedynie zgłoszenia a nie pozwolenia) dokonywaną przez organ, który dysponuje bardzo ograniczonymi zasobami kadrowo-organizacyjnymi na przeprowadzenie postępowania w tym zakresie. Pożądanym rozwiązaniem byłoby wyraźne wskazanie, iż obszar ten wyznacza się wyłącznie w oparciu o przepisy techniczno-budowlane mogące wprowadzić w związku z planowaną inwestycją ograniczenia w sposobie zabudowy nieruchomości sąsiednich.
283.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 28 Dodanie ust. 2a-2d: „2a. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie pozwolenia na budowę, pisma kierowane do stron postępowania oraz postanowienia i decyzję kończącą postępowanie wysyła się właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu, z zastrzeżeniem art. 5a ust. 1, na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne. 2b. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz. 2204 z późn. zm.) oraz w sytuacji, gdy strony postępowania nie żyją, a ich spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku, dokumenty, o których mowa w ust. 1 pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. 2c. Przepis ust. 2b stosuje się odpowiednio, gdy właściciele lub użytkownicy wieczysti nie ujawnili swojego prawa w katastrze nieruchomości. 2d. Wnioskodawcy doręcza się dokumenty, o których mowa w ust. 2a na adres wskazany we wniosku o wydanie pozwolenia na budowę, chyba że wskazał inny adres dla doręczeń”.	Uzasadnienie tożsame do uzasadnienia proponowanej powyżej zmiany art. 53 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

284.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 29 ust. 1 pkt 11a Zmiana: [Pozwolenia na budowę nie wymaga budowa:] „11a) zjazdów z dróg powiatowych, gminnych i wewnętrznych oraz zatok parkingowych na tych drogach.”	Obecnie budowa zjazdów z dróg powiatowych i gminnych nie wymaga pozwolenia na budowę ani zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej, natomiast budowa zjazdów z dróg wewnętrznych wymaga pozwolenia na budowę, co jest nielogiczne. Wskazana jest zmiana tego przepisu, aby budowa zjazdów z dróg wewnętrznych również nie wymagała pozwolenia na budowę ani zgłoszenia.
285.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 30 ust. 5e Zmiana: „W przypadku, gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, strona tytułowa projektu budowlanego dotyczącego budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a, 2b i 19a, oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1b, podlega ostemplowaniu. Organ administracji architektoniczno-budowlanej dokonuje ostemplowania niezwłocznie po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu. W przypadku uchylenia decyzji o wniesieniu sprzeciwu przez organ odwoławczy ostemplowania strony tytułowej projektu budowlanego dokonuje organ odwoławczy”.	Należałoby odstąpić od obowiązku ostemplowania całego projektu budowlanego (stanowi to nadmierne, czysto biurokratyczne działanie, którego czasochłonność nijak się ma do realizowanych celów). Zgodnie z przepisami ustawy projekt budowlany składany jest w czterech egzemplarzach (w tym jeden dla organów administracji architektoniczno-budowlanej i drugi dla organów nadzoru budowlanego) i ma być wykonany w sposób uniemożliwiający dekompletację. Zasadne wydaje się pozostawienie obowiązku ostemplowania projektu na stronie tytułowej, jednak ostemplowanie każdej strony jest obciążeniem absurdalnym, skoro po wydaniu rozstrzygnięcia organy dysponują własnymi egzemplarzami projektu, które nie podlegają już modyfikacjom przez inwestora. Dodatkowo gwarancję nienaruszalności spełniają wymogi, co do formy projektu (uniemożliwienie dekompletacji i obowiązek sporządzenia szczegółowego spisu zawartości). Doprecyzowania wymagają również kompetencje organu właściwego do ostemplowania projektu w sytuacji wydania rozstrzygnięcia uchylającego sprzeciw, czyli dokonuje tego organ, który sprzeciw uchylił. Przyjęcie odmiennego rozwiązania spowoduje nieuzasadnione opóźnienie wykonania tej czynności, gdyż inwestor będzie zmuszony oczekiwać, aż akta zostaną zwrócone do organu I instancji i dopiero tam podjęte zostaną stosowne czynności. Uwzględniając projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz niektórych

			innych ustaw opublikowany na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji (projekt z dnia 25 października 2019 r. opublikowany w dniu 7 listopada 2019 r.) – treść art. 30 ust. 5e ustawy Prawo budowlane byłaby następująca: „5e. W przypadku, gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, projekt zagospodarowania działki lub terenu oraz strona tytułowa projektu architektoniczno-budowlanego dotyczącego budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1–4, oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 3 pkt 1 lit. a, oraz instalowania, o którym mowa w art. 29 ust. 3 pkt 3 lit. d, podlega ostemplowaniu. Organ administracji architektoniczno-budowlanej dokonuje ostemplowania niezwłocznie po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu. W przypadku uchylecia decyzji o wniesieniu sprzeciwu przez organ odwoławczy ostemplowania strony tytułowej projektu budowlanego dokonuje organ odwoławczy” (por. art. 1 pkt 10 lit. h projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw.)
286.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 34 ust. 3 pkt 3 Zmiana: [Projekt budowlany powinien zawierać]: „3) stosownie do potrzeb: a) oświadczenia właściwych jednostek organizacyjnych o zapewnieniu dostaw energii, wody, ciepła i gazu, odbioru ścieków oraz o warunkach przyłączenia obiektu do sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych oraz dróg lądowych; b) oświadczenie właściwego zarządcy drogi o możliwości połączenia działki z drogą publiczną zgodnie z przepisami o drogach publicznych”.	Wskazane jest przywrócenie poprzedniego brzmienia art. 34 ust. 3 pkt 3 ustawy zmienionej wskutek jej nowelizacji obowiązującej od dnia 28 czerwca 2015 r. Dołączenie tych dokumentów na etapie przygotowania inwestycji stanowi dla inwestora, a także interesu publicznego swoistą gwarancję, że zapewnione będzie prawidłowe funkcjonowanie obiektu, a dodatkowo nie pociągnie za sobą narażania inwestora na nieprzemyślane decyzje o rozpoczęciu procesu inwestycyjnego (ryzyko) w sytuacji, gdy w rzeczywistości ze względu na brak uzbrojenia działki w media brak dokumentów uniemożliwi oddanie zrealizowanej już inwestycji do użytkowania, a dodatkowo przyczyni się do powstawania zabudowy na terenach do tego nieprzystosowanych (nieuzbrojonych), które

			dodatkowo do uzbrojenia w przyszłości się nie kwalifikują. Pozwolenie na budowę obiektu nienadającego się do użytkowania stanowi jedynie „fikcyjne” ułatwienie procesu inwestycyjnego, skoro inwestor, ponosząc znaczne nakłady, może nigdy do legalnego użytkowania nie przystąpić. Uwzględniając projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw opublikowany na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji (projekt z dnia 25 października 2019 r. opublikowany w dniu 7 listopada 2019 r.) – treść proponowanego art. 34 ust. 3 pkt 3 ustawy byłaby umieszczona w art. 34 ust. 3 pkt 4 i miałyby następującą treść: „4) stosownie do potrzeb: a) oświadczenia właściwych jednostek organizacyjnych o zapewnieniu dostaw energii, wody, ciepła i gazu, odbioru ścieków oraz o warunkach przyłączenia obiektu do sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, cieplnych, gazowych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych oraz dróg lądowych; b) oświadczenie właściwego zarządcy drogi o możliwości połączenia działki z drogą publiczną zgodnie z przepisami o drogach publicznych” (por. art. 1 pkt 15 lit. b projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw.)
287.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 37 ust. 2 Zmiana: „2. W przypadku: 1) określonym w ust. 1 albo 2) stwierdzenia nieważności albo uchylecia decyzji o pozwoleniu na budowę – rozpoczęcie budowy może nastąpić po wydaniu decyzji o pozwoleniu na budowę, o której mowa w art. 28 ust. 1, natomiast wznowienie budowy może nastąpić po wydaniu decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych. Przepis art. 51 ust. 4 stosuje się odpowiednio”.	Dotychczasowa praktyka wskazywała na szereg trudności w ustaleniu organu właściwego do wydania decyzji zezwalającej na kontynuowanie robót budowlanych po uchyleciu bądź stwierdzeniu nieważności decyzji, na podstawie której roboty zostały już rozpoczęte, a także zakresu, na jaki nowa decyzja miałaby zezwalać, ze względu na brzmienie art. 28 ust. 1 ustawy, tj. możliwość rozpoczęcia robót budowlanych na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Art. 37 ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 28 czerwca 2015 r. we wskazanym zakresie doczekał się ukształtowanej

			linii orzeczniczej, tj. w przypadku uchylenia bądź stwierdzenia nieważności rozstrzygnięcia w sprawie zezwolenia na prowadzenie robót budowlanych to organy nadzoru budowlanego powinny dokonać oceny robót już zrealizowanych, a następnie udzielić pozwolenia na wznowienie robót. Dzielenie kompetencji w przypadku inwestycji rozpoczętych w oparciu o pozwolenie na budowę pomiędzy dwa różne organy tylko ze względu na wyeliminowanie (w wyniku uchylenia bądź stwierdzenia nieważności) decyzji jest nieuzasadnione, niespójne i winno opierać się wyłącznie na czytelnym podziale kompetencji prewencyjnych (organów administracji architektoniczno-budowlanej właściwych do podejmowania czynności do wydania pozwolenia na budowę) i nadzorczych (organów nadzoru budowlanego właściwych do podejmowania działań w stosunku do robót podejmowanych po wydaniu zezwolenia na budowę lub bez pozwolenia na budowę), zwłaszcza, że nie ulega zmianie treść powołanego wyżej art. 28 ust. 1, w związku z czym w dalszym ciągu niedopuszczalne jest udzielenie pozwolenia na budowę dla robót już wykonanych celem ich kontynuowania i zatwierdzenia całego projektu budowlanego. Zmiany wymaga zatem art. 37, tak aby całość kompetencji w odniesieniu do robót budowlanych już rozpoczętych pozostawić w rękach organów nadzoru budowlanego. Z proponowaną zmianą wiąże się konieczność nowelizacji art. 83 ust. 1 ustawy Prawo budowlane.
288.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 81 ust. 1 pkt 1 Wykreślenie lit. c	Przepis ten może być podstawą do przerwania odpowiedzialności za przyjęte nieprawidłowe rozwiązania w projekcie budowlanym na organ administracji architektoniczno-budowlanej właściwy do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Po wykreśleniu w ust. 1 pkt 1 lit. c treść art. 81 ust. 1 pkt 1 byłaby następująca: „1. Do podstawowych obowiązków organów administracji architektoniczno-budowlanej i nad-

			zoru budowlanego należy: 1) nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego, a w szczególności: a) zgodności zagospodarowania terenu z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego oraz wymaganiami ochrony środowiska, b) warunków bezpieczeństwa ludzi i mienia w rozwiązaniach przyjętych w projektach budowlanych, przy wykonywaniu robót budowlanych oraz utrzymywaniu obiektów budowlanych, c) (uchylony) d) właściwego wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, e) stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych wyrobów zgodnie z art. 10”.
289.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 83 ust. 1 Zmiana: „Do właściwości powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, jako organu pierwszej instancji, należą zadania i kompetencje, o których mowa w art. 37 ust. 2 i 3, art. 40 ust. 2, art. 41 ust. 4, art. 48–51, art. 54, art. 55, art. 57 ust. 4, 7 i 8, art. 59, art. 59a, art. 59c ust. 1, art. 59d ust. 1, art. 59g ust. 1, art. 62 ust. 1 pkt 3 i ust. 3, art. 65, art. 66, art. 67 ust. 1 i 3, art. 68, art. 69, art. 70 ust. 2, art. 71a, art. 74, art. 75 ust. 1 pkt 3 lit. a, art. 76, art. 78 oraz art. 97 ust. 1”.	Konieczność zmiany art. 83 ust. 1 wynika z proponowanej zmiany art. 37 ustawy Prawo budowlane.
290.	Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko	Art. 72 ust. 1 Wykreślenie pkt 3	Obecna treść art. 72 ust. 1 ustawy jest następująca: „Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem: (...) decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”. Skutkiem uchylenia pkt 3 w art. 72 ust. 1 byłoby wyeliminowanie wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, tj. decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy. Wymóg uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnej jest

			nieuzasadniony, ponieważ na tym etapie procesu inwestycyjnego zazwyczaj nie są jeszcze znane docelowe parametry inwestycji, co naraża inwestorów na niepotrzebne opóźnienie w uzyskaniu decyzji lokalizacyjnej oraz na dodatkowe koszty.
291.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83a [Organ wydający zezwolenie na usunięcie] „1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków. 2. Usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków wymaga uzyskania pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków, na podstawie odrębnych przepisów”. Art. 83f [Wyłączenie stosowania] „1. Przepisów art. 83 ust. 1 nie stosuje się do: (...) 2) krzewów na terenach pokrytych roślinnością pełniącą funkcje ozdobne, urządzonej pod względem rozmieszczenia i doboru gatunków posadzonych roślin, z wyłączeniem krzewów w pasie drogowym drogi publicznej, na terenie nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków oraz na terenach zieleni; (...) 5) drzew lub krzewów owocowych, z wyłączeniem rosnących na terenie nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków lub na terenach zieleni”.	W obecnym stanie prawnym usunięcie drzewa lub krzewu rosnącego na nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków wymaga uzyskania dwóch decyzji na podstawie: ustawy o ochronie przyrody i ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Zasadne jest przeniesienie ww. przepisów do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, na podstawie której uzgadniane są pozostałe czynności prowadzone na terenach wpisanych do rejestru zabytków.
292.	Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami	Art. 36 [Prace wymagające pozwolenia] „1. Pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga: 1) prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru, w tym prac polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni; 1a) prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich przy zabytku wpisanym do rejestru, polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni”.	Odrębny zapis (punkt 1a) dotyczący zieleni pozwoli na wprowadzenie bardziej szczegółowych, jednoznacznych wymagań dotyczących usuwania drzew i krzewów z terenu nieruchomości wpisanych do rejestru zabytków.
293.	Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich	§ 3a „1. Wniosek o wydanie pozwolenia na prowadzenie prac konserwatorskich, prac restauratorskich, polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do	W obecnym stanie prawnym usunięcie drzewa lub krzewu rosnącego na nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków wymaga uzyskania dwóch decyzji na podstawie: ustawy o ochronie przyrody

i badań konserwatorskich przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków albo na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz robót budowlanych, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, a także badań archeologicznych i poszukiwań zabytków	rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni zawiera: 1) imię, nazwisko i adres lub nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy; 2) wskazanie zabytku, z uwzględnieniem miejsca jego położenia albo przechowywania. 2. Wniosek o wydanie pozwolenia na prowadzenie prac konserwatorskich, prac restauratorskich, badań konserwatorskich albo badań architektonicznych przy zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru zabytków zawiera ponadto wskazanie numeru księgi wieczystej nieruchomości objętej wnioskiem, o ile jest założona. 3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się program prac, o których mowa w ust. 1, zawierający imię i nazwisko autora oraz informacje niezbędne do oceny wpływu prac na zabytek, w szczególności: 1) opis stanu zachowania zabytku; 2) wskazanie oczekiwanych efektów prac lub badań; 3) wskazanie przewidzianych do wykonania czynności, z podaniem metod, materiałów i technik. 4) oświadczenie o posiadanym tytule prawnym władania nieruchomością albo oświadczenie o posiadanym prawie własności urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego; 5) nazwę gatunku drzewa lub krzewu; 6) obwód pnia drzewa mierzony na wysokości 130 cm, a w przypadku gdy na tej wysokości drzewo: a) posiada kilka pni – obwód każdego z tych pni, b) nie posiada pnia – obwód pnia bezpośrednio poniżej korony drzewa; 7) wielkość powierzchni, z której zostanie usunięty krzew; 8) miejsce, przyczynę, termin zamierzonego usunięcia drzewa lub krzewu oraz wskazanie, czy usunięcie wynika z celu związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej; 9) rysunek, mapę albo wykonany przez projektanta posiadającego odpowiednie uprawnienia budowlane projekt zagospodarowania działki lub terenu w przypadku realizacji inwestycji, dla której jest on wymagany zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane – określające usytuowanie drzewa lub krzewu w odniesieniu do granic nieruchomości i obiektów budowlanych istniejących lub projektowanych na tej nieruchomości; 10) projekt planu: a) nasadzeń zastępczych, rozumianych jako posadzenie drzew lub krzewów, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub o powierzchni nie mniejszej niż powierzchnia usuwanych krzewów, stanowiących kompensację przyrodniczą za usuwane drzewa i krzewy	i ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Przeniesienie części zapisów z ustawy o ochronie przyrody do niniejszego rozporządzenia pozwoli na uproszczenie procedur przy jednoczesnym zapewnieniu właściwej ochrony zieleni z punktu widzenia zabytków, z uwzględnieniem jej wartości przyrodniczej.

w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska lub

b) przesadzenia drzewa lub krzewu
– jeżeli są planowane, wykonany w formie rysunku, mapy lub projektu zagospodarowania działki lub terenu, oraz informację o liczbie, gatunku lub odmianie drzew lub krzewów oraz miejscu i planowanym terminie ich wykonania;

11) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach albo postanowienie w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia w zakresie oddziaływania na obszar Natura 2000, w przypadku realizacji przedsięwzięcia, dla którego wymagane jest ich uzyskanie zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, oraz postanowienie uzgadniające wydawane przez właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska w ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli jest wymagana lub została przeprowadzona na wniosek realizującego przedsięwzięcie;

12) zezwolenie w stosunku do gatunków chronionych na czynności podlegające zakazom określonym w art. 51 ust. 1 pkt 1–4 i 10 oraz w art. 52 ust. 1 pkt 1, 3, 7, 8, 12, 13 i 15 ustawy o ochronie przyrody, jeżeli zostało wydane.

4. Do wniosku o wydanie pozwolenia na prowadzenie prac konserwatorskich albo prac restauratorskich przy zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru zabytków dołącza się ponadto dokument potwierdzający posiadanie przez wnioskodawcę tytułu prawnego do korzystania z zabytku, uprawniającego do występowania z tym wnioskiem”.

§ 12a

„1. Pozwolenie na prowadzenie prac konserwatorskich, prac restauratorskich polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres lub nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;
- 2) wskazanie zabytku, z uwzględnieniem miejsca jego położenia;
- 3) nazwę gatunku drzewa lub krzewu;
- 4) obwód pnia drzewa mierzony na wysokości 130 cm, a w przypadku gdy na tej wysokości drzewo:
 - a) posiada kilka pni – obwód każdego z tych pni,
 - b) nie posiada pnia – obwód pnia bezpośrednio poniżej korony drzewa;

5) wielkość powierzchni, z której zostanie usunięty krzew;
6) termin usunięcia drzewa lub krzewu.
7) warunek polegający na obowiązku kierowania tymi pracami albo samodzielnego ich wykonywania przez osobę spełniającą wymagania, o których mowa odpowiednio w art. 37b ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, zwanej dalej „ustawą”;
8) warunek przekazania wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków albo ministrowi nie później niż w terminie 14 dni przed dniem rozpoczęcia prac albo badań, a w toku prac albo badań na 14 dni przed dokonaniem zmiany osoby, o której mowa w art. 37b ust. 1 i 3 ustawy,
a) imienia, nazwiska i adresu osoby, o której mowa w art. 37b ust. 1 i 3 ustawy,
b) dokumentów potwierdzających spełnianie przez tę osobę wymagań, o których mowa w art. 37b ust. 1 i 3 ustawy,
c) oświadczenia osoby, o której mowa w art. 37b ust. 1 i 3 ustawy, o przyjęciu przez tę osobę obowiązku kierowania tymi pracami albo badaniami albo samodzielnego ich wykonywania;
9) zakres i sposób prowadzenia wskazanych w pozwoleniu prac albo badań;
10) informację, że postępowanie w sprawie wydanego pozwolenia może zostać wznowione, a następnie pozwolenie może zostać zmienione lub cofnięte na podstawie art. 47 ustawy;
11) wskazanie terminu ważności pozwolenia.
2. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, może określać warunki polegające na obowiązku:
1) zawiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków albo ministra o terminie rozpoczęcia i zakończenia wskazanych w pozwoleniu prac albo badań;
2) zawiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków albo ministra o terminie podjęcia określonych czynności związanych z wydanym pozwoleniem, przynajmniej 3 dni przed dniem rozpoczęcia tych czynności;
3) niezwłocznego zawiadomienia wojewódzkiego konserwatora zabytków albo ministra o zagrożeniach lub nowych okolicznościach ujawnionych w trakcie prowadzenia wskazanych w pozwoleniu prac albo badań;
4) prowadzenia dokumentacji przebiegu wskazanych w pozwoleniu prac albo badań oraz opracowania wyników tych badań, w sposób umożliwiający jednoznaczną identyfikację i dokładną lokalizację przestrzenną wszystkich czynności, użytych materiałów oraz dokonanych odkryć, i przekazania jej wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków albo

	ministrowi w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia tych prac albo badań; 5) opracowania sposobu postępowania z zabytkiem po zakończeniu wskazanych w pozwoleniu prac albo badań i przekazania tego opracowania wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków albo ministrowi w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia tych prac albo badań; 6) podjęcia innych działań, które zapobiegną uszkodzeniu lub zniszczeniu zabytku. 3. Pozwolenie na prowadzenie prac konserwatorskich albo prac restauratorskich przy zabytku, o którym mowa w ust. 1, może również określać warunki polegające na obowiązku dokonywania odbioru częściowego i końcowego wykonanych prac konserwatorskich albo prac restauratorskich z udziałem wojewódzkiego konserwatora zabytków albo ministra. 4. Organ właściwy do wydania pozwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu przed jego wydaniem dokonuje oględzin w zakresie występowania w ich obrębie gatunków chronionych. 5. W przypadku stwierdzenia, że usunięcie drzewa lub krzewu spowoduje naruszenie zakazów w stosunku do gatunków chronionych, postępowanie zawiesza się do czasu przedłożenia zezwolenia na czynności podlegające zakazom w stosunku do tych gatunków. 6. Wydanie pozwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu może być uzależnione od określonych przez organ nasadzeń zastępczych lub przesadzenia tego drzewa lub krzewu. 7. Organ, wydając zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu uzależnione od wykonania nasadzeń zastępczych, bierze pod uwagę w szczególności dostępność miejsc do nasadzeń zastępczych oraz następujące cechy usuwanego drzewa lub krzewu: 1) wartość przyrodniczą, w tym rozmiar drzewa lub powierzchnię krzewów oraz funkcje, jakie pełnią w ekosystemie;2) wartość kulturową i historyczną;3) walory krajobrazowe;4) walory kompozycyjne;5) lokalizację. 8. Organ, wydając pozwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu uzależnione od przesadzenia tego drzewa lub krzewu, bierze pod uwagę w szczególności dostępność miejsc do przesadzenia oraz następujące cechy przesadzanego drzewa lub krzewu: 1) rozmiar, w tym objętość bryły korzeniowej i wysokość;2) kształt systemu korzeniowego;3) kondycję;	

	4) długość okresu przygotowania go do przesadzenia. 9. W przypadku uzależnienia wydania pozwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych, zezwolenie to określa dodatkowo: 1) miejsce nasadzeń; 2) liczbę drzew lub wielkość powierzchni krzewów; 3) minimalny obwód pni drzew na wysokości 100 cm lub minimalny wiek krzewów; 4) gatunek lub odmianę drzew lub krzewów; 5) termin wykonania nasadzeń; 6) termin złożenia informacji o wykonaniu nasadzeń. 10. W przypadku uzależnienia wydania pozwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od przesadzenia tego drzewa lub krzewu, zezwolenie to określa dodatkowo: 1) miejsce, na które zostanie przesadzone drzewo lub krzew; 2) termin przesadzenia drzewa lub krzewu; 3) termin złożenia informacji o przesadzeniu drzewa lub krzewu. 11. W przypadku uzależnienia wydania pozwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych bądź od przesadzenia tego drzewa lub krzewu, pozwolenie to może określać dodatkowo warunki techniczne sadzenia lub przesadzenia drzewa lub krzewu. 12. Jeżeli przyczyną usunięcia drzewa lub krzewu jest realizacja inwestycji wymagającej uzyskania pozwolenia na rozbiórkę lub pozwolenia na budowę, pozwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu może zostać wykonane pod warunkiem uzyskania pozwolenia na rozbiórkę lub pozwolenia na budowę, które kolidują z drzewami lub krzewami, będącymi przedmiotem zezwolenia. Przepisu nie stosuje się do inwestycji liniowych celu publicznego”. § 12b [Wyłączenie stosowania] „1. Przepisów §3a i §12a nie stosuje się do: 1) krzewu albo krzewów rosnących w skupisku, o powierzchni do 25 m²; 2) drzew, których obwód pnia na wysokości 5 cm nie przekracza: a) 80 cm – w przypadku topoli, wierzb, klonu jesionolistnego oraz klonu srebrzystego, b) 65 cm – w przypadku kasztanowca zwyczajnego, robinii akacjowej oraz płatanu klonolistnego, c) 50 cm – w przypadku pozostałych gatunków drzew; 3) prowadzenia akcji ratowniczej przez jednostki ochrony przeciwpożarowej lub inne właściwe służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia życia lub zdrowia;	

		4) drzew lub krzewów stanowiących złomy lub wywroty usuwanych przez: a) jednostki ochrony przeciwpożarowej, jednostki Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, właścicieli urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego, zarządców dróg, zarządców infrastruktury kolejowej, gminne lub powiatowe jednostki oczyszczania lub inne podmioty działające w tym zakresie na zlecenie gminy lub powiatu, b) inne podmioty lub osoby, po przeprowadzeniu oględzin przez organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu, potwierdzających, że drzewa lub krzewy stanowią złom lub wywrot. 2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i pkt 4 lit. a, podmioty określone w tych przepisach, w terminie 14 dni od dnia usunięcia drzewa lub krzewu, przekazują do organu właściwego do wydania pozwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu, informację o terminie, miejscu i przyczynie ich usunięcia oraz liczbie drzew lub powierzchni usuniętych krzewów, a także dokumentację fotograficzną przedstawiającą usunięte drzewo lub krzew. 3. Z oględzin, o których mowa w ust. 1 pkt 4 lit. b, sporządza się protokół. W protokole podaje się w szczególności informację o terminie, miejscu i przyczynie usunięcia drzewa lub krzewu oraz liczbie drzew lub powierzchni usuniętych krzewów oraz dołącza się dokumentację fotograficzną przedstawiającą usunięte drzewo lub krzew”.	
294.	Ustawa z dnia z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zbytkami	Art. 107d. Rozszerzenie: [Podejmowanie działań bez pozwolenia lub wbrew pozwoleniu wojewódzkiego konserwatora ochrony zabytków] „1. Kto bez pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1–5 oraz 10–11 podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł”.	Możliwość nakładania administracyjnych kar pieniężnych także na podmioty, które bez pozwolenia konserwatorskiego lub wbrew niemu umieszczają na zabytkach wpisanych do rejestru zabytków urządzenia techniczne, tablice reklamowe lub urządzenia reklamowe oraz na podmioty, które bez pozwolenia konserwatorskiego lub wbrew niemu podejmują działania, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru zabytków wyposażałaby konserwatorów zabytków w bardziej skuteczne niż dotychczas możliwe do zastosowania oręż do walki z reklamozą oraz zmianami w wyglądzie zabytków.
295.	Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich	Zmiana § 3 ust. 4, § 4 ust. 2 pkt 2, § 5 ust. 4 pkt 1, § 6 ust. 3, § 7 ust. 4, § 8 ust. 4, § 9 ust. 3 pkt 2, § 10 ust. 3 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 2 poprzez zastąpienie zapisu: „dokument potwierdzający posiadanie przez wnioskodawcę tytułu prawnego do korzystania z zabytku, uprawniającego	Powrót do zapisów z poprzednio obowiązującego rozporządzenia ułatwi stronom składanie kompletnych wniosków i uprości ich procedowanie. Jest to procedura z powodzeniem

	i badań konserwatorskich przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków albo na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz robót budowlanych, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, a także badań archeologicznych i poszukiwań zabytków	do występowania z tym wnioskiem”, zapisem: „oświadczenie o posiadaniu przez wnioskodawcę tytułu prawnego do korzystania z zabytku, uprawniającego do występowania z tym wnioskiem”.	stosowana przed organami architektoniczno-budowlanymi.
296.		Nowego kompleksowego uregulowania wymaga „instytucja” gminnej ewidencji zabytków. W obecnie obowiązujących przepisach ogranicza ona prawo własności niemal na równi z rejestrem zabytków ale bez: 1) ustawowego dookreślenia zasad, trybu i sposobu ujmowania zabytków w gminnej ewidencji, 2) ustawowego dookreślenia zasad i trybu uzgodnień wójta z wojewódzkim konserwatorem zabytków w sprawie ujmowania zabytków w gminnej ewidencji, 3) możliwości stosowania procedur wynikających z k.p.a. przy ujmowaniu zabytku w gminnej ewidencji i jego wykreślaniu.	
PROPOZYCJE PRIORYTETOWE W OBSZARZE EDUKACJI			
297.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 63 ust. 10 Zmiana: „Kandydata na stanowisko dyrektora szkoły lub placówki wyłania się w drodze konkursu. Kandydatowi nie można odmówić powierzenia stanowiska dyrektora, chyba że w okresie od dnia następującego po dniu złożenia oferty na konkurs do dnia powierzenia kandydat został ukarany karą dyscyplinarną, o której mowa w art. 76 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela”; lub: „(...) kandydat zaprzestał spełniania wymagań, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 62 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe”.	Możliwość odmowy powierzenia stanowiska dyrektora osobie ukaranej karą dyscyplinarną w czasie pomiędzy konkursem a planowanym powierzeniem.
298.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 63 ust. 14 „W celu przeprowadzenia konkursu organ prowadzący szkołę lub placówkę powołuje komisję konkursową w składzie: (...)”.	Proponuje się, aby w pracach komisji nie uczestniczyli przedstawiciele związków zawodowych. W komisji podwójnie są reprezentowani pracownicy – zasiadają w niej przedstawiciele rady pedagogicznej i związków zawodowych. Przedstawiciele związków zawodowych mogliby brać udział w pracach komisji ewentualnie jako obserwatorzy.
299.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 39 ust. 7a Inna lokalizacja prowadzenia zajęć.	Tworzenie dodatkowych lokalizacji prowadzenia zajęć jest często wynikiem

			doraźnej potrzeby szkoły (np. remont budynku, zwiększenie liczby uczniów, wypowiedzenie umowy przez właściciela nieruchomości), a konieczność stosowania przy tym art. 89 ustawy powoduje brak możliwości szybkiego reagowania przez organ prowadzący.
300.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 64 Ustalenie 35 dni roboczych urlopu wypoczynkowego dla nauczycieli – bibliotekarzy bibliotek szkolnych, zatrudnionych w szkołach, w których są przewidziane ferie szkolne.	Rozwiązanie to pozwoli udostępnić uczniom i nauczycielom w okresie ferii zasób biblioteczny takich szkół oraz bazę komputerową wraz z dostępem do Internetu, funkcjonującą w bibliotekach szkolnych.
301.	Rozporządzenie z dnia 28 lutego 2019 r. Ministra Edukacji Narodowej w sprawie szczegółowej organizacji publicznych szkół i publicznych przedszkoli	§ 17 ust. 7–11 Zatwierdzanie arkusza organizacyjnego pracy szkoły.	Nadanie kompetencji organowi prowadzącemu do ustalenia zasad przygotowania arkusza organizacyjnego, zgodnych m.in. z przyjętymi strategiami oświatowymi, w tym ustalenia limitów etatów, które nie są określone w odrębnych przepisach. Zmiana trybu zatwierdzania arkusza. Arkusz powinien być składany do organu prowadzącego po uzyskaniu pozytywnej opinii organu nadzoru pedagogicznego.
302.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie indywidualnego obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego dzieci i indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży	E-nauczanie.	Postuluje się pilne wprowadzenie zmian do obowiązujących w tym zakresie przepisów: wprowadzenie regulacji umożliwiających realizację nauczania indywidualnego w formie e-nauczania w przypadku, gdy stan zdrowia ucznia uniemożliwia bądź znacznie utrudnia udział w zajęciach.
POZOSTAŁE PROPOZYCJE W OBSZARZE EDUKACJI			
303.	Ustawa z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 42 ust. 7 pkt 3 Dodanie pkt e: „– nauczycieli pałaców młodzieży, młodzieżowych domów kultury, ognisk pracy pozaszkolnej, pozaszkolnych placówek specjalistycznych, międzyszkolnych ośrodków sportowych, z tym że wymiar ten nie może przekraczać 25 godzin”. Art. 42 ust. 3 Usunięcie pkt 9 tabeli.	Należy nadać kompetencję określania tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć nauczycielom pałaców młodzieży, młodzieżowych domów kultury, ognisk pracy pozaszkolnej, pozaszkolnych placówek specjalistycznych, międzyszkolnych ośrodków sportowych organowi prowadzącemu.

304.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 15	Umożliwienie zatrudnienia na stanowisku bibliotekarza oraz opiekuna świetlicy osoby niebędącej nauczycielem, posiadającej odpowiednie wykształcenie. Ze względu na inny czas pracy osób zatrudnionych w oparciu o Kodeks pracy szkoła będzie miała większe możliwości zapewnienia niezbędnej opieki uczniom po zajęciach dydaktycznych oraz w okresie ferii.
305.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art.15 ust. 1 Zmiana: „1. W uzasadnionych przypadkach w przedszkolu publicznym, w placówce wychowania pozaszkolnego może być, za zgodą kuratora oświaty, zatrudniona do prowadzenia zajęć rozwijających zainteresowania osoba niebędąca nauczycielem, posiadająca przygotowanie uznane przez dyrektora przedszkola lub placówki wychowania pozaszkolnego za odpowiednie do prowadzenia danych zajęć. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio”; lub art. 15 ust. 2 Zmiana: „2. W uzasadnionych przypadkach w szkole publicznej, placówce wychowania pozaszkolnego może być, za zgodą kuratora oświaty, a w przypadku szkoły artystycznej – ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zatrudniona osoba niebędąca nauczycielem, posiadająca przygotowanie uznane przez dyrektora szkoły lub placówki za odpowiednie do prowadzenia danych zajęć. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio”.	W art. 15 w ust. 1 i 2 ustawy Prawo oświatowe nie uwzględniono placówek wychowania pozaszkolnego.
306.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 122 ust. 6 Zmiana z: „właściwy ze względu na miejsce zamieszkania młodocianego pracownika” na: „właściwy ze względu na siedzibę pracodawcy w dniu zdania egzaminu przez młodocianego”.	Weryfikacja miejsca zamieszkania młodocianego pracownika polega często na złożeniu oświadczenia przez młodocianego (brak meldunku, zamieszkiwanie gdzie indziej niż meldunek) problem sprawia też częsta zmiana miejsca zamieszkania młodocianego, o czym nie zawsze powiadamia pracodawcę itp. Określanie właściwości organu wg siedziby pracodawcy byłoby prostsze z uwagi na ogólną dostępność tych danych (KRS, CEIDG).
307.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 122 ust. 7 Zmiana z: „złożony w terminie 3 miesięcy” na: „złożony w terminie 6 miesięcy”.	Trzymiesięczny okres na składanie wniosków powoduje kumulację wniosków pod koniec roku budżetowego (wrzesień–grudzień), a póź-

			niej następuje oczekiwanie na środki w nowym roku czasem do marca, po podpisaniu nowych umów z wojewodą.
308.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 134 ust. 2 pkt 4 Dodanie litery c: „c) ukończenie przez kandydata szkoły muzycznej I stopnia”.	Realizacja obowiązków ucznia szkoły muzycznej I stopnia w cyklu 4- czy 6-letnim, skutkująca jej ukończeniem, wymaga w okresie równoczesnej nauki w szkole podstawowej dodatkowego, bardzo dużego zaangażowania i wysiłku ucznia, poświęcającego czas na kształcenie i rozwój artystyczny poza obowiązkami związanymi ze szkołą ogólnokształcącą. W procesie rekrutacyjnym do pierwszych klas publicznych szkół ponadpodstawowych w żaden sposób nie jest to uwzględniane, w przeciwieństwie do osiągnięć wymienionych na świadectwie ukończenia szkoły ogólnokształcącej, np. uzyskania wysokiego miejsca w zawodach wiedzy, artystycznych i sportowych, czy też w zakresie aktywności społecznej, wymagających niejednokrotnie nieproporcjonalnie mniej czasu i wysiłku.
309.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Rozdział 6 art. 130–164	Wprowadzenie przepisu umożliwiającego zakwalifikowanie kandydatów, którzy osiągnęli taką samą liczbę punktów w drodze losowania lub aby w takich przypadkach decydował dochód na członka rodziny. Obecnie kryterium dochodowe, które w założeniach miało szeregować kandydatów z tą samą liczbą punktów za pozostałe kryteria, jest również tzw. kryterium zero-jedynkowym. Organ prowadzący może ustalić kryterium dochodowe w określonej kwocie i w konsekwencji albo kandydat je spełnia, albo nie. Za spełnianie otrzymuje określoną liczbę punktów, niezależnie, czy dochód na członka rodziny jest niższy od ustalonego kryterium dochodowego o 1 zł czy 100 zł. Tym samym kryterium to nie spowoduje uszeregowania kandydatów o zróżnicowanym dochodzie.
310.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 150 ust. 2 pkt 4 Zdanie poprzedzające wyliczenie otrzymuje brzmienie: „dokumenty	Proponowana zmiana uzupełnia zakres dokumentów składanych wraz z wnioskiem

		potwierdzające spełnianie przez kandydata warunków, o których mowa w art. 130 ust. 7a, 132, art. 134 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3, art. 135 ust. 1 i 5, art. 136 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 137 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 4 i ust. 6 pkt 1, art. 138 ust. 4, art. 139 ust. 1 pkt 1, art. 140 ust. 1, 2 i ust. 3 pkt 1, art. 141 ust. 1 i 7, art. 143 ust. 1 pkt 1–3 i ust. 3 pkt 1 oraz art. 147 ust. 1 i 2, odpowiednio:” oraz po lit. j dodaje się: „k) umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego odbywanego w formie nauki zawodu”. Art. 150 ust. 3 Zmiana: „Dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b–d oraz pkt 4 lit. a, b, d–h i k są składane w oryginale, notarialnie poświadczonej kopii albo w postaci urzędowo poświadczonego zgodnie z art. 76a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego odpisu lub wyciągu z dokumentu”. Art. 150 ust. 5 Zmiana: „Dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b–d oraz pkt 4 lit. d–h i k mogą być składane także w postaci kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem przez rodzica kandydata lub pełnoletniego kandydata”.	o przyjęcie do publicznej branżowej szkoły I stopnia przez kandydatów będących młodocianymi pracownikami.
311.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 150 ust. 7–9 Zmiana: „Przewodniczący komisji rekrutacyjnej (...) może zwrócić się do wójta (burmistrza, prezydenta miasta) (...) lub innych instytucji publicznych o udzielenie informacji o okolicznościach zawartych w oświadczeniach”.	Skrócenie drogi weryfikacji oświadczeń składanych w trakcie postępowania rekrutacyjnego, bez pośrednictwa wójta, burmistrza, prezydenta; przewodniczący komisji winien występować bezpośrednio do instytucji publicznych.
312.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 154 ust. 1 Zmiana: „Listy [zakwalifikowanych i przyjętych] zawierają imiona i nazwiska kandydatów uszeregowane w kolejności alfabetycznej oraz liczbę punktów uzyskanych przez ostatniego zakwalifikowanego kandydata”.	Liczba kandydatów zakwalifikowanych nie może być większa niż liczba wolnych miejsc, natomiast liczba kandydatów, którzy uzyskali tę samą liczbę punktów, może być większa niż liczba wolnych miejsc. Należy określić postępowanie w takim przypadku, np. zwiększenie liczby dzieci w oddziale (powyżej 25) lub przyjęcie dzieci z taką samą liczbą punktów jedynie w przypadku, gdy dla wszystkich wystarczy wolnych miejsc.
313.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 62 ust. 3 Dodanie: „(...) wskazany przez dyrektora”.	W sytuacji, gdy w szkole jest więcej niż jeden nauczyciel na stanowisku kierowniczym, zachodzi konieczność wskazania

			nauczyciela, który będzie sprawował nadzór. Dotychczasowe przepisy nie regulują jednoznacznie tej kwestii.
314.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 63 ust. 13	Obecnie powierzenia dokonuje się na nie dłużej niż okres 10 miesięcy. Propozycja zmiany na 12 miesięcy ze względu na zapewnienie ciągłości organizacyjnej pracy szkoły przez cały rok szkolny. W przypadku, gdy kadencja dyrektora kończy się rok przed likwidacją szkoły, niecelowe byłoby ogłaszanie konkursu na tak krótki okres. Powierzenie pełnienia obowiązków dyrektora na 10 miesięcy powoduje, że w pozostałe 2 miesiące nie ma możliwości obsadzenia tego stanowiska.
315.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 66 ust. 1 Dodanie do art. 66 ust. 1 dotyczącego odwołania nauczyciela ze stanowiska kierowniczego zapisów regulujących odwołanie dyrektora na koniec roku szkolnego w przypadku likwidacji lub połączenia szkół w zespół, lub innych zmian organizacyjnych.	Katalog przyczyn odwołania jest zamknięty, nie przewiduje jednak przypadków, kiedy zaistnienie konieczność odwołania dyrektora z końcem roku szkolnego, a nie w jego trakcie, jak to przewiduje pkt 2 ust. 1. Takie przypadki to np. likwidacja szkoły lub połączenie szkół z dniem 1 września. Należy wtedy odwołać dyrektora z końcem roku szkolnego lub wyłonić nowego dyrektora zespołu. Są to bardzo częste sytuacje i brak przepisu ustawowego, na podstawie którego w trybie art. 66 ustawy można odwołać nauczyciela z funkcji dyrektora.
316.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 68 ust. 9 Zmiana: „9. W przypadku nieobecności dyrektora szkoły lub placówki zastępuje go wicedyrektor, a w szkołach i placówkach, w których nie utworzono stanowiska wicedyrektora – inny pracownik tej szkoły lub placówki, wyznaczony przez organ prowadzący”.	Poszerzenie możliwości zastępowania dyrektora szkoły lub placówki, w której nie utworzono stanowiska wicedyrektora w szkołach i placówkach feryjnych oraz schroniskach młodzieżowych, na pracowników administracji i obsługi pozwoli dyrektorowi skuteczniej wykorzystać wymiar urlopu w okresie ferii szkolnych i równocześnie zrealizować art. 64 ust. 1 Karty Nauczyciela stanowiący, że nauczycielowi zatrudnionemu w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie szkolne, przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania.

317.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 89 ust. 1 i 10 Zawiadamianie o zamiarze likwidacji i przekształcenia szkoły lub placówki (w tym zmiana siedziby). Dodanie odpowiednio ust. 1a i 10a: „Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 (10) może nastąpić poprzez opublikowanie komunikatu na stronie BIP jednostki samorządu terytorialnego oraz szkoły lub placówki”.	Doprecyzowanie zapisu o sposobie zawiadamiania, tj. ogłoszenia w BIP, na stronie internetowej szkoły oraz wywieszenia informacji na tablicy ogłoszeniowej szkoły. Uzasadnienie: wysokie koszty powiadomień dokonywanych listami poleconymi za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Organ prowadzący nie dysponuje wystarczającymi narzędziami do ustalenia adresu zamieszkania rodziców uczniów. Powiadomienie rodziców o likwidacji placówki z dużym prawdopodobieństwem może okazać się nieskuteczne z powodu trudnego do ostatecznego zdefiniowania pojęcia uczestnika zajęć (czy to tylko uczestnik zajęć stałych, czy również okresowych bądź okazjonalnych). Problem ten w szczególności dotyczy poradni psychologiczno-pedagogicznych, gdzie nie tworzy się rady rodziców.
318.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 39a	Art. 39a ust. 2 miał ułatwić kwestię realizowania przez gminę obowiązku organizowania bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dziecka, młodzieży i uczniów we własnym zakresie albo poprzez zwrot rodzicom kosztów przewozu dziecka. Zaproponowany wzór do obliczeń budzi wiele wątpliwości, jednocześnie jest różnie interpretowany, nie ma jednoznacznej zasady obliczeń. Proponowana zmiana: ścisłe określenie sposobu interpretacji, sposobu obliczania czy podanie wariantów, przypadków obliczeń. Ust. 5 – termin 14 dni na zawarcie umowy z rodzicami o zwrot kosztów dowozu jest za krótki. Proponowana zmiana: termin 30 dni na podpisanie umowy.
319.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 32 ust. 4, art. 39 ust. 8 Konieczność uzyskania pozytywnej opinii kuratora oświaty w sprawie ustalenia sieci przedszkoli i szkół.	Regulacja ta stanowi ograniczenie prawa samorządu terytorialnego do samodzielnego zarządzania bazą lokalową przeznaczoną na prowadzenie przedszkoli, szkół, placówek oraz kształtowania sieci publicznych przedszkoli

			i szkół. Należy zadać pytanie, czy jest to konieczne, skoro jednostki samorządu terytorialnego, planując sieć, muszą być racjonalne i pamiętać, że przekroczenie odległości, o których mowa w ustawie, wiąże się z koniecznością poniesienia kosztów dowozu.
320.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 9b ust. 3 i 3a Terminy organizowania egzaminów i wydania decyzji w sprawie uzyskania stopnia awansu.	Postępowanie egzaminacyjne nie powinno być organizowane w okresie przerwy wakacyjnej nauczycieli. Większość uczestników postępowania: dyrektorzy szkół, eksperci oraz wnioskodawcy są nauczycielami i przebywają na urlopie wypoczynkowym. Powoduje to często trudności w zorganizowaniu posiedzenia komisji. Powinna odbywać się rocznie jedna sesja egzaminacyjna poza okresem ferii szkolnych.
321.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 9g Powoływanie komisji egzaminacyjnych.	Proponuje się, aby przedstawiciel związków zawodowych uczestniczył w pracach komisji jako obserwator, a nie członek komisji. Obecność przedstawiciela związku zawodowego powinna gwarantować ochronę praw nauczyciela, a nie wpływać na wynik egzaminu.
322.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 9b ust. 4 pkt. 2 Nadawanie stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego.	Organizację egzaminów dla nauczycieli ubiegających się o stopień awansu zawodowego nauczyciela mianowanego oraz kompetencje nadawania tego stopnia powinien przejąć dyrektor szkoły. Organ prowadzący nie nadzoruje pracy nauczycieli ani nie pełni nadzoru pedagogicznego nad szkołami. Rola organu prowadzącego w procedurze nadawania stopnia awansu nauczyciela mianowanego powinna być ograniczona do udziału w pracy komisji egzaminacyjnej oraz kontroli prawidłowości wydawania decyzji w tej sprawie z wyłączeniem kwalifikacji nauczyciela.
323.	Ustawa z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	W art. 9d ust. 7 Zmiana z: „(...) w roku otrzymania co najmniej dobrej oceny pracy” na: „(...) w okresie roku od otrzymania co najmniej dobrej oceny pracy”.	Proponowany zapis ułatwi złożenie wniosku nauczycielom kontraktowym kończącym staż na stopień nauczyciela mianowanego przed końcem roku kalendarzowego i zapobiegnie zdarzającym się sytuacjom, w których

			niedotrzymanie aktualnie obowiązującego terminu powoduje konieczność ponownego odbycia stażu w pełnym wymiarze.
324.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 20 ust. 8 Zatrudnianie nauczyciela pozostającego w stanie nieczynnym z zachowaniem prawa do wynagrodzenia z tytułu pozostawania w stanie nieczynnym.	Propozycja usunięcia tej regulacji. Taki sposób wypłacania wynagrodzenia nauczycielowi pozostaje w sprzeczności z art. 44 ust. 3 pkt 1 lit. a ustawy o finansach publicznych: wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów.
325.	Ustawa z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 30 ust. 1 pkt 2 oraz art. 34a ust. 1 W przywołanych przepisach proponuje się zastąpić określenie „wychowawcy klasy” określeniem „wychowawcy oddziału”.	Proponowana zmiana ma na celu wyeliminowanie problemów interpretacyjnych oraz dostosowanie terminologii stosowanej w ustawie Karta Nauczyciela do przepisów ustawy Prawo oświatowe. Zgodnie z art. 96 ust. 1 i 2 ustawy Prawo oświatowe podstawową jednostką organizacyjną szkoły, z wyjątkiem szkoły artystycznej realizującej wyłącznie kształcenie artystyczne, jest oddział. Oddziałem opiekuje się nauczyciel wychowawca. Zastosowane w ustawie Karta Nauczyciela pojęcie klasy odpowiada znaczeniowo pojęciu oddziału.
326.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 42 ust. 3 pkt 1–2	Ujednolicenie pensum na poziomie 25 godzin pozwoli na lepszą organizację pracy przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Art. 6 ust. 1 ustawy o systemie oświaty ustala wymiar bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki na poziomie co najmniej 5 godzin dziennie bez względu na wiek dzieci. Oznacza to, iż nauczyciel pracujący z grupą dzieci 6-letnich powinien realizować 3 godziny ponadwymiarowe, aby zapewniona była realizacja 5 godzin dziennie bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki.
327.	Ustawa z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela	Art. 70c Zmiana: „3. Za spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uznaje się również odpowiednio udział nauczycieli teoretycznych przedmiotów zawodowych oraz nauczycieli praktycznej nauki zawodu, o których mowa w ust. 1, w formach doskonalenia zawodowego realizowanych	Postulowana zmiana dotyczy możliwości zdobywania specjalistycznych umiejętności zawodowych przez nauczycieli zawodu również na kursach organizowanych przez firmy szkoleniowe. Nie wszyscy pracodawcy są

		u pracodawców w ramach regionalnych programów operacyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. z 2019 r. poz. 1295) oraz w specjalistycznych firmach szkoleniowych”.	zainteresowani przyjmowaniem nauczycieli na szkolenia i częstokroć nie posiadają specjalistów, którzy mogliby takowe poprowadzić.
328.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie określenia wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za pracę w dniu wolnym od pracy	§ 8 i 9	Proponuje się rozważenie możliwości dokonania zmian w obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie określenia wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz.U. z 2014 r. poz. 416 z późn. zm.) w § 8 i 9 określających wykaz prowadzonych przez nauczycieli zajęć uznanych za pracę w warunkach trudnych i uciążliwych poprzez ujęcie zajęć prowadzonych w ramach wczesnego wspomagania rozwoju dziecka.
329.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie określenia wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za pracę w dniu wolnym od pracy	§ 8 i 9	W § 8 i 9 niniejszego rozporządzenia określających wykaz zajęć prowadzonych przez nauczycieli uznanych za pracę w warunkach trudnych i uciążliwych proponuje się ująć zajęcia prowadzone z uczniami szkół artystycznych posiadającymi orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Takie rozwiązanie pozwoli dyrektorom szkół i placówek artystycznych w tym wchodzących w skład placówek specjalnych na wypłatę nauczycielom prowadzącym zajęcia z dziećmi posiadającymi orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego dodatków z tytułu trudnych i uciążliwych warunków pracy, podobnie jak ma to miejsce w przypadku nauczycieli prowadzących zajęcia rewalidacyjno-wychowawcze oraz zajęcia dydaktyczne i wychowawcze w specjalnych przedszkolach (oddziałach), szkołach (oddziałach) specjalnych oraz nauczycieli prowadzących indywidualne nauczanie dziecka zakwalifikowanego do kształcenia specjalnego.

330.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznego przedszkola, publicznej szkoły podstawowej, publicznej szkoły ponadpodstawowej lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej	§ 1 Treść ogłoszenia o konkursie.	W ogłoszeniu o konkursie winny być wskazane: termin i miejsce posiedzenia komisji (a przynajmniej możliwość zawarcia w ogłoszeniu takiej informacji). Umożliwiłoby to Kandydatom pozyskanie tej informacji z większym wyprzedzeniem. Obecnie przewodniczący informuje o tym kandydatów dopiero po złożeniu przez nich oferty. Po zmianie treści ogłoszenia przewodniczący komisji informowałby o terminie posiedzenia tylko w przypadku zmiany terminu lub miejsca posiedzenia.
331.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznego przedszkola, publicznej szkoły podstawowej, publicznej szkoły ponadpodstawowej lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej	§ 4 Kompetencje komisji (analiza formalna dokumentów).	Analiza formalna dokumentów winna być dokonywana przed posiedzeniem komisji przez organ prowadzący. Kandydaci, których oferta nie jest kompletna, powinni być pisemnie wezwani do jej uzupełnienia. Spełnienie przez kandydatów warunków formalnych nie powinno być przedmiotem głosowania, ponieważ nie jest to kwestia ocenna, a stwierdzenie obiektywnego faktu. Komisja powinna skupić się wyłącznie na ocenie merytorycznej kandydatów, którzy spełniają warunki formalne.
332.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznego przedszkola, publicznej szkoły podstawowej, publicznej szkoły ponadpodstawowej lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej	§ 8 ust. 2 Stwierdzenie nieważności konkursu.	W § 8 ust. 2 powinien znaleźć się zapis określający termin, do którego uczestnicy postępowania mogą zgłaszać nieprawidłowości, które mogły mieć wpływ na wynik konkursu, np. 7 dni. Po tym czasie organ prowadzący zatwierdzałby wynik konkursu.
333.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie zasad organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach	§ 6 Zindywidualizowana ścieżka realizacji obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego oraz zindywidualizowana ścieżka kształcenia.	Powinien zostać określony wymiar godzin zajęć w ramach zindywidualizowanej ścieżki realizacji obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego oraz zindywidualizowanej ścieżki kształcenia, podobnie jak to jest w przypadku nauczania indywidualnego, z tym że wymiar tych godzin powinien być niższy niż w przypadku nauczania indywidualnego ze względu na fakt, że ta forma przewiduje realizację części zajęć razem z oddziałem klasowym.

334.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym	§ 4	Dokonując wykładni językowej przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (Dz.U. z 2015 r. poz. 1113), można dojść do wniosku, że szkoły zostały zorganizowane tylko dla tych osób, które są niepełnosprawne od urodzenia i rozpoczynają naukę od szkoły podstawowej, konsekwentnie przechodząc do kolejnego typu szkoły. Zapewne dla tej kategorii osób granice określone w § 4 rozporządzenia są zakreślone na wystarczającym poziomie. Jednak w wielu przypadkach stosowanie wykładni językowej oznaczać będzie dla osób niepełnosprawnych niemożność korzystania z przysługującego im konstytucyjnego prawa do nauki. Dotyczyć to może osób, które stały się niepełnosprawne (np. utrata wzroku) w trakcie swojej edukacji lub też postanowiły podnieść poziom swojego wykształcenia ogólnego po przekroczeniu granic wiekowych wskazanych w tym rozporządzeniu i kontynuować naukę na studiach wyższych albo zdobyć tytuł zawodowy robotnika wykwalifikowanego lub technika. Zmierzając do ustalenia znaczenia przepisów prawa oświatowego dotyczących zakreślonego zagadnienia przy wykorzystaniu wykładni językowej należy dojść do wniosku, że kształt szkolnictwa specjalnego w Polsce nadaje nie Konstytucja RP, nie ustawa o systemie oświaty, ale wydane na podstawie art. 71b ust. 7 pkt 2 ustawy o systemie oświaty rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (Dz.U. z 2015 r. poz. 1113),

			a w szczególności § 4 tego rozporządzenia stanowiący dla osób niepełnosprawnych barierę wieku dla kontynuowania lub rozpoczęcia nauki w szkole. W państwie prawa rozporządzenie nie może być niezgodne z aktem prawnym wyższego rzędu.
335.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym	§ 6 Zajęcia wychowania przedszkolnego lub zajęcia edukacyjne realizowane indywidualnie z uczniem lub w grupie liczącej do 5 uczniów.	Powinien zostać określony wymiar godzin zajęć wychowania przedszkolnego i zajęć edukacyjnych realizowanych indywidualnie z uczniem lub w grupie liczącej do 5 uczniów, podobnie jak to jest w przypadku nauczania indywidualnego, z tym że wymiar tych godzin powinien być niższy niż nauczanie indywidualne ze względu na fakt, że ta forma przewiduje realizację części zajęć razem z oddziałem klasowym.
336.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 kwietnia 2019 r. w sprawie ramowych planów nauczania dla publicznych szkół	§ 9. „Ramowe plany nauczania określone odpowiednio w załącznikach nr 4 i 5 do rozporządzenia, w zakresie dotyczącym ustalania przez dyrektora liceum ogólnokształcącego albo technikum jednego przedmiotu spośród przedmiotów: filozofia, plastyka, muzyka, logika oraz język łaciński i kultura antyczna, który będzie realizowany w klasie I, stosuje się począwszy od roku szkolnego 2020/2021. W roku szkolnym 2019/2020 dyrektor liceum ogólnokształcącego albo technikum ustali jeden przedmiot spośród przedmiotów: filozofia, plastyka i muzyka, który będzie realizowany w klasie I”.	W technikum dyrektor powinien mieć możliwość wyboru logiki, jako przedmiotu realizowanego w klasie I. Nauczyciele przedmiotów zawodowych oraz matematyki zgłaszają potrzebę kształcenia uczniów w tym przedmiocie, w celu lepszego przygotowania do pracy w takich zawodach jak informatyk, elektronik, automatyk, programista czy elektryk. Podstawa programowa z matematyki w zbyt wąskim zakresie ujmuje zagadnienia związane z logiką.
337.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 sierpnia 2017 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli	Wnioskowanie o dodanie §3 ust. 7: „7. Kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela w placówce oświatowej – placówce wychowania pozaszkolnego (młodzieżowym domu kultury, pałacu młodzieży) posiada osoba, której kwalifikacje zostały określone w § 3 ust. 1 pkt 1, 2, 3 rozporządzenia, lub osoba, która ukończyła: 1) studia drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie, na kierunku (specjalności) innym niż wymieniony w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz posiada przygotowanie pedagogiczne (czyli posiada kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela)i posiada ponadto przygotowanie kierunkowe poprzez: a) ukończony kurs kwalifikacyjny o określonej specjalności uznanej przez dyrektora placówki za odpowiednie przygotowanie do prowadzenia danych zajęć, b) ukończony kurs instruktorski (o danej specjalności artystycznej lub przedmiotowej) potwierdzony dyplomem, zaświadczeniem,	Ustawodawca nie uwzględnił specyfiki placówek wychowania pozaszkolnego – młodzieżowych domów kultury, pałaców młodzieży. Placówki te zostały wymienione w § 3.1. w grupie placówek oświatowych, ale nie uwzględniono ich specyfiki, stąd trudności związane z zatrudnieniem wysoko wyspecjalizowanej kadry dla różnorodności organizowanych zajęć dla dzieci i młodzieży w młodzieżowych domach kultury / pałacach młodzieży.

		certyfikatem, uznanym przez dyrektora placówki za odpowiednie przygotowanie do prowadzenia danych zajęć, c) stopień instruktorski – uprawnienia wydawane przez Ministerstwo Kultury potwierdzone dyplomem lub zaświadczeniem Ministerstwa Kultury w przypadku przedmiotów artystycznych uznanym przez dyrektora placówki za odpowiednie przygotowanie do prowadzenia danych zajęć, d) posiada ukończony kurs specjalistyczny, potwierdzony dyplomem, zaświadczeniem, certyfikatem, e) posiada kwalifikacje do prowadzenia zajęć sportowych zgodnie z § 9 pkt 1 i 2 (tegoż rozporządzenia z rozszerzeniem o placówki wychowania pozaszkolnego) z licencjatem trenera, patentem, w przypadku zajęć sportowych i innych uznanym przez dyrektora placówki za odpowiednie przygotowanie do prowadzenia danych zajęć.	
338.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	Zmiana art. 12	Art. 12 ustawy o finansach publicznych (u.f.p.) dotyczy utworzenia, łączenia i likwidacji jednostek budżetowych. Na gruncie przepisów ustawy Prawo oświatowe (art. 89 u.p.o.) szkoły i placówki oświatowe mogą ulegać przekształceniom i wówczas stosuje się do nich odnośne przepisy u.p.o. jak w przypadku likwidacji szkół. Natomiast zgodnie z art. 12 ust. 6–7 u.f.p. w przypadku likwidacji jednostki należności i zobowiązania może przejąć nowo utworzona jednostka o innej formie organizacyjno-prawnej. Reorganizowane szkoły i placówki oświatowe co prawda na gruncie u.f.p. nadal są jednostkami budżetowymi (zatem nie zmieniają formy organizacyjno-prawnej), ale na gruncie przepisów u.p.o. mają inną formę organizacyjno-prawną (np. przekształcenie zespołu szkół specjalnych w ośrodek rewalidacyjno-wychowawczy). Pojawiają się wątpliwości interpretacyjne w zakresie przejęcia należności i zobowiązań. W tej sytuacji najlepszym rozwiązaniem byłaby możliwość przejęcia zobowiązań i należności przez nowo utworzoną jednostkę, bez zastrzeżenia w przepisach warunku dot. innej

			formy organizacyjno-prawnej. Konieczne wydaje się również zastosowanie odpowiednich odnośników do/w u.p.o.
339.	Ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych	Jest: „Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają: 1) nauczyciel – nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w: a) publicznych i niepublicznych przedszkolach, b) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych, c) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 7 i 8 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203)”. Powinno być: „c) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego, placówkach kształcenia zawodowego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 7 i 8 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 59, 949 i 2203)”.	Zmiana ta stworzy nauczycielom kształcenia praktycznego zatrudnionym w Centrach Kształcenia Zawodowego warunki nabywania prawa do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych. W obecnym stanie prawnym nauczyciele zatrudnieni w szkołach zawodowych (w tym również praktycznej nauki zawodu) mogą skorzystać z tych uprawnień, natomiast ci sami nauczyciele (realizujący identyczne zajęcia edukacyjne), ale zatrudnieni w dawnych Centrach Kształcenia Praktycznego, a obecnie w Centrach Kształcenia Zawodowego, niestety nie, bowiem ustawodawca tego nie przewidział.
340.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Art. 43 ust. 9 Zmiana: „Przez placówki oświatowe, o których mowa w ust. 1 pkt 13 oraz w art. 83, rozumie się publiczne i niepubliczne szkoły, przedszkola oraz jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 2 pkt 3–8 i 10 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe, szkoły wyższe i placówki opiekuńczo-wychowawcze”.	Wprowadzona zmiana pozwoli na dostawy sprzętu komputerowego z zastosowaniem zerowej stawki podatku do jednostek systemu oświaty wymienionych w przywołanych przepisach ustawy Prawo oświatowe i usunie wątpliwości interpretacyjne dotyczące przepisów określonych w ustawie o podatku od towarów i usług.
341.	Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	Załącznik nr 8: Wykaz towarów, których dostawa jest opodatkowana stawką 0% na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 26 ustawy Poz. 1 otrzymuje brzmienie: „Komputery przenośne, jednostki centralne komputerów, serwery, monitory, zestawy komputerów stacjonarnych”; dodanie poz. 6: „Urządzenia wielofunkcyjne”.	Obowiązujący dotychczas wykaz towarów, których dostawa jest opodatkowana stawką 0%, nie przystaje do aktualnych realiów funkcjonowania oraz potrzeb szkół i placówek oświatowych w zakresie wykorzystywanego sprzętu komputerowego.
342.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej w sprawie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w związku z Ustawą o dochodach jednostek samorządu terytorialnego oraz Ustawą budżetową	Uwzględnienie godzin ponadwymiarowych stałych, realizowanych przez nauczycieli zatrudnionych na podstawie Karty Nauczyciela, przy ustalaniu łącznej kwoty przeznaczonej na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego podczas tworzenia budżetu państwa.	Godziny ponadwymiarowe stałe przyznawane są nauczycielom w celu realizowania podstawy programowej kształcenia na odpowiednim etapie edukacyjnym. Obecnie sytuacja kadrowa jest trudna i często dyrektor szkoły nie ma możliwości zatrudnienia nowego nauczyciela. Wtedy jedynym rozwiązaniem jest przyznanie godzin ponadwymiarowych. Skala problemu

			jest znacząca – w Krakowie, wg danych Systemu Informacji Oświatowej (SIO) na 30 września /2019 r. w samorządowych szkołach i placówkach (z wyłączeniem przedszkoli) wykazano 1281 etatów wynikających z przeliczenia godzin nadwymiarowych. Zatrudniając nowych nauczycieli w celu realizacji podstawy programowej, etatyzacja uwzględniana w subwencji wzrosła o ponad 1,2 tys. Symulacja związanych z etatyzacją przeliczeniową godzin nadwymiarowych ocznych kosztów po stronie miasta przedstawia się następująco: Zakładając, że każdy z tych etatów powinien osiągnąć średnią, o której mowa w Karcie Nauczyciela, to w przypadku nauczycieli mianowanych byłaby to kwota ponad 88 mln zł, a w przypadku nauczycieli dyplomowanych blisko 113 mln zł. Symulację oparto na kwocie bazowej obowiązującej od 1 stycznia 2020 r. – 3337,55 zł. Uwzględnienie godzin nadwymiarowych w podziale subwencji odzwierciedliłoby rzeczywistą sytuację kadrową w samorządowych szkołach i placówkach. Jednocześnie nie różnicowałoby finansowania realizacji podstawy programowej w zależności od decyzji kadrowych podjętych przez dyrektorów szkół, a podyktowanych sytuacją na rynku pracy nauczycieli, co jest nieuzasadnione.
343.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej	Art. 7 ust. 1 Dodanie pkt 32 z określeniem, w jakim trybie (w jakim ujęciu tygodniowym) pracuje szkoła zorganizowana w podmiocie leczniczym (weekendowe lub niewweekendowe, lub funkcjonujące w dni robocze).	Określenie w danych identyfikacyjnych gromadzonych w Rejestrze Szkół i Placówek Oświatowych, w jakim trybie pracuje szkoła zorganizowana w podmiocie leczniczym, pozwoli wyeliminować błędy oraz ułatwi prowadzenie bazy SIO, w której każdego dnia występuje wzmożona rotacja uczniów-pacjentów. Kształcenie oraz specjalne działania opiekuńczo-wychowawcze, organizowane są w czasie uzgodnionym z kierownikiem podmiotu lub ordynatorem

			oddziału szpitalnego. Dlatego na etapie identyfikacji można sprecyzować, jaki mechanizm naliczenia subwencji oświatowej powinien zostać wdrożony.
344.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej	Art. 7 ust. 16 Etapy edukacyjne realizowane w szkole. Art. 13 pkt 2 Do usunięcia informacja o spełnianiu obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego.	Odejście od podziału na klasy („0” i „poniżej 0”) w oddziałach przedszkolnych wyeliminuje powszechne błędy w wykazywaniu oddziałów funkcjonujących w przedszkolach / oddziałach przedszkolnych w szkole podstawowej / innych formach wychowania przedszkolnego, zwłaszcza w tych, w których zorganizowano grupy mieszane (dla dzieci realizujących roczne przygotowanie przedszkolne i dzieci młodsze). W Rejestrze Szkół i Placówek Oświatowych (RSPO) etapy edukacyjne funkcjonujące w przedszkolu / oddziale przedszkolnym w szkole podstawowej / innej formie wychowania przedszkolnego powinny ograniczać się do wykazywania oddziałów przedszkolnych (bez podziału na klasy). Zmiana ta nie zagraża poprawnemu naliczaniu subwencji na dzieci 6-letnie i starsze w przedszkolach / oddziałach przedszkolnych w szkole podstawowej / innych formach wychowania przedszkolnego, ponieważ kryterium decydującym w tym przypadku jest wiek dziecka.
345.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej	Art. 14 punkt 25 Zmiana: „uczestniczenie w dodatkowych działaniach mających na celu podtrzymywanie i rozwijanie poczucia tożsamości etnicznej uczniów romskich oraz wspomagających edukację tych uczniów”; art. 8 dodanie punktu 2bc oraz art. 40 ust. 1 dodanie punktu 8: „dane dotyczące liczby uczniów uczestniczących w zajęciach rozwijających zainteresowania i uzdolnienia, o których mowa w art. 109 ust. 1 pkt 6 ustawy – Prawo oświatowe, oraz innych niż wymienione w art. 109 ust. 1 ustawy – Prawo oświatowe formach działalności dydaktyczno-wychowawczej – według rodzajów tych zajęć i klas, do których uczniowie uczęszczają, oraz płci”.	Dane dziedzinowe uczniów/wychowanków pochodzenia romskiego, na rzecz których szkoła/przedszkole podejmuje dodatkowe zadania edukacyjne, są subwencionowane, dlatego uzasadnione jest gromadzenie danych dziedzinowych uczniów w tym zakresie. Dane dotyczące uczestnictwa w zajęciach dla szczególnie uzdolnionych oraz w zajęciach dla zainteresowanych mają walor statystyczny, nie ma potrzeby, aby były gromadzone indywidualnie. Informacje o liczbie uczestników w ujęciu zbiorczym ułatwi prowadzenie bazy SIO.

346.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 169 ust. 1 dodanie punktu 6: „nieprzekazania danych do bazy danych SIO”.	Konieczna jest jednoznaczna sankcyjność przepisów, które obligują szkoły i placówki oświatowe do prowadzenia bazy Systemu Informacji Oświatowej. Obecnie kara grzywny, ujęta w art. 100 ustawy o systemie informacji oświatowej, której celem jest wyegzekwowanie prowadzenia bazy SIO, w wielu przypadkach nie jest uznawana przez zobligowane do tego podmioty (zwłaszcza prowadzone przez inne niż jednostka samorządu terytorialnego osoby prawne lub fizyczne) za wystarczający powód do wywiązania się z obowiązku nałożonego przez ustawodawcę. Dotyczy to w szczególności placówek kształcenia ustawicznego, które zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług ze względu na świadczone usługi podlegają zwolnieniu z podatku VAT. Skutecznym narzędziem byłoby objęcie zakresem audytu, prowadzonego przez Krajową Administrację Skarbową, prawidłowości zwolnień podatkowych względem wykazywanej działalności w SIO.
347.	Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych	Art. 33 ust. 1 pkt 2 Dodanie słowa „kompletne”: „przedszkole, inna forma wychowania przedszkolnego, szkoła oraz placówka, o której mowa w art. 2 pkt 6–8 ustawy – Prawo oświatowe, przekaże kompletne dane do systemu informacji oświatowej według stanu na dzień 30 września roku bazowego (...)”.	Warunek przekazania kompletnych danych do SIO według stanu na dzień 30 września roku bazowego jest konieczny, ponieważ na tej podstawie zostaje naliczona część oświatowa subwencji ogólnej. Konieczna jest jednoznaczna sankcyjność przepisów, które obligują szkoły i placówki oświatowe do prowadzenia bazy SIO. Obecnie kara grzywny, ujęta w art. 100 ustawy o systemie informacji oświatowej, której celem jest wyegzekwowanie prowadzenia bazy SIO, w wielu przypadkach nie jest uznawana przez zobligowane do tego podmioty za wystarczający powód do wywiązania się z obowiązku nałożonego przez ustawodawcę. Skutecznym rozwiązaniem mogłoby być zawieszenie przekazywania bieżącej dotacji do czasu uzupełnienia bazy SIO.

348.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Dodanie w formie odpowiedniego ustępu art. 169 wymogu złożenia – przynajmniej w przypadku zmiany adresu siedziby szkoły lub placówki – wniosku o zmianę danych, o których mowa w art. 169 ust. 4 pkt 3, nie później niż na miesiąc przed planowanym dniem zmiany adresu siedziby szkoły lub placówki.	Waga pewności uczestników obrotu prawnego przynajmniej co do adresu siedziby szkoły lub placówki, ujawnionego w ewidencji, wymaga wprowadzenia rozwiązania co najmniej analogicznego jak w przypadku zmiany osoby prowadzącej szkołę lub placówkę, tj. wprowadzenia wymogu zgłaszania tej zmiany przed jej dokonaniem (zasadą bowiem jest zgłaszanie zmian w danych zawartych w zgłoszeniu, powstałych po wpisie do ewidencji, <i>post factum</i> , w ciągu 14 dni od ich zaistnienia).
349.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Ustanowienie w ramach przepisów karnych ustawy sankcji za prowadzenie działalności, o której mowa w art. 170 ust. 1 ustawy (działalności oświatowej) bez wymaganego zezwolenia albo wpisu do ewidencji oraz sankcji za niedopełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 168 ust. 13 (niezgłoszenie w ciągu 14 dni zmiany w danych zawartych w zgłoszeniu, powstałych po wpisie do ewidencji). Przykładowo: „Art. ... 1. Kto prowadzi działalność, o której mowa w art. 170 ust. 1 bez wymaganego zezwolenia albo wpisu do ewidencji, podlega karze grzywny od 10 000 do 50 000 zł. 2. Kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 168 ust. 13, podlega karze grzywny od 1000 do 50 000 zł”.	W obecnym stanie prawnym, prowadzenie działalności, o której mowa w art. 170 ust. 1 ustawy (działalności oświatowej), bez wymaganego zezwolenia albo wpisu do ewidencji nie skutkuje żadnymi konsekwencjami, bowiem art. 601 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń penalizuje wyłącznie prowadzenie działalności gospodarczej bez wymaganego zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej, wpisu do rejestru działalności regulowanej lub bez wymaganej koncesji albo zezwolenia, a działalność oświatowa, zgodnie z art. 170 ust. 1 ustawy Prawo oświatowe, nie jest działalnością gospodarczą. Jak dotąd nie przewidziano również żadnej sankcji za niedopełnienie obowiązku zgłoszenia w ciągu 14 dni zmiany w danych zawartych w zgłoszeniu, powstałych po wpisie do ewidencji (art. 168 ust. 13 ustawy Prawo oświatowe). Tymczasem w przypadku osób prowadzących szkołę lub placówkę objętą zezwoleniem lub wpisem o określonej treści, możliwe jest faktyczne prowadzenie przez nie działalności oświatowej przekraczającej rozmiarem tę objętą zezwoleniem i wpisem (inne lokalizacje prowadzenia zajęć), w dodatku bez zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków nauki i pracy, spełniających wymagania określone

			w przepisach w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach, przepisach o ochronie środowiska, przepisach o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przepisach techniczno-budowlanych i przepisach o ochronie przeciwpożarowej, albo prowadzenie także innej działalności oświatowej, nieobjętej zezwoleniem lub wpisem. Co więcej, w takich sytuacjach możliwe jest przede wszystkim wskazywanie uczniów uczęszczających do innych lokalizacji szkoły lub placówki (nieobjętych zezwoleniem lub wpisem) albo szkoły lub placówki nieobjętej zezwoleniem lub wpisem, jako uczniów szkoły lub placówki (w zakresie zezwolenia czy wpisu) w celu otrzymania na nich dotacji oświatowej (pomijając już kwestię pobierania czesnego). Stąd propozycja stosunkowo wysokich kwot grzywny za wskazane czyny, bowiem mogą one skutkować czerpaniem znacznych korzyści finansowych, w szczególności ze środków publicznych (dopóki nie zostanie to zakwestionowane w toku kontroli prawidłowości pobrania dotacji), co jest szczególnie karygodne. Proponowana minimalna wysokość grzywny za niedopełnienie obowiązku zgłoszenia w ciągu 14 dni zmiany w danych zawartych w zgłoszeniu, powstałych po wpisie do ewidencji, jest niższa, ponieważ różnorodna jest materia przedmiotowych zmian i w związku z tym różne mogą być skutki tego zaniechania. W przypadku zgłaszania zmian powstałych po wpisie do ewidencji chodzi także o zagwarantowanie pewności danych ewidencyjnych, o to, aby ewidencja odzwierciedlała stan rzeczywisty, szczególnie w tak istotnych kwestiach jak adresy siedziby szkoły lub placówki oraz innych lokalizacji prowadzenia zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych, a także informacje o odpowiednich

			warunkach lokalowych szkół i placówek, spełniających wymagania określone w przepisach w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach, przepisach o ochronie środowiska, przepisach o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przepisach techniczno-budowlanych i przepisach o ochronie przeciwpożarowej.
350.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Ustanowienie w ramach przepisów karnych ustawy kar pieniężnych za: – zlikwidowanie przez osobę fizyczną lub osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego szkoły lub placówki z naruszeniem art. 89, – zlikwidowanie przez osobę fizyczną lub osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego szkoły lub placówki z naruszeniem art. 172 ust. 4. Przykładowo: „Art. ... 1. Za zlikwidowanie szkoły lub placówki z naruszeniem art. 89 organ jednostki samorządu terytorialnego, który wydał zezwolenie wymierza organowi prowadzącemu karę pieniężną w wysokości: 1) 6-krotności średniej miesięcznej części dotacji z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc likwidacji, udzielonej na uczniów szkoły lub placówki – w przypadku szkół oraz placówek otrzymujących dotację, o której mowa w art. ... ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych; 2) ... [kwotowo] – w przypadku szkół oraz placówek nieotrzymujących dotacji. 2. Za zlikwidowanie szkoły lub placówki z naruszeniem art. 172 ust. 4 organ jednostki samorządu terytorialnego, który dokonał wpisu do ewidencji wymierza osobie prowadzącej karę pieniężną w wysokości: 1) 6-krotności średniej miesięcznej części dotacji z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc likwidacji, udzielonej na uczniów szkoły lub placówki – w przypadku szkół oraz placówek otrzymujących dotację, o której mowa w art. ... ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych; 2) ... [kwotowo] – w przypadku szkół oraz placówek nieotrzymujących dotacji”.	W obecnym stanie prawnym, zlikwidowanie przez osobę fizyczną lub osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego szkoły lub placówki z naruszeniem przepisów ustawy nie skutkuje w zasadzie żadnymi znaczącymi konsekwencjami. Jediną sankcją, niemającą żadnego, a w szczególności prewencyjnego znaczenia, jest sankcja cofnięcia zezwolenia czy wykreślenia wpisu (z wiadomych względów w przypadku woli i faktu likwidacji zupełnie bez znaczenia). Wskazana jest zmiana w tym zakresie, choćby ze względów prewencyjnych. W szczególności bowiem likwidacja „z dnia na dzień” przede wszystkim publicznej szkoły czy publicznego przedszkola, prowadzonych przez osobę fizyczną lub osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego, wywołuje poważne negatywne konsekwencje, szczególnie dla uczniów i ich rodziców. Proponuje się powiązanie wysokości kary z wysokością otrzymywanej przez daną jednostkę dotacji, bowiem odzwierciedla to skalę działalności podmiotu oraz w pewnym stopniu także przynajmniej potencjalną wysokość korzyści finansowych osoby prowadzącej (szczególnie w przypadku jednostek niepublicznych, mogących pobierać czesne oraz inne opłaty). Proponuje się także ustanowienie kar w takiej wysokości, aby było to odpowiednio dolegliwe oraz zapobiegało bezprawnej likwidacji szkół i placówek, przede wszystkim publicznych.

351.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Ustanowienie w ramach przepisów karnych ustawy kar pieniężnych za: – nieprzekazanie dokumentacji zlikwidowanej szkoły lub placówki, o której mowa w art. 89 ust. 7 ustawy w terminie, o którym mowa w art. 89 ust. 6 ustawy, – nieprzekazanie dokumentacji przebiegu nauczania zlikwidowanej szkoły w terminie, o którym mowa w art. 172 ust. 5. Przykładowo: „Art. ... Za nieprzekazanie dokumentacji zlikwidowanej szkoły lub placówki, o której mowa w art. 89 ust. 7 w terminie, o którym mowa w art. 89 ust. 6, organ jednostki samorządu terytorialnego, który wydał zezwolenie, wymierza organowi prowadzącemu karę pieniężną w wysokości ... [kwotowo]” oraz: „Art. ... Za nieprzekazanie dokumentacji przebiegu nauczania zlikwidowanej szkoły w terminie, o którym mowa w art. 172 ust. 5, organ sprawujący nadzór pedagogiczny wymierza osobie prowadzącej karę pieniężną w wysokości ... [kwotowo]”.	W obecnym stanie prawnym, nieprzekazanie dokumentacji zlikwidowanej szkoły lub placówki nie skutkuje żadnymi konsekwencjami, a jest to, szczególnie w przypadku dokumentacji przebiegu nauczania, dokumentacja bardzo ważna.
352.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 169 ust. 1 pkt 1	Zgodnie z art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo oświatowe niepodjęcie działalności w terminie wskazanym w zgłoszeniu do ewidencji jest przesłanką umożliwiającą wykreślenie placówki z ewidencji szkół i placówek niepublicznych. Tym niemniej przesłanka skutkująca wykreśleniem nie wyłącza wprost przypadków, kiedy przed wszczęciem z urzędu postępowania w przedmiocie wykreślenia osoba prowadząca placówkę nie złożyła w ciągu 14 dni (zgodnie z art. 168 ust. 13 ww. ustawy) wniosku o zmianę danych ewidencyjnych właśnie w zakresie terminu rozpoczęcia działalności szkoły. Mając na uwadze powyższe, ustawodawca powinien uwzględnić ww. przypadek wyłączający możliwość wykreślenia przez organ ewidencyjny placówki z ewidencji szkół i placówek niepublicznych.
353.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 169 ust. 1 pkt 2	W art. 169 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo oświatowe ustawodawca stanowi ogólnie o prawomocnym orzeczeniu sądu, nie określając, jakiego rodzaju orzeczenie i jakiego sądu jest podstawą wykre-

			ślenia wpisu. Mając na uwadze cel i charakter przepisów ww. ustawy, należy uznać, że podstawą wykreślenia wpisu jest każde orzeczenie sądu każdej instancji. Jednakże zakaz prowadzenia działalności oświatowej może zostać orzeczony jako środek karny, tj. jako zakaz zajmowania stanowisk, wykonywania zawodu lub prowadzenia działalności związanych m.in. z wychowaniem i edukacją, towarzyszący skazaniu za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego – art. 41 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 1950 z późn. zm.). W związku z powyższym obecna regulacja prawna w aktualnym kształcie niewystarczająco chroni przed nadużyciem formy niepublicznej szkoły lub placówki w kontekście obowiązującej ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 405 z późn. zm.). Zatem ustawodawca powinien dostosować przepisy w powyższym zakresie do aktualnego stanu prawnego.
354.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe	Art. 171	Art. 171 ustawy Prawo oświatowe nakłada pewne obowiązki na przewidzianą w art. 170 ust. 2 ww. ustawy działalność gospodarczą, która może być podejmowana i prowadzona na zasadach przewidzianych w przepisach o swobodzie działalności gospodarczej. Osoby prowadzące tego rodzaju działalność muszą – mimo że nie jest to działalność oświatowa w formie szkoły lub placówki – respektować wymagania bezpieczeństwa i higieny działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej, w szczególności zaś zapewnić opiekę nad osobami małoletnimi. Natomiast projektodawca nie określił bliżej zamierzonego celu ani konsekwencji tego przepisu. Można jednak przypuszczać, że jego prawidłowe stosowanie

			będzie polegało na odpowiednim stosowaniu przepisów wydanych na podstawie art. 125 ustawy Prawo oświatowe. W związku z powyższym takie rozumienie art. 171 w świetle art. 125 ww. ustawy wymagałoby jednak wprowadzenia przez ustawodawcę odpowiedniego odesłania, czego brakuje w art. 171.
355.	Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych	Art. 112	Według art. 112 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych ustalony jest cykl przyznawania dotacji na podręczniki. O ile dotacja na materiały ćwiczeniowe przysługuje na każdego ucznia, o tyle w przypadku nowo powstałych szkół oraz szkół, które dotychczas nie korzystały z takiej dotacji, cykl przyznawania dotacji na podręczniki dla poszczególnych klas jest narzucony, tzn. np. szkoła podstawowa, która rozpoczyna swoją działalność 1 września 2018 r., dla uczniów klasy I, III, IV, VI i VII nie dostanie dotacji na podręczniki, tylko na materiały ćwiczeniowe – tak wynika z harmonogramu art. 112 ww. ustawy. Jeżeli powszechnie mówi się, że każdy uczeń ma prawo do bezpłatnych podręczników, to w tym przypadku tak nie jest. Mając na uwadze powyższe, należy uwzględnić możliwość, by szkoła mogła w dowolnym momencie zawnioskować o dotację na podręcznik dla każdego ucznia.
356.	Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych	Wprowadzenie obowiązku wydzielenia przez jednostki dotowane osobnego rachunku przeznaczonego wyłącznie na otrzymywanie i wydatkowanie dotacji oświatowych.	Przeływ dotacji jako środków podlegających szczególnym zasadom rozliczania winien być przejrzysty i rzetelny. Obecnie dotacja przekazywana jest na rachunek szkoły, gdzie pieniądze ze środków publicznych gromadzone są z innymi środkami, takimi jak czesne, opłaty za wyżywienie, opłaty złotówkowe za pobyt dziecka w przedszkolu powyżej 5 godzin i inne. Ponadto w wielu przypadkach szkoły dzielą rachunek bankowy z ich organami prowadzącymi, z których na co dzień korzystają prywatne podmioty. Kwestia odrębnego rachun-

			ku jest o tyle istotna, że kontrola wykorzystania dotacji powinna opierać się na metodzie kasowej wykorzystania dotacji, stosowanej w planowaniu i sprawozdawczości budżetowej, tj. na kontroli fizycznego wypływu środków dotacyjnych z konta, na które przekazano dotację, o czym stanowią przepisy ustawy o finansach publicznych (art. 251 ust. 4), ustawa o finansowaniu zadań oświatowych (art. 35 ust. 3) i orzecznictwo sądów administracyjnych (I SA/Gd 1381/13). Natomiast po połączeniu się dotacji z innymi środkami rzetelna kontrola jest znacznie utrudniona lub wręcz niemożliwa. W świetle powyższego należy rozważyć zmianę regulacji zawierającej obowiązek wydzielenia przez dotowane jednostki oświatowe rachunku przeznaczonego wyłącznie na otrzymywanie i wydatkowanie dotacji oświatowych.
357.	Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych	Skrócenie czasu lub wprowadzenie obowiązku niezwłocznego udostępniania kontrolującym dokumentacji przebiegu nauczania, a w przypadku szkół, w których dotacja uzależniona jest od spełnienia wymogu frekwencji, także list obecności.	W aktualnym stanie prawnym beneficjenci dotacji oświatowych mają obowiązek podczas kontroli udostępnić dokumentację organizacyjną i finansową oraz dokumentację przebiegu nauczania, a także listy obecności (w przypadku szkół dla dorosłych) w terminie 14 dni od zwrócenia się kontrolujących. Pożądane byłoby wprowadzenie obowiązku niezwłocznego udostępniania lub skrócenie tego terminu w stosunku do dokumentacji organizacyjnej i dokumentacji przebiegu nauczania, która i tak w większości przypadków znajduje się w szkołach i przedszkolach. Takie rozwiązanie przyspieszyłoby proces kontroli i wyeliminowałoby możliwości dopisywania obecności lub fałszowania takiej dokumentacji, w szczególności w podmiotach prowadzących szkoły dla dorosłych. Co do zasady kontrolowani mają obowiązek przechowywania takiej dokumentacji przez okres co najmniej 5 lat i są informowani o kontroli z wyprzedzeniem, zatem nie powinno to stanowić dla nich utrudnienia.

358.	Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych	Art. 35 ust. 5 pkt 4 Doprecyzowanie wyjaśnienia zmiennej „W” we wzorze zawartym w art. 35 ust. 5 pkt 4, dotyczącym obliczania wzoru na wysokość wydatków wspólnych z dotacji na uczniów niepełnosprawnych.	Zmienna „W” we wspomnianym wzorze zdefiniowana jest jako wydatki, o których mowa w ust. 1 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych, poniesione w danym roku budżetowym w tej szkole. Należy doprecyzować, czy chodzi o wszystkie wydatki, czy tylko o wydatki sfinansowane środkami publicznymi. Jeśli byłyby to wszystkie wydatki, to zbadanie poprawności zastosowania tego wzoru implikowałoby obowiązek kontroli również wydatków niedotacyjnych, co może stać w sprzeczności z zasadą proporcjonalności i rodzić ogromne trudności w prowadzeniu kontroli, w szczególności w powiązaniu z problemem tożsamości rachunku bankowego szkoły z rachunkiem organu prowadzącego taką szkołę. W świetle powyższego ustawodawca powinien bardziej uszczegółwić oznaczenie do wzoru, gdyż w oparciu o obowiązujące przepisy trudno udzielić jednoznacznej odpowiedzi.
PROPOZYCJE PRIORYTETOWE W OBSZARZE TURYSTYKI			
359.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Art. 1 Zmiana nazwy opłaty poprzez dodanie punktu 5c, określającej jej zakres przedmiotowy.	Zerwanie dotychczasowego powiązania opłaty miejscowej z normami klimatycznymi, walorami krajobrazowymi oraz warunkami umożliwiającymi pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych. W zamian opłata turystyczna, wzorem innych państw, będzie klasyczną opłatą pobytową. Fakultatywność jej wprowadzenia przez gminy na swoim terenie.
360.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Art. 17 Wykreślenie z ust. 1 części przepisu dotyczącego wymogów klimatycznych, walorów krajobrazowych oraz warunków umożliwiających pobyt osób w tych celach.	Odstąpienie od formułowania warunków, jakie muszą spełnić miejscowości, aby mogła być w nich pobierana opłata turystyczna.
361.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Art. 17 ust. 3 i 4 Uchylenie przepisów dotyczących delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia określającego minimalne warunki, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową.	

362.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych		Konstrukcja opłaty turystycznej w pozostałym zakresie jest podobna do zastępowanej opłaty miejscowej, tj. nadal będzie to opłata fakultatywna; rada czy gmina, która chce ją wprowadzić, powinna podjąć stosowną uchwałę, w której ustali miejscowości, w których pobiera się opłatę, oraz stawkę. Nowością jest możliwość różnicowania stawki opłaty ze względu na lokalizację i rodzaj obiektu, w którym jest pobierana.
363.	Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego	Art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. c Zmiana: „c) turystycznej, uzdrowskiej i od posiadania psów”.	Powiązanie z ustawą z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.
364.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie	§ 209 ust. 1 i 2	Opracowanie dodatkowych wymagań dla obiektów budowlanych przeznaczonych na turystyczny najem krótkoterminowy , innych niż dla kategorii zagrożenia ludzi, określane dalej jako ZL IV – mieszkalne i ZL V – zamieszkania zbiorowego, niezakwalifikowanych do ZL I i ZL II.
365.	Ustawa o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych	Aktualnie nie istnieją zapisy dotyczące kwestii ujętych w komentarzu.	Nowelizacja ustawy powinna obejmować: 1) obowiązek dla platform rezerwacyjnych do przestrzegania prawa krajowego w zakresie umieszczania numeru rejestracyjnego, 2) obowiązek przekazywania danych przedsiębiorców jednostkom samorządu lokalnego, 3) ustanowienie, nowelizacja przepisów otoczenia prawnego z zakresu bezpieczeństwa m.in. przeciwpożarowego, budowlanego, stosowanych podatków od prowadzonej działalności gospodarczej, hotelarstwa, 4) sankcyjność za nielegalną działalność – kodeks wykroczeń.

366.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 36, 37 i 87 ust. 3a W zakresie opłat planistycznych: Należy wprowadzić legalną definicję terminu „zbycie” użytego w art. 36 ust. 4 w celu jednoznacznego określenia czynności, z którymi wiązałyby się opłaty. Należy wprowadzić legalną definicję terminu „faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości” użytego w art. 37 ust. 1 – jednoznacznie wskazując, że chodzi o rzeczywiste wykorzystywanie nieruchomości, nie zaś o plany związane z nieruchomością. W zakres tego pojęcia nie powinny wchodzić ustalenia zawarte w wydanych przed uchwaleniem planu decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Należy w art. 87 ust. 3a wskazać, że tzw. stary plan może być uwzględniany w procesie wyceny wyłącznie w sytuacji, gdy zbywca nieruchomości był jej właścicielem w czasie, gdy ten plan obowiązywał. W art. 36 ust. 5 należy jednoznacznie wskazać, że zwrot opłaty jest wyłącznie czynnością księgową.	Brak definicji terminu „zbycie” w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym powoduje w dalszym ciągu wątpliwości (pomimo rozległego orzecznictwa w tej materii). Brak definicji „faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości” prowadzi do nieustannych trudności w procesie wyceny nieruchomości. Brak zróżnicowania sytuacji prawnej osób, które nabyły nieruchomość w okresie, w którym nie obowiązywał już plan miejscowy uchwalony przed dniem 1 stycznia 1995 r. i zbywają ją po wejściu w życie nowego planu od osób, które były jej właścicielami w okresie, w którym obowiązywał plan miejscowy uchwalony przed dniem 1 stycznia 1995 r. i zbywają ją po wejściu w życie nowego planu, powinien być usunięty – jest bowiem niesprawiedliwy. Z obecnej regulacji nie wynika jednoznacznie, czy należy traktować zwrot opłaty planistycznej (po stwierdzeniu nieważności planu) jedynie jako czynność księgową, czy też zastosowanie znajdzie tu przepis art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.), z którego wynika, że rozstrzygnięcia w sprawach indywidualnych, wydane na podstawie uchwały lub aktu, o których mowa w § 1 (stwierdzona została nieważność uchwały),

		Należy jednoznacznie wskazać, jaki jest termin uiszczenia opłaty planistycznej oraz czy naliczane są odsetki za zwłokę w uiszczeniu opłaty w terminie. Należy wprowadzić regulację umożliwiającą zaniechanie poboru opłaty (w przypadku gdy koszty jej ustalenia są wyższe od samej opłaty). W zakresie roszczeń odszkodowawczych: Należy jednoznacznie wskazać, że korzystanie przez właściciela albo użytkownika wieczystego z nieruchomości w sposób dotychczasowy (o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) oraz faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości (o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) obejmuje rzeczywisty stan istniejący przed uchwaleniem planu miejscowego, nie zaś projekty i plany dotyczące przyszłego zagospodarowania nieruchomości (w tym odnoszące się do wydanych przed uchwaleniem planu decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu).	podlegają wzruszeniu w trybie określonym w postępowaniu administracyjnym albo w postępowaniu szczególnym, tj. do zwrotu opłaty planistycznej konieczne jest wcześniejsze usunięcie z obrotu prawnego decyzji o ustaleniu opłaty planistycznej. W przypadku tego drugiego wariantu należałoby wyjaśnić, w jakim trybie powinno to nastąpić. W związku z orzecznictwem sądowo-administracyjnym, które jest rozbieżne – raz wyraźnie wskazuje na brak możliwości stosowania Ordynacji podatkowej do opłaty planistycznej, raz że można ją stosować, lepszym rozwiązaniem byłoby uregulowanie materii płatności opłaty planistycznej w samej ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Brak na gruncie obowiązujących w tym zakresie przepisów możliwości zaniechania pobrania opłaty planistycznej w sytuacji, gdy wzrost wartości nieruchomości w następstwie uchwalenia albo zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest mniejszy niż koszty postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia opłaty planistycznej. Brak precyzyjnego określenia, że korzystanie przez właściciela albo użytkownika wieczystego z nieruchomości w sposób dotychczasowy (o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) oraz faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości (o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), obejmuje rzeczywisty stan istniejący przed uchwaleniem planu miejscowego, nie zaś projekty i plany dotyczące przyszłego zagospodarowania

			nieruchomości (w tym odnoszące się do wydanych przed uchwaleniem planu decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu). Aktualne orzecznictwo sądowe idzie w kierunku coraz dalej idącego rozszerzania odpowiedzialności odszkodowawczej gminy za skutki wywołane uchwaleniem bądź zmianą planu miejscowego, interpretując rozszerzająco nieprecyzyjny zapis art. 36 ust. 1 i ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wprowadzenie od 1 stycznia 2018 r. nowej treści art. 37 ust. 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie spowodowało zmiany powyższej interpretacji.
367.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne	Art. 24 ust. 2b pkt 2 „W pozostałych przypadkach aktualizacja ewidencji gruntów następuje w drodze decyzji administracyjnej”. Wskazana wyżej regulacja wymaga zmian poprzez ograniczenie aktualizacji w drodze decyzji administracyjnej oraz uzupełnienia w zakresie zawiadamiania stron o toczącym się postępowaniu w sprawie aktualizacji ewidencji gruntów i budynków. W przypadku gdy podmioty, o których mowa powyżej, nie są znane lub nie jest znane ich miejsce zamieszkania, starosta powinien mieć możliwość zawiadamiania o aktualizacji operatu ewidencji gruntów na stronach internetowych BIP oraz na tablicy ogłoszeń starostwa powiatowego. Każdy, kogo interesu prawnego dotyczą dane zawarte w operacie ewidencji gruntów i budynków, powinien w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia w sprawie aktualizacji operatu ewidencji gruntów lub ogłoszenia o zawiadomieniu na stronach internetowych BIP oraz na tablicy ogłoszeń starostwa powiatowego móc składać uwagi do danych. Po upływie terminu, o którym mowa, dane objęte aktualizacją powinny stawać się danymi ewidencji gruntów i budynków oraz podlegać ujawnieniu w bazie danych ewidencji gruntów i budynków. Dopiero w przypadku złożenia uwag do danych w terminie, o którym mowa, aktualizacja informacji zawartych w operacie ewidencji gruntów i budynków powinna następować w drodze decyzji. Starosta powinien mieć możliwość zawiadamiania o decyzjach i innych czynnościach zainteresowane podmioty ewidencyjne na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie na adres wskazany w katastrze powinno być skuteczne. W przypadku gdy podmioty, o których mowa powyżej (będące	Art. 22 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne nakłada obowiązek zgłaszania zmian. Podmioty, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1, zgłaszają właściwemu staroście zmiany danych objętych ewidencją gruntów i budynków w terminie 30 dni, licząc od dnia powstania tych zmian. Obowiązek ten nie dotyczy zmian danych objętych ewidencją gruntów i budynków, wynikających z aktów normatywnych, prawomocnych orzeczeń sądowych, decyzji administracyjnych, aktów notarialnych, materiałów zasobu, wpisów w innych rejestrach publicznych oraz dokumentacji architektoniczno-budowlanej przechowywanej przez organy administracji architektoniczno-budowlanej. Wydaje się zatem zasadne, że skoro podmioty ewidencyjne mają obowiązek aktualizacji swoich danych, a taką daną jest adres podmiotu, to należy przyjąć, że dana ta jest aktualna. Dodatkowo zmiany te wpłyną na przyspieszenie aktualizacji informacji zawartych w ewidencji gruntów i budynków, a co za tym idzie, również procesów inwestycyjnych, w których wykorzystuje się dane z katastru nieruchomości. Opracowany przez rząd Projekt nowelizacji ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne

		stroną postępowania w sprawie aktualizacji), nie są znane lub nie jest znane ich miejsce zamieszkania, starosta powinien mieć możliwość umieszczania stosownych pism i decyzji na stronach internetowych BIP oraz na tablicy ogłoszeń starostwa powiatowego przez okres 14 dni. Po upływie tego terminu doręczenie powinno być uważane za dokonane.	(druk nr 130) co do zasady umożliwia wprowadzanie zmian w Ewidencji Gruntów i Budynków (EGiB) w drodze czynności materialno- technicznych w oparciu o dokumentację geodezyjną przyjętą do zasobu – tak więc postulat dotyczący innego uregulowania kwestii zawiadamiania stron postępowań aktualizacyjnych ograniczałby się (jeżeli wskazany wyżej projekt będzie dalej procedowany) do postępowań toczących się nie w oparciu o dokumentację geodezyjną.
368.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne	Art. 29–38 Wykreślić przepisy dotyczące postępowań rozgraniczeniowych w trybie administracyjnym, pozostawić tylko tryb rozgraniczenia nieruchomości w postępowaniu sądowym.	Obowiązujące regulacje prawne pozwalają na ustalenie przebiegu granic działek ewidencyjnych nawet w przypadku sporu co do ich przebiegu (§ 37–39 rozporządzenia z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków; Dz.U. z 2015 r. poz. 542). Dodatkowo zapisy art. 39 prawa geodezyjnego pozwalają na wznowienie przesuniętych, uszkodzonych lub zniszczonych znaków granicznych, a więc odtworzenie przebiegu granicy. Należy tutaj podkreślić, iż w większości przypadków dotyczących postępowań rozgraniczeniowych prowadzonych w trybie administracyjnym strony nie zgadzają się na przebieg granic wg zebranych dowodów lub gdy dowody nie są wystarczające, strony nie składają zgodnego oświadczenia co do przebiegu granic. Organ przekazuje sprawę do sądu. Strona zostaje obciążona podwójnymi kosztami sporządzenia dokumentacji na potrzeby zarówno etapu administracyjnego, jak również etapu sądowego.
369.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne	Art. 24 ust. 5 powinien wprost wskazywać więcej podmiotów, uprawnionych do uzyskania danych z baz danych EGiB – w szczególności chodzi o projektantów i architektów oraz inwestorów planujących realizację inwestycji celu publicznego.	Jako uczestnik procesu budowlanego wymienione podmioty powinny mieć wprost zapisane w ustawie prawo do dostępu do danych z bazy EGiB w zakresie danej inwestycji.

370.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne	W ustawie powinna być uregulowana możliwość wydawania informacji z operatu ewidencji gruntów i budynków, np. informacji o stanie prawnym na określony dzień (informacje historyczne), powinna być też możliwość wydania wypisu z operatu ewidencyjnego dla jednego spośród np. 120 podmiotów występujących w danej jednostce rejestrowej – wraz z odpowiednimi adnotacjami w załączniku dotyczącym opłat.	Wypisy z EGiB dotyczą stanu aktualnego – wprowadzenie możliwości wydawania ich na określony (historyczny) dzień – wraz z regulacjami dotyczącymi opłat ułatwi szczególnie innym organom i sądom ustalanie stanu nieruchomości. Możliwość wydawania danych ograniczonych do jednego z kilku lub kilkuset (w przypadku wspólnot mieszkaniowych) podmiotów skutkować będzie oszczędnościami i większą czytelnością danych udostępnianych zainteresowanym (obecnie wypis może mieć formę kilkudziesięciostronicowej książki).
371.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne	Z art. 23 ust. 1 pkt 1 wynika, że sądy przekazują właściwemu staroście odpisy prawomocnych orzeczeń sądowych w określonych sprawach. W chwili obecnej sądy wyższej instancji nie przysyłają orzeczeń, ponieważ orzeczenie wyższej instancji („utrzymujące w mocy” orzeczenie I instancji) nie odnosi się wprost do rozstrzygnięcia sądu I instancji, a do wniesionego środka odwoławczego, np. oddała apelację. W związku z powyższym proponuje się, aby zapis ten został uściślony.	Brak powyższych dokumentów skutkuje brakiem aktualności bazy danych.
372.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 4 pkt 3a Art. 95 pkt 7 Doprecyzowanie definicji pojęcia „działka budowlana”.	Podział nieruchomości na podstawie art. 95 pkt 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami winien nastąpić w taki sposób, aby wyłoniona w wyniku tego podziału działka budowlana spełniała podstawowe wymogi określone w przepisach określających warunki techniczno-budowlane, które powinny spełniać budynki i ich usytuowanie, w szczególności w zakresie usytuowania budynku na działce budowlanej.
373.	Ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych	Art. 10a Rozszerzenie poprzez dodanie: „Przepisów rozdziału 2 oraz 3 nie stosuje się do gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast”.	Rezygnacja z zezwalania na wyłączenie z produkcji rolnej gruntów na terenie miast ułatwiłaby i przyspieszyła realizację inwestycji zarówno samorządowych, jak i osób fizycznych. Poza tym zmniejszyłyby się koszty inwestycji, gdyż nie byłyby naliczane opłaty z tytułu wyłączeń gruntów z produkcji rolnej. Opłaty, o których mowa, nie zwiększają budżetów gmin, gdyż są uiszczane na rzecz urzędów marszałkowskich. W razie konieczności ochrony w miastach gruntów rolnych można je

			chronić, wprowadzając odpowiednie zapisy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Należy dodać, iż od września 2014 r. przywrócono ochronę gruntów rolnych na terenach miast – zlikwidowaną w 2009 r. Nowelizacja ustawy doprowadziła do spowolnienia realizacji inwestycji, gdyż przed wydaniem pozwolenia na budowę wymagana jest decyzja o wyłączeniu gruntów z produkcji rolnej. Znacznie wzrosły także koszty inwestycji, ponieważ wyłączenie gruntów wysokich klas pod inwestycje niemieszkalne jest dotkliwie finansowo dla inwestorów.
374.	Ustawa z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych	Art. 17a Dodanie ust. 4: „W stosunku do mienia, które stało się własnością gmin z mocy prawa na podstawie art. 7, co do którego nie została wydana decyzja wojewody, postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia mienia przez gminy z mocy prawa wojewoda wszczyna z urzędu”.	Wprowadzenie zmiany zniosłoby obowiązek powoływania Komisji Inwentaryzacyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych.
375.	Ustawa z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną	Art. 73 Modyfikacji wymaga sposób zawiadamiania stron postępowania o deklaratoryjnej decyzji stwierdzającej nabycie własności w tym trybie – wojewoda powinien zawiadamiać o decyzjach i innych czynnościach zainteresowane podmioty na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie na adres wskazany w katastrze powinno być skuteczne. W przypadku osób nieznanymi lub nieznanymi z miejsca pobytu powinien mieć zastosowanie art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.	Powyższa regulacja pozwoliłaby w trybie przyspieszonym na regulację dróg publicznych głównie na terenach wielkich miast.
376.	Ustawa z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną	Art. 87 ust. 2 Zmiana słów „art. 17–20” na „art. 18–20” oraz dopisanie w tym ustępie zdania drugiego w brzmieniu: „Postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia mienia przez gminy z mocy prawa wojewoda wszczyna z urzędu”.	Wprowadzenie zmiany zniosłoby obowiązek powoływania Komisji Inwentaryzacyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych.
377.	Ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych	Art. 43 Dodanie pkt 3: „Dla nieruchomości objętych decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie wszczyna się postępowań w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 73 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. poz. 872 ze zm.), a postępowania wszczęte umarza się”.	Wprowadzenie zmiany uprościłoby proces regulacji stanów prawnych nieruchomości zajętych pod drogi publiczne oraz skróciłoby czas potrzebny na ustalenie i wypłatę odszkodowania za nieruchomości objęte decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

378.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 38 § 1 w zw. z art. 156 § 1–5 i 6 Kodeksu postępowania karnego	Na podstawie art. 38 § 1 kpow w procedurze wykroczeniowej stosowany jest odpowiednio m.in. art. 156 § 1 i 5 kpk. Zgodnie z treścią ww. przepisów stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej. Jeżeli nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzanie odpisów lub kopii oraz wydaje odpłatnie uwierzytelnione odpisy lub kopie; prawo to przysługuje stronom także po zakończeniu postępowania przygotowawczego. Za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom. Odpowiednie stosowanie na gruncie procedury wykroczeniowej przywołanych regulacji nastręcza trudności z uwagi na treść zapisów ustawy kpow, które na etapie czynności wyjaśniających prowadzonych w sprawie o wykroczenie nie ustanawiają stron procesowych. Stąd też istnieje konieczność doprecyzowania przedstawionych regulacji.
379.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 51 § 4	Aktualnie kary porządkowe, nakładane w toku czynności wyjaśniających, stanowią dochód budżetu państwa. Koszty prowadzonych przez straże gminne (miejskie) czynności wyjaśniających oraz koszty postępowań egzekucyjnych ponoszą gminy, dlatego kary porządkowe nakładane w toku prowadzonych czynności wyjaśniających winny być dochodem gminy, analogicznie do grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych.

380.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 98 § 2 i 3	W świetle obowiązujących przepisów możliwe jest nakładanie grzywnien na osoby posiadające miejsce stałego zamieszkania lub pobytu na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej zarówno w drodze mandatu karnego kredytowanego, jak i mandatu karnego gotówkowego. Zasadne jest wskazanie jednej możliwości celem wykluczeniu różnego sposobu postępowania w tożsamych sytuacjach.
381.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 99 w zw. z art. 97	W aktualnym stanie prawnym w razie odmowy przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia w wyznaczonym terminie grzywny nałożonej mandatem zaocznym organ, którego funkcjonariusz nałożył grzywnę, występuje do sądu z wnioskiem o ukaranie. We wniosku tym należy zaznaczyć, że obwiniony odmówił przyjęcia mandatu albo nie uiszczył grzywny nałożonej mandatem zaocznym, a w miarę możliwości podać także przyczyny odmowy. Z praktyki działania straży miejskiej wynika, iż sprawcy wykroczeń często pierwotnie odmawiają przyjęcia mandatu, jednakże później – na etapie prowadzenia czynności wyjaśniających zmieniają zdanie i są gotowi mandat przyjąć. Z uwagi jednak na obecną treść art. 99 kpow straż nie może już wystawić mandatu i jest obowiązana kierować wniosek o ukaranie do sądu. Powoduje to zbędne wydłużenie postępowania oraz niepotrzebne angażowanie sądu. W związku z powyższym proponuje się zmianę przepisu poprzez dodanie do art. 97 § 4 o treści: „§ 4. Sprawca wykroczenia może przyjąć mandat do czasu skierowania wniosku o ukaranie do sądu, nawet jeżeli uprzednio odmówił jego przyjęcia, przy zachowaniu terminów, o których mowa w § 1”.

382.	Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń	Art. 91	Aktualnie przepis penalizuje czyn polegający na zanieczyszczeniu drogi publicznej oraz pozostawianie na tej drodze pojazdu lub innego przedmiotu albo zwierzęcia w okolicznościach, w których może to spowodować niebezpieczeństwo lub stanowić utrudnienie w ruchu drogowym. Proponuje się rozszerzenie stosowania art. 91 kw o tereny objęte strefą ruchu oraz strefą zamieszkania.
383.	Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń	Art. 144	W świetle istniejących zapisów art. 144 § 1 kw znacznie utrudnione jest egzekwowanie zakazu niszczenia zieleni przez pojazdy pozostawione na postój na zieleńcach/trawnikach lub terenach na ten cel przeznaczonych do użytku publicznego, sądy bowiem stoją na stanowiskach, iż nie każdy postój pojazdu powoduje niszczenie zieleni. Modyfikacja obecnych zapisów poprzez wyraźne wskazanie zakazu zatrzymania się i postoju na zieleńcach/trawnikach lub terenach na ten cel przeznaczonych przyczyni się do ochrony tych terenów przed dewastacją. W związku z powyższym proponuje się dodanie do art. 144 § 1a o treści: „§ 1a. Tej samej karze podlega ten, kto wjeżdża, zatrzymuje lub stawia samochód na trawniku, zieleńcu lub miejscu przeznaczonym dla roślinności”.
384.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 50a ust. 1	Aktualne brzmienie przepisu ogranicza uprawnienia straży miejskich (jak również Policji) do usuwania nieużywanych pojazdów wyłącznie z drogi. Z literalnej treści przepisu wynika, że uprawnienie to nie przysługuje poza drogami. Powoduje to sytuację, w której straż nie jest uprawniona do podjęcia czynności wobec pojazdu, który znajduje się poza drogą, lecz w jej bezpośrednim sąsiedztwie, np. przy drodze lub na drodze wewnętrznej. Jest to sprzeczne z <i>ratio legis</i> przepisu, który ma na celu usuwanie pojazdów z uwagi na ich negatywny wpływ zarówno na estetykę

			przestrzeni publicznej, jak i środowisko naturalne. Z uwagi na powyższe zasadne jest rozszerzenie wskazanego uprawnienia straży na obszary, które nie stanowią drogi. Zmiana art. 50a powodowałoby przy tym zmianę art. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.
385.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 129b	W związku z nasilającymi się w okresie jesienno-zimowym problemami z czystością powietrza zasadne jest wyposażenie funkcjonariuszy straży gminnych (miejskich) w możliwość kontroli jakości spalin emitowanych przez pojazdy poruszające się po drogach publicznych i wewnętrznych. Jednocześnie mając na względzie wyznaczone ustawowo zadanie czuwania nad porządkiem w ruchu drogowym, zasadne wydaje się umożliwienie funkcjonariuszom straży gminnych (miejskich) podczas dokonywania kontroli ruchu drogowego badania w celu ustalenia zawartości alkoholu w organizmie.
386.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art.129b	Mając na względzie specyfikę miejsc / ograniczenie dostępu, zasadne jest wyłączenie z zakresu działania straży gminnych (miejskich) kontroli ruchu drogowego na terenach zamkniętych lub ogrodzonych, na których została wprowadzona organizacja ruchu i stosowane są zasady zgodnie z art. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.
387.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 129b ust. 2	Analiza zgłoszeń przekazywanych przez mieszkańców do Straży Miejskiej Miasta Krakowa wykazała, że oczekiwania wobec jednostki dotyczą m.in. skutecznego podejmowania interwencji wobec kierujących pojazdami, niestosujących się do znaku drogowego B-2 „zakaz wjazdu”, jadących wzdłuż po chodniku lub po przejściu dla pieszych, zanieczyszczających lub zaśmiecających drogę, jak również popełniających czyn zabroniony, określony w art. 144 kw. W aktualnym stanie prawnym działania strażników miejskich są ograniczone i polegają na odnotowywaniu

			numeru rejestracyjnego pojazdu. Strażnicy nie mają uprawnień do zatrzymania tego kierującego, co uniemożliwia im podjęcie czynności wobec sprawcy na miejscu zdarzenia, a tym samym ustalenie danych osobowych sprawcy czynu karalnego. Efektem wskazanych interwencji jest konieczność przeprowadzenia czynności wyjaśniających, które nie dają gwarancji ujawnienia osoby odpowiedzialnej za wykroczenie. Mając powyższe na względzie, zasadne jest poszerzenie uprawnień strażników do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem: – niestosującego się do znaku drogowego B-2 „zakaz wjazdu”, – jadącego wzdłuż po chodniku lub po przejściu dla pieszych, – zanieczyszczającego lub zaśmiecającego drogę, – popełniającego czyn zabroniony określony w art. 144 kw.
388.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 129d W art. 129d po ust. 1 proponuje się dodanie ust. 1a w następującym brzmieniu: „1a. W stosunku do pojazdów zanieczyszczających lub zaśmiecających drogę, osoby działające w imieniu zarządcy drogi mogą wykonywać kontrolę ruchu drogowego w obecności strażnika gminnego (miejskiego)”.	
389.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych	Art. 11 ust. 2 i 3 W związku z przepisami Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie sposobu obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych przez straż gminną (miejską).	W związku z realizowanymi przez straż gminną zadaniami straży przysługuje (w określonych ustawowo sytuacjach) prawo do obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych. Podkreślenia wymaga fakt, iż obecna redakcja przepisu pozwala strażom na rejestrowanie obrazu zdarzeń, pomijając dźwięk, co uniemożliwia nagrywanie np. przebiegu zdarzenia wraz z dźwiękiem podczas realizowanych czynności służbowych. Umożliwienie nagrywania dźwięku pozwoliłoby na bieżącą kontrolę przebiegu

			służby oraz weryfikację zastrzeżeń wpływających do jednostek straży, dotyczących sposobu realizacji czynności służbowych. Możliwość nagrywania dźwięku powinna znaleźć się również w rozporządzeniu wydanym na podstawie omawianego przepisu.
390.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych	Art. 24 pkt 5	Jednym z wymogów warunkujących zatrudnienie osoby w charakterze strażnika w strażach gminnych (miejskich) jest jego nienaganna opinia. Warunek taki wynika wprost z art. 24 pkt 5 ustawy o strażach gminnych, wskazującego, iż strażnikiem może być osoba, która m.in. „cieszy się nienaganną opinią”. Wspomniana ustawa, przepisy wykonawcze, jak również inne przepisy nie precyzują sposobu weryfikacji tego wymogu. Straż Miejska Miasta Krakowa, realizując wspomniany wymóg, zwracała się do jednostek Policji z prośbą o udzielenie informacji na temat opinii, jaką cieszy się kandydat do pracy w miejscu zamieszkania. Zdaniem Policji jej działanie w kwestii zbierania informacji o osobach, bez konkretnej podstawy prawnej, może stanowić naruszenie dóbr osobistych takich osób. Również Wojewoda Małopolski nie wskazał możliwego sposobu weryfikacji wspomnianego obowiązku. Z tego też względu zachodzi konieczność podjęcia prac legislacyjnych w celu doprecyzowania sposobu weryfikacji wymogu określonego w art. 24 ust. 5, warunkującego zatrudnienie osoby w charakterze strażnika.
391.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych	Art. 26a	Przepisy dotyczące instytucji zawieszania strażnika miejskiego w pełnieniu obowiązków pracowniczych powinny zostać uzupełnione o wyłączenie spod ich zastosowania sytuacji składania subsydiarnych aktów oskarżenia – wzorem art. 39 ust. 2a ustawy o Policji. Zgodnie z obowiązującą regulacją ustawową (art. 26 a ustawy o strażach gminnych) pracodawca jest zobligowany do zawieszenia

			strażnika w obowiązkach pracowniczych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o ścigane z oskarżenia publicznego i popełnione umyślnie przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Zawieszenie fakultatywne jest przewidziane w sytuacji, gdy wskazane wyżej czyny popełnione są nieumyślnie. Ustawodawca nie wskazuje natomiast metod postępowania w sytuacji, w której dochodzi do wniesienia aktu oskarżenia przez oskarżyciela subsydiarnego w sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, Podkreślić należy, iż nowelizowane przepisy innych ustaw (regulacje dotyczące funkcjonariuszy Policji, Krajowej Izby Skarbowej, komorników) wprowadzają zapisy rozwiewające powyższą wątpliwość i pozostawiające pracodawcy / uprawnionemu organowi nadzoru uznaniowość w zakresie podjęcia decyzji o zawieszeniu (fakultatywność zawieszenia) w opisanej wyżej sytuacji. Mając na względzie wagę przedstawionej problematyki i skutki podejmowanych na tym polu decyzji, wypełnienie powyższej luki jest konieczne i wymaga pilnej regulacji.
392.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych	Art. 29a	Przepisy dotyczące czasu pracy strażników miejskich nie są aktualnie dostosowane do specyfiki realizowanych przez nich zadań. Rozwiązania w tym zakresie powinny być zbliżone do zastosowanych wobec funkcjonariuszy Policji – czas służby strażników miejskich powinien zostać wyłączony spod zapisów Kodeksu pracy i uregulowany odrębnym aktem prawnym.
393.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego	§ 2 ust. 1 w związku z art. 63 b oraz art. 96c Kodeksu wykroczeń	Z uwagi na zmiany dokonane w Kodeksie wykroczeń konieczne jest zaktualizowanie uprawnień mandatowych strażników miejskich w zakresie możliwości nakładania grzywien za wykroczenie stypizowane w nowo określonych przepisach.

394.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego	§ 2 ust. 5 w związku z art. 10 ust. 1–2c ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Postuluje się przyznanie strażnikom miejskim uprawnienia do nakładania mandatów karnych za przywołane wykroczenia. Ustawodawca rozszerzył katalog czynów zabronionych, które podlegają egzekwowaniu w postępowaniu o wykroczenie (brak deklaracji śmieciowej oraz brak kompostownika na odpady). Brak upoważnienia do nakładania grzywien z art. 10 ust. 2b i 2c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach skutkuje koniecznością wszczynania postępowań sądowych.
395.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie szkolenia podstawowego strażników gminnych	§ 2 ust. 2	W obowiązującym stanie prawnym szkolenie podstawowe w zakresie przedmiotów, o których mowa w pkt 10–14 załącznika nr 1 do rozporządzenia, prowadzi wyłącznie Policja. Proponuje się wykreślenie zapisu § 2 ust. 2. Umożliwi to prowadzenie zajęć, o których mowa w pkt 10–14 załącznika nr 1 do rozporządzenia, również innym podmiotom mającym stosowną wiedzę i umiejętności w przedmiotowym zakresie. Jednocześnie odciąży to Policję od wykonywania dodatkowych czynności, pozostawiając nadal kontrolę nad jakością szkolenia poprzez zatwierdzanie szczegółowego programu szkolenia, zatwierdzanie testów egzaminacyjnych oraz powoływanie komisji egzaminacyjnej.
396.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej	§ 4 ust. 3	Aktualnie zezwolenie odbioru usuniętego pojazdu wydaje się osobie, po okazaniu przez nią dokumentu tożsamości i dokumentu upoważniającego do używania pojazdu. Brak jest jednak jakiegokolwiek definicji „dokumentu upoważniającego do używania pojazdu”. Dokumentem takim nie jest prawdopodobnie dowód rejestracyjny, gdzie jako właściciel widnieje firma leasingowa lub bank. Dodatkowo w obecnym stanie prawnym kierujący nie ma obowiązku posiadania przy sobie dowodu rejestracyjnego, wobec czego wątpliwe jest wymaganie, aby obciążony był

			obowiązkiem okazania go podczas odbioru odholowanego pojazdu. W związku z powyższym zachodzi konieczność doprecyzowania zapisu § 4 ust. 3 rozporządzenia (w tym zdefiniowanie, czym jest „dokument upoważniający do używania pojazdu” lub zmiana tego zapisu).
397.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie	Art. 40 ust. 3 Propozycja wykreślenia: „oraz miejsc rekreacyjnych od linii rozgraniczających ulicę” oraz dodania drugiego zdania: „Odległość miejsc rekreacyjnych od okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz od miejsc gromadzenia odpadów powinna wynosić co najmniej 10 m, przy zachowaniu wymogów § 19 ust. 1”, w następujący sposób: „Odległość placów zabaw dla dzieci, boisk dla dzieci i młodzieży oraz miejsc rekreacyjnych od linii rozgraniczających ulicę, od okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz od miejsc gromadzenia odpadów powinna wynosić co najmniej 10 m, przy zachowaniu wymogów § 19 ust. 1. Odległość miejsc rekreacyjnych od okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz od miejsc gromadzenia odpadów powinna wynosić co najmniej 10 m, przy zachowaniu wymogów § 19 ust. 1”.	Konieczne jest wykreślenie miejsc rekreacyjnych z obowiązku zachowania odległości co najmniej 10 m od linii rozgraniczających ulicę. W wyniku konieczności zachowania min. 10 m od linii rozgraniczających ulicę nie jest możliwe zlokalizowanie obiektów małej architektury o charakterze wypoczynkowym i rekreacyjnym (m.in. ławki, leżaki, stoły piknikowe) na skwerach miejskich, które powinny pełnić funkcję wypoczynkową w zwartej zabudowie mieszkaniowej i są odpowiedzią na potrzeby mieszkańców oraz podnoszą jakość przestrzeni publicznej. Odsunięcie min. 10 m od linii rozgraniczającej ulicę w przypadku skwerów miejskich, które najczęściej otoczone są ulicami oraz ze względu na ich niewielkie rozmiary, uniemożliwia umiejscowienie ww. obiektów małej architektury. Dodać należy, że w obecnym stanie prawnym ustawienie samych ławek jest interpretowane jako tworzenie miejsc rekreacji.
398.	Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie	Art. 53 ust. 3 Zmiana: „Odległość pnia drzewa od krawędzi jezdni nie powinna być mniejsza niż 1,0 m, a przy rozbudowie i przebudowie drogi dopuszcza się zmniejszenie tej odległości, jeżeli będą spełnione pozostałe warunki określone w rozporządzeniu”.	Konieczne jest dopuszczenie lokalizacji pnia nowo nasadzanego drzewa przy nowej inwestycji drogowej w odległości mniejszej niż 3,0 m od krawędzi jezdni, tj. min. 1 m. W wyniku przepisu nie jest możliwa kompensacja przyrodnicza inwestycji – pomimo spełnienia warunków technicznych (infrastruktura podziemna i nadziemna) oraz bezpieczeństwa (zachowanie trójkątów widoczności) ze względu na przedmiotowy przepis nie ma możliwości posadzenia drzew mimo znaczących wycinek drzew istniejących na terenie objętym inwestycją. Obecnie

			w sytuacji, gdy pasy zieleni rozgraniczające pasy ruchu w przypadku nowych inwestycji wynoszą najczęściej od 4 do 6 m, nie jest możliwe posadzenie drzew pomimo znacznej szerokości tegoż pasa zieleni. W dobie obecnych zmian klimatycznych przepisy winny szczególnie ułatwiać wprowadzenie przy nowo powstających inwestycjach drzew, gdyż wpływają one nieocenienie na klimat: produkują tlen, pochłaniają dwutlenek węgla, neutralizują zanieczyszczenie powietrza, m.in. poprzez pochłanianie mniejszych cząsteczek ograniczając zapylenie powietrza; obniżają temperaturę powietrza nawet do kilku stopni Celsjusza, dzięki czemu w miejscach zacienionych trwałość m.in. asfaltu przedłuża się ponad dwukrotnie; pochłaniają wodę opadową, zapobiegając podtopieniom w trakcie ulewnych deszczy. Wbrew przyjętym stereotypom drzewa zwiększają bezpieczeństwo na drogach – stanowią naturalny element zmuszający kierowców do zredukowania prędkości pojazdów, która w terenach zabudowanych i tak nie powinna przekraczać 50km/h. Ponadto nie należy zapominać o pozytywnym wpływie drzew na psychikę i zdrowie człowieka.
399.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Art. 3 „Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...)” W słowniku pojęć konieczne jest doprecyzowanie i zdefiniowanie, czym jest plac zabaw.	Brak definicji, czym jest plac zabaw, budzi różnego rodzaju trudności interpretacyjne, np.: czy pojedyncze urządzenie zabawowe tworzy już plac zabaw czy może być traktowane jako obiekt małej architektury.

400.	Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności	Art. 24 [obowiązek meldunkowy obywateli polskich] Zmiana: „3. Za osobę nieposiadającą zdolności do czynności prawnych lub posiadającą ograniczoną zdolność do czynności prawnych obowiązek meldunkowy wykonuje jej przedstawiciel ustawowy, opiekun prawny lub inna osoba sprawująca nad nią faktyczną opiekę w miejscu ich wspólnego pobytu. Podczas dokonywania czynności meldunkowych należy przedłożyć dokumenty potwierdzające sprawowanie opieki, może być to zaświadczenie z sądu o ustanowieniu opiekunem prawnym, orzeczenie sądu regulujące sprawowanie władzy rodzicielskiej, orzeczenie sądu o umieszczeniu w pieczy zastępczej ”.	Wprowadzenie szczegółowej regulacji w tym zakresie jest niezbędne. Wychodzi ono zresztą naprzeciw oczekiwaniom samych obywateli. Wielu rodziców sygnalizuje, że zameldowanie małoletniego dziecka winno wymagać obecności i potwierdzenia obojga rodziców. W naszej ocenie zmiana nie musi być aż tak daleko posunięta, bowiem wymóg przedłożenia wskazanych dokumentów wyeliminuje w dużym stopniu powstałe nadużycia.
401.	Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności	Art. 28 [Zameldowanie] Zmiana: „2. Obywatel polski dokonujący zameldowania na pobyt stały lub czasowy w formie, o której mowa w ust. 1 pkt 1, przedstawia potwierdzenie pobytu w lokalu, dokonane przez właściciela lub inny podmiot dysponujący tytułem prawnym do lokalu na formularzu zgłoszenia pobytu stałego lub formularzu zgłoszenia pobytu czasowego oraz – do wglądu – dokument potwierdzający tytuł prawny do lokalu tego właściciela lub podmiotu, wydruki treści wyświetlonych w trybie przeglądania księgi wieczystej lub podaje nr księgi wieczystej. 2a. Obywatel polski dokonujący zameldowania na pobyt stały lub czasowy w formie, o której mowa w ust. 1 pkt 2, dołącza do formularza dokument elektroniczny potwierdzający jego tytuł prawny do lokalu, a w razie niemożności jego uzyskania – odwzorowanie cyfrowe tego dokumentu, wydruki treści wyświetlonych w trybie przeglądania księgi wieczystej lub podaje nr księgi wieczystej. Obywatel nieposiadający tytułu prawnego do lokalu dołącza do formularza dokument elektroniczny zawierający oświadczenie właściciela lub innego podmiotu dysponującego tytułem prawnym do lokalu potwierdzające pobyt w lokalu oraz dokument potwierdzający tytuł prawny do lokalu tego właściciela lub podmiotu, a w razie niemożności ich uzyskania – odwzorowanie cyfrowe tych dokumentów”.	Proponowana zmiana ma na celu ułatwienie obywatelowi dokonania zameldowania poprzez umożliwienie urzędnikowi zweryfikowanie danych właściciela za pomocą przeglądarki elektronicznych ksiąg wieczystych. Wnioskowana regulacja będzie zgodna z art. 220 § 1 k.p.a.
402.	Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych	Art. 12a [Warstwa elektroniczna] Zmiana: „3. Certyfikat podpisu osobistego zamieszcza się w warstwie elektronicznej dowodu osobistego osoby, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych lub ograniczoną zdolność do czynności prawnych i złożyła wniosek o wydanie dowodu osobistego nie wcześniej niż 30 dni przed datą urodzin i przy składaniu wniosku o wydanie dowodu osobistego wyraziła zgodę na zamieszczenie tego certyfikatu, albo – w przypadku osoby małoletniej, która ukończyła 13. rok życia – zgodę tę wyraził rodzic, opiekun prawny lub kurator tej osoby”.	W aktualnym stanie prawnym osoba, która składa wniosek nie wcześniej niż 30 dni przed datą 18 urodzin, a która chce posiadać w dowodzie osobistym certyfikat podpisu osobistego musi mieć zgodę rodzica, co wynika wprost z art. 12a ust 3. Ustawodawca, dając w art. 25 ust. 3 u.o.d. możliwość samodzielnego złożenia wniosku o dowód dla osoby przed 18 urodzinami, nie dał jej jednocześnie możliwości samodzielnego wnioskowania o certyfikat podpisu osobistego.

403.	Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych	Jednoznaczne określenie w przepisach prawa, kiedy osoba, która złoży wniosek o wydanie dowodu osobistego, nie wcześniej niż 30 dni przed datą 18 urodzin – może odebrać dowód osobisty, tj. czy gdy będzie już osobą pełnoletnią, czy dopuszcza się możliwość odbioru dowodu przed dniem 18 urodzin.	Brak zapisu w ustawie w niniejszej sprawie powoduje, że organy w sposób odmienny interpretują przepis. Sprawa załatwiana jest w różnoraki sposób w urzędach, co skutkuje negatywnym odbiorem ze strony klientów.
404.	Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych	Art.30 ust. 4 pkt 2 [Odbiór dowodu osobistego] Doprecyzowanie brzmienia zapisu nt. odbioru dowodu osobistego przez pełnomocnika „lub innej nienadającej się pokonać przeszkody, która powstała po dniu złożenia wniosku”.	Niniejszy przepis w tym brzmieniu niejednokrotnie budzi kontrowersje ze strony klientów. Rozumiany jest bowiem jako subiektywna ocena urzędnika. Klienci bowiem upoważniają inne osoby do odbioru dowodu osobistego, mimo że nie występuje przesłanka do tego.
405.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Propozycja zmian – wariant 1: Art. 19 „§ 1. Wyborcy nieposiadający adresu zameldowania na pobyt stały , wpisywani są do rejestru wyborców, jeżeli złożą w tej sprawie w urzędzie gminy pisemny wniosek, przedstawiając do wglądu ważny dokument tożsamości . Wniosek powinien zawierać nazwisko, imię (imiona), imię ojca, datę urodzenia, numer ewidencyjny PESEL wnioskodawcy, obywatelstwo oraz adres stałego zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej . Do wniosku dołącza się: 1) (uchylony) 2) (uchylony) 3) kserokopię dokumentu uprawniającego zamieszkanie wnioskodawcy pod wskazanym adresem (np. rachunek, umowa cywilnoprawna, pierwsza strona deklaracji podatkowej itp.) . § 2. (uchylony) § 3. (uchylony)”.	Wariant 1 Przepisy Kodeksu wyborczego w aktualnym brzmieniu stoją w sprzeczności z obowiązkiem meldunkowym. Umożliwienie dopisania do stałego rejestru wyborców osoby stale zamieszkałe na obszarze gminy, które nie posiadają zameldowania na jej terenie, jest usankcjonowaniem przez ustawodawcę fikcji meldunkowej i przyzwoleniem na niedopełnianie przez obywateli realizacji obowiązku meldunkowego . Aktualnie wpis do rejestru wyborców i ustalenie przez wójta, iż osoba stale zamieszkuje na obszarze danej gminy powinien implikować wszczęcie postępowania o zameldowanie na pobyt stały, zgodnie z przepisami ustawy o ewidencji ludności.
406.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Propozycja zmian – wariant 2: Art. 19 „§ 1. Wyborcy stale zamieszkali na obszarze gminy bez zameldowania na pobyt stały wpisywani są do rejestru wyborców, jeżeli złożą w tej sprawie w urzędzie gminy pisemny wniosek. Wniosek powinien zawierać nazwisko, imię (imiona), imię ojca, datę urodzenia, numer ewidencyjny PESEL, obywatelstwo oraz adres stałego zamieszkania wnioskodawcy na terytorium gminy, do której składany jest wniosek . Do wniosku dołącza się: 1) (uchylony) 2) (uchylony)	Wariant 2 Wniosek o wpis do rejestru wyborców powinien zawierać wszystkie dane niezbędne do wpisu wyborcy, bez konieczności składania odrębnej deklaracji, przy czym żądanie dołączenia kserokopii ważnego dokumentu tożsamości nie wydaje się właściwe z uwagi na to, że wpis do rejestru wyborców dokonywany jest przez organ mający wgląd do rejestru PESEL oraz Rejestru Dowodów Osobistych. Dlatego też dane zawarte we wniosku weryfikowane są przy

		3) kserokopię dokumentu uprawniającego zamieszkanie wnioskodawcy pod wskazanym adresem (np. rachunek, umowa cywilnoprawna, pierwsza strona deklaracji podatkowej z potwierdzeniem jej złożenia itp.). § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do wyborcy nigdzie niezamieszkałego, przebywającego stale na obszarze gminy. § 3. Wyborcy stale zamieszkali na obszarze gminy pod innym adresem aniżeli adres ich zameldowania na pobyt stały na obszarze tej gminy mogą być wpisani do rejestru wyborców pod adresem stałego zamieszkania, jeżeli złożą w tej sprawie w urzędzie gminy wniosek zawierający dane, o których mowa w § 1, wraz ze wskazaniem adresu ostatniego zameldowania na pobyt stały na obszarze gminy. § 4. Przepisów §1–3 nie stosuje się w okresie 30 dni przypadających przed dniem wyborów”.	przyjęciu wniosku przez organ oraz następnie w dostępnych organowi rejestrach państwowych. Weryfikacja adresu zamieszkania wyborcy powinna odbywać się na podstawie dokumentów przedkładanych przy złożeniu wniosku. Dlatego proponuje się wprowadzenie obowiązku dołączenia dokumentów uprawniających zamieszkanie pod wskazanym adresem, takich jak np. rachunki lub umowy cywilnoprawne zawarte przez wyborcę, w których wskazany jest adres jego zamieszkania albo inne dokumenty urzędowe, np. deklaracja podatkowa, w której podatnik wskazuje ten adres jako właściwy do ustalenia właściwości miejscowej naczelnika urzędu skarbowego. Obecnie nie ma podstawy prawnej do żądania takich dokumentów przez organ gminy, a jest to o tyle istotne, iż w dużych gminach nie ma możliwości innego zweryfikowania faktu zamieszkania w tak krótkim terminie na wydanie decyzji o wpisie. Zmiana ta usprawni weryfikację dokumentów i przyspieszy możliwość wydania decyzji o wpisie. Dokonywanie zmian w rejestrze wyborców w okresie bezpośrednio przed wyborami powoduje chaos organizacyjny, a także umożliwia nadużywanie przez wyborców innych instytucji związanych ze zmianą miejsca głosowania – wielokrotne pobieranie zaświadczeń o prawie do głosowania z miejsca poprzedniego adresu wpisu w rejestrze wyborców oraz nowego, dopisywanie się do obwodu głosowania w wielu gminach – natłok obowiązków związanych m.in. z koniecznością sporządzenia spisu wyborców utrudnia kontrolę nad tymi czynnościami.
407.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Art. 20 Propozycja zmian: „§ 1. Wyborcę wpisuje się do rejestru wyborców zgodnie z jego wnioskiem, jeżeli wójt w terminie 14 dni od dnia wniesienia wniosku nie	Liczba składanych wniosków o wpis do rejestru wyborców – szczególnie przez platformę ePUAP – oraz czasochłonny obowiązek weryfikacji miejsca zamieszkania powodują, iż

		wyda decyzji o odmowie wpisania wyborcy do rejestru wyborców. Decyzję o odmowie wpisania do rejestru wyborców, wraz z uzasadnieniem, niezwłocznie doręcza się wnioskodawcy. § 2. Jeżeli wniosek o wpisanie do rejestru wyborców nie spełnia wymogów określonych w art. 19 § 1 lub innych przepisach lub konieczne jest doprecyzowanie wniosku, stosuje się przepis art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r., poz. 2096 ze zm.). Termin, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia uzupełnienia braków lub doprecyzowania wniosku. Art. 20a § 1. W przypadku uzyskania przez wójta informacji, że osoba wpisana do rejestru wyborców nie zamieszkuje już pod wskazanym adresem, wójt skreśla osobę z rejestru wyborców w drodze decyzji administracyjnej. § 2. Przepisy art. 20 § 4 i 5 stosuje się odpowiednio”.	wydanie decyzji w sprawie w terminie 5 dni jest bardzo trudne lub wręcz niemożliwe. Każdorazowe wydawanie decyzji o wpisie do rejestru wyborców jest nieuzasadnione – należałoby zatem wykorzystać znaną z Kodeksu postępowania administracyjnego instytucję milczącego załatwienia sprawy. Analogiczne rozwiązanie przewidywane jest obecnie, m.in. przy przyznawaniu świadczenia wychowawczego 500+ – decyzja wydawana jest jedynie w przypadku odmowy przyznania świadczenia. Wyborca mógłby np. samodzielnie zweryfikować, czy został wpisany do rejestru wyborców – czy to przez formularz dostępny na BIP danego urzędu, czy to przez wizytę w urzędzie. Obecnie nie ma możliwości wydania przez wójta decyzji o skreśleniu z rejestru wyborców w przypadku, gdy wyborca wpisany do rejestru przestał już zamieszkiwać pod tym adresem.
408.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Propozycja dodania art.: „Art. 25a § 1. Do postępowań, o których mowa w art. 19, art. 20 oraz art. 20a, w zakresie nieuregulowanym, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego”.	Z uwagi na to, iż postępowanie prowadzone przez organ gminy kończy się wydaniem decyzji administracyjnej, w zakresie nieuregulowanym powinny mieć zastosowanie przepisy KPA.
409.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Art. 26 Zmiana: „§ 11. Spis wyborców sporządza się w formie elektronicznej, oddzielnie dla każdego obwodu głosowania, według miejsca zamieszkania wyborców, najpóźniej w 21 dniu przed dniem wyborów. § 12. Zaktualizowany spis wyborców drukuje się w 2 egzemplarzach nie później niż na 2 dni przed dniem wyborów. Jeden egzemplarz spisu wyborców przekazuje się w przeddzień wyborów przewodniczącemu właściwej obwodowej komisji wyborczej ds. przeprowadzenia głosowania w obwodzie”. Art. 36 „§ 2. Spis wyborców jest udostępniany do wglądu w urzędzie gminy w formie elektronicznej”.	Udostępnienie spisu wyborców w obecnej formie, tzn. papierowej, między 21 a 8 dniem przed dniem wyborów jest instytucją niefunkcjonującą. Wyborcy nie wyrażają jakiegokolwiek woli weryfikacji spisu papierowego przed głosowaniem, a weryfikacja aktualnie odbywa się na stanowiskach meldunkowych poprzez sprawdzenie, czy wyborca figuruje w rejestrze prowadzonym w formie elektronicznej. Propozycja zmiany jest <i>de facto</i> wyjściem naprzeciw oczekiwaniom wyborców i rezygnacją ze zbędnego drukowania spisów wyborców na trzy tygodnie przed wyborami. Jest to również ułatwienie dla organu przygotowującego spis wyborców, który nie będzie

			musiał ręcznie nanosić dodatkowych adnotacji na spis, a będzie miał możliwość wydrukowania już zaktualizowanego spisu wyborców na 2 dni przed dniem wyborów.
410.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Art. 28 § 1 Zmiana: „Wyborca, na jego pisemny wniosek wniesiony do urzędu gminy najpóźniej w 9 dniu przed dniem wyborów, jest dopisywany do spisu wyborców w wybranym przez siebie obwodzie głosowania na obszarze gminy (...)”.	System informatyczny ePUAP dopuszcza wysłanie nieskończonej liczby wniosków, dostępny jest 24h na dobę i dochodzi do sytuacji, w której na 5 dni przed wyznaczonym terminem wyborów organ gminy jest obowiązany rozpatrzyć kilkadziesiąt (!) tysięcy wniosków. Powoduje to paraliż urzędu i załatwiających sprawy obywatelskie komórek organizacyjnych, które zobowiązane są przecież w tym czasie do wykonywania także pozostałych zadań nałożonych na gminę stosownymi ustawami – z zakresu ewidencji ludności i dowodów osobistych. Należy pamiętać, że nawet w okresie 9 dni przed wyborami wyborcy wciąż będą mieli prawo pobrania zaświadczenia o prawie do głosowania.
411.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy	Art. 35 Zmiana: „Zgłoszenia można dokonać najpóźniej w 9 dniu przed dniem wyborów”.	Uwagi jak wyżej, brak jest uzasadnienia dla różnicowania terminów.
412.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy	Art. 32 Zmiana: „§ 1. Wyborca zmieniający miejsce pobytu przed dniem wyborów otrzymuje na wniosek zgłoszony pisemnie w siedzibie organu gminy , przed sporządzeniem spisu wyborców – na podstawie rejestru wyborców, a po sporządzeniu spisu wyborców – na podstawie spisu wyborców, zaświadczenie o prawie do głosowania w miejscu pobytu w dniu wyborów.	Utrzymanie możliwości złożenia wniosku w formie elektronicznej lub telefaksem powoduje szereg wątpliwości. Po pierwsze, w przypadku złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia o prawie do głosowania za pośrednictwem telefaksu lub w formie elektronicznej (e-mail) nie ma możliwości weryfikacji tożsamości osoby składającej wniosek, a tym samym – brak pewności co do tego, czy jest on składany przez osobę, której dane się w nim znajdują.
413.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 2014 r. w sprawie spisu wyborców	Załącznik nr 1 Obecnie umieszcza się na każdej karcie spisu. Proponowany zapis: „ Umieszcza się na ostatniej karcie spisu ”.	Konieczność podpisania każdej strony spisu w dużych gminach zajmuje często kilka dni, biorąc pod uwagę dziesiątki tysięcy stron. W okresie przedwyborczym jest to bardzo duże i niepotrzebne obciążenie dla pracownika upoważnionego do podpisywania spisu.

414.	Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy	Art. 39 Dodanie ustępu 7b: „Zakończenie publikacji informacji, o których mowa w art. 38, w zakresie pełnomocnictwa następuje na wniosek przedsiębiorcy lub pełnomocnika, składany w sposób określony w art. 8 ust. 2. Przepisy art. 8 ust. 3–5 oraz art. 9 stosuje się odpowiednio”; oraz skorygowanie art. 8 ust. 6 i 7 poprzez zastąpienie fragmentu: „o których mowa w art. 39 ust. 2”, treścią: „o których mowa w art. 39 ust. 2 i 7b”.	Zgodnie z obowiązującymi przepisami publikacja informacji o pełnomocniku w zakresie dokonywania wpisów w CEIDG oraz ich zmiany może nastąpić zarówno na podstawie wniosku złożonego przez przedsiębiorcę w urzędzie gminy, jak również za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG (art. 39 ust. 1 i 2). Proponowane rozwiązanie jest nie tylko postulowane, ale i pożądane przez przedsiębiorców, którzy przyjmą je jako likwidację niepotrzebnych barier administracyjnych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.
415.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Pozostawienie treści dotychczasowej art. 9° jako ust. 1 i dodanie ust. 2: „2. Zabrania się prowadzenia wysyłkowej sprzedaży napojów alkoholowych oraz sprzedaży przez Internet” lub: „2. Możliwa jest sprzedaż wysyłkowa napojów alkoholowych i przez Internet”.	Przedsiębiorcy są zainteresowani prowadzeniem sprzedaży wysyłkowej napojów alkoholowych lub przez Internet. Wątpliwości interpretacyjne powinny zostać rozstrzygnięte poprzez jednoznaczny zapis w ustawie zakazujący lub zezwalający na takie sposoby sprzedaży, gdyż orzecznictwo jest niejednoznaczne.
416.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Art. 12 ust. 2 Zmiana art. 12 ust. 2 ustawy poprzez poszerzenie dotychczasowej kompetencji rad gmin do określania zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych o prawo do określania warunków sprzedaży napojów alkoholowych.	Jest to powrót do wcześniejszego brzmienia art. 12 ust. 2 ustawy. Aktualnie powyższe uprawnienie jest ograniczone do określania wyłącznie zasad usytuowania miejsc sprzedaży alkoholu. Ponowne przyznanie radom gmin uprawnienia do wprowadzania warunków sprzedaży napojów alkoholowych również byłoby ważnym instrumentem, pomocnym w realizacji skutecznej polityki przeciwdziałania negatywnym następstwom sprzedaży napojów alkoholowych.
417.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Art.18 ust. 10 pkt 3 Wykreślenie z art. 18 ust. 10 pkt 3 ustawy sformułowania: „w związku ze sprzedażą napojów alkoholowych”.	Zwiększenie skuteczności postępowań o cofnięcie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, prowadzonych na podstawie ustawy, tj. z powodu zakłócania porządku publicznego.
418.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Art. 18 ust. 11 Modyfikacja brzmienia art. 18 ust. 11 ustawy poprzez jego odpowiednie doprecyzowanie, stanowiące, iż zakaz starania się o zezwolenie na sprzedaż alkoholu w przypadku jego cofnięcia dotyczy nie tylko konkretnego przedsiębiorcy, lecz również danej lokalizacji.	Wprowadzenie sankcji dotyczącej zakazu sprzedaży napojów alkoholowych na skutek wydania decyzji cofającej zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych nie tylko w stosunku do konkretnego przedsiębiorcy, lecz

			również danej lokalizacji, w której dopuszczono się naruszenia prawa.
419.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Art. 18 ¹ ust. 4 Modyfikacja art. 18 ¹ ust. 4 ustawy poprzez: – jednoznaczne wskazanie organu właściwego do załatwienia sprawy w zakresie wydania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla przedsiębiorców, których działalność polega na dostarczaniu żywności na imprezy zamknięte, w oparciu o zawartą umowę oraz zasięgu terytorialnego tych zezwoleń; – sformułowanie w ustawie podstaw do odmowy wydania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla przedsiębiorców, których działalność polega na dostarczaniu żywności na imprezy zamknięte, w oparciu o zawartą umowę.	Doprecyzowanie zapisów ustawowych dotyczących wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla przedsiębiorców, których działalność polega na dostarczaniu żywności na imprezy zamknięte, w oparciu o zawartą umowę (tzw. zezwoleń cateringowych).
420.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	Art. 8 ust. 3 W art. 8 ust. 3 po pkt 4 dodanie pkt 4a: „W przypadku przedsiębiorców osobiście wykonujących przewozy, zatrudnionych przez nich kierowców oraz osób niezatrudnionych przez przedsiębiorcę, lecz wykonujących osobiście przewóz na jego rzecz, nieposiadających polskiego obywatelstwa, zaświadczenie, o którym mowa w pkt 4 musi być wydane przez właściwy organ sądowy lub administracyjny państwa pochodzenia”.	Obecnie w sektorze transportowym coraz częściej znajdują się obcokrajowcy. Wykonują przewozy osobiście lub jako zatrudnieni kierowcy. Jednym z warunków, jakie muszą spełnić, jest niekaralność za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, a także za przestępstwa, o których mowa w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Ponadto nie może na nich ciążyć zakaz wykonywania zawodu kierowcy. Zaświadczenie, o którym mowa w obecnie obowiązującej ustawie o transporcie drogowym, ogranicza się do informacji zawartych w Krajowym (polskim) Rejestrze Karnym. Zachodzi zatem możliwość, że obcokrajowiec w kraju swojego pochodzenia był karany za ww. przestępstwa, a pomimo tego zostanie dopuszczony do wykonywania zawodu przewoźnika osób. Ponadto obecny zapis art. 8 ust. 3 pkt 4 doprowadził do nierówności traktowania polskich obywateli w stosunku do obcokrajowców.
421.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	Art. 39a ust. 2 Propozycja: „Posiada odpowiednie uprawnienie do kierowania pojazdem samochodowym, wydane przez uprawniony organ na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, określone w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, z zastrzeżeniem ust. 1a”.	Posiadanie przez obcokrajowców wykonujących transport drogowy polskich uprawnień do kierowania pojazdami umożliwi organom kontroli ruchu drogowego skuteczną egzekucję kar z tytułu wykroczeń w ruchu drogowym.

			Dotyczy to głównie możliwości nakładania punktów karnych, a w konsekwencji zatrzymywania uprawnień do kierowania. Obecnie kierowcy posługującemu się polskim prawem jazdy odbierane jest uprawnienie po przekroczeniu określonej liczby punktów karnych. W przypadku obcokrajowca posługującego się uprawnieniem wydanym w swoim kraju pochodzenia liczba popełnionych wykroczeń w ruchu drogowym na terenie naszego kraju nie ma znaczenia, bowiem organy kontroli mogą jedynie nałożyć na niego mandat karny. Wprowadzenie proponowanego zapisu doprowadzi do likwidacji nierówności traktowania kierowców wykonujących zarobkowy przewóz.
422.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	Art. 85 ust. 1 Zmiana: „Kontrolę przedsiębiorcy przeprowadza się po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzania kontroli”. Art. 48 ust. 4 Zmiana: „Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności: 1) wskazanie podstawy prawnej; 2) oznaczenie organu kontroli; 3) datę i miejsce wystawienia; 4) imię i nazwisko inspektora upoważnionego do przeprowadzania kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej; 5) firmę przedsiębiorcy objętego kontrolą; 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli; 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli; 8) imię i nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji; 9) pouczenie o prawach i obowiązkach przedsiębiorcy”.	Proponowane zmiany mają na celu uproszczenie w zakresie każdorazowego doręczania „indywidualnego” upoważnienia do kontroli konkretnym przedsiębiorcom. Kontrolowany, zgodnie z przepisami, został zawiadomiony już o zamiarze wszczęcia kontroli, zatem zbyteczne wydaje się generowanie dodatkowych indywidualnych dokumentów z oznaczeniem podmiotu kontrolowanego. Proponowane „ogólne” upoważnienie do przeprowadzania kontroli mogłoby być wystawiane jednorazowo.
423.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 71 ust. 7 Zmiana: „Właściciel pojazdu, niebędącego nowym pojazdem, który sprowadził pojazd z terytorium państwa członkowskiego Unii Europej-	Wprowadzony art. 140mb nakłada na obywateli kary za niezarejestrowanie pojazdu sprowadzonego z zagranicy w ciągu 30 dni od daty spro-

		skiej, jest obowiązany zarejestrować ten pojazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 30 dni od dnia jego sprowadzenia”. Po ust. 7 dodanie ust. 7a: „Właściciel pojazdu, niebędącego nowym pojazdem, który nabył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazd sprowadzony z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jest obowiązany zarejestrować ten pojazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 30 dni od dnia jego zakupu”.	wadzenia. Obowiązek ten obecnie dotyczy także tych właścicieli, którzy kupili w kraju pojazd sprowadzony z zagranicy. Tak więc jeśli obywatel kupi pojazd, który został sprowadzony do kraju 40 dni wcześniej, musi zapłacić karę. Nie można na obywateli nakładać obowiązków niemożliwych do spełnienia, w związku z tym propozycja zmiany przepisów.
424.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 74 ust. 2 Propozycja usunięcia etapu czasowej rejestracji „z urzędu” i wprowadzenie w sprawach niebudzących wątpliwości tylko rejestracji „stałej”.	Starostwa będą otrzymywać od Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych (PWPW) czyste blankiety dowodów rejestracyjnych i w procesie rejestracji pojazdu drukować na nich wszystkie niezbędne dane. Zmiana ta znacznie uprości proces rejestracyjny i skróci czas obsługi. Klient nie będzie zmuszony do dwukrotnego stawiennictwa w urzędzie. Wprowadzenie w tym zakresie wyłącznie rejestracji stałej pozwoli obniżyć koszty zarówno po stronie klientów, jak i organów rejestrujących.
425.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 74 ust. 2 Propozycja usunięcia przepisów nakazujących wydawanie kart pojazdów.	Jednym z powodów wprowadzenia kart pojazdów był zamiar dokumentowania historii pojazdu. Obecnie dla zainteresowanych, dostępne są raporty z Centralnej Ewidencji Pojazdów (https://historiapojazdu.gov.pl). Aktualnie nie ma uzasadnienia dla pozostawiania w obrocie kart pojazdów z danymi osobowymi dotychczasowych właścicieli (ryzyko niezgodnego z prawem wykorzystania danych – imię, nazwisko, nr pesel).
426.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Wprowadzenie do ustawy przepisu, który nałoży na nabywcę pojazdu, pod groźbą kary pieniężnej, obowiązek jego zarejestrowania w terminie 30 dni od daty nabycia, bez względu na fakt dokonania zgłoszenia nabycia. Art. 78 ust. 2 „Właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany: 1) przerejestrować pojazd w terminie nieprzekraczającym 30 dni od daty nabycia; 2) w przypadku nieprzerejestrowania pojazdu w ciągu 30 dni zawiadomić starostę o nabyciu pojazdu w ciągu 7 dni od daty upływu terminu przerejestrowania;	Prawidłowe ewidencjonowanie pojazdów. Wprowadzenie obowiązku przerejestrowania pojazdu przez nowego nabywcę w ciągu 30 dni od dnia zakupu. Rejestracja ta powinna być możliwa z dopuszczeniem do ruchu (wpis w dowodzie rejestracyjnym ważnego terminu badań technicznych) i bez dopuszczenia do ruchu – nieważne badanie techniczne. Obowiązek rejestracji pojazdu z taką możliwością przede wszystkim zaprowadzi porządek w rejestrach i przyczyni się do poprawności danych w CEPiK.

		3) zgłosić zbycie pojazdu w terminie nieprzekraczającym 30 dni od daty zbycia”.	
427.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Umożliwienie wyrejestrowania pojazdu zgodnie z miejscem zamieszkania właściciela. Art. 79 „Pojazd podlega wyrejestrowaniu przez organ właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu lub miejsce zamieszkania właściciela pojazdu”.	Obecnie decyzja o wyrejestrowaniu jest wydawana w urzędzie, w którym zarejestrowano pojazd. Często zmusza to nabywców do wysyłania dokumentów pocztą lub wizyt w urzędach w odległych częściach kraju. Przykładem może być zakup przez mieszkańca Krakowa pojazdu z Gdańska. W takim przypadku, gdyby mieszkaniec Krakowa chciał wyrejestrować pojazd, musiałby obecnie tę sprawę załatwić w Gdańsku.
428.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 79 ust. 1 Wprowadzenie do ustawy przepisów umożliwiających wyrejestrowanie z urzędu pojazdów, dla których w przeciągu ostatnich piętnastu lat nie dokonywano żadnych czynności wskazujących na ich użytkowanie, z możliwością przywrócenia takiego pojazdu do systemu z urzędu w sytuacji, gdyby zgłosił się jego właściciel z wnioskiem o przerejestrowanie lub dokonanie jakichkolwiek zmian.	Wprowadzenie przepisów jest konieczne nie tylko ze względu na dbałość o prawidłowość i rzetelność danych zamieszczanych w rejestrach państwowych, do których należy baza CEPiK, ale także z uwagi na problemy, na które napotykają właściciele pojazdów podlegający podatkowi od środków transportowych. W systemie figurują jako zarejestrowane tysiące pojazdów (np. marki Fiat 126p, Syrena, Trabant), które nie istnieją. Wprowadzenie przepisów rozwiązujących problem tzw. „martwych dusz” pozwoli w znacznym stopniu zaktualizować bazę i urzeczywistnić dane generowane na jej podstawie w różnego rodzaju statystykach; np. w obecnej sytuacji nie można nawet z dużym przybliżeniem ustalić liczby pojazdów faktycznie istniejących.
429.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Umożliwienie wydania profesjonalnych tablic lub tablicy rejestracyjnej po złożeniu wniosku przez właściciela pojazdu jako uzupełnienie (załącznik) do wydanej decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów. Art. 80u ust. 4 „W okresie ważności decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów podmiot uprawniony, po wykorzystaniu blankietów profesjonalnych dowodów rejestracyjnych lub profesjonalnych tablic rejestracyjnych, może złożyć staroście wniosek o wydanie dodatkowych blankietów lub tablic w liczbie określonej w ust. 3 pkt 1, przy czym do wniosku dołącza się profesjonalne dowody rejestracyjne. W takim przypadku starosta wydaje dodatkowy załącznik do decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów”.	W okresie ważności decyzji o profesjonalnej rejestracji pojazdów nie jest możliwe wydanie kolejnych profesjonalnych tablic rejestracyjnych. W niewystarczającym zakresie uregulowano kwestię wydania kolejnych tablic rejestracyjnych w czasie obowiązywania decyzji dotychczasowej o profesjonalnej rejestracji pojazdu. Wprawdzie ustawodawca nie narzucił, że ten sam wnioskodawca może złożyć tylko jeden wniosek w okresie obowiązywania jednej decyzji, to jednak przepisy powinny być tutaj

			jednoznaczne i precyzyjne. Obecnie interpretacja przepisów w tym zakresie przez różne urzędy w Polsce nie jest jednolita.
430.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Karane powinno być nieprzerejestrowanie pojazdu w terminie 30 dni. Każdy, kto nie zarejestruje pojazdu w ciągu 30 dni, powinien (aby uniknąć kary) w ciągu kolejnych 7 dni zawiadomić urząd o nabyciu pojazdu, podając przyczynę braku rejestracji. Art. 140mb Kto: (...) 2/ będąc właścicielem pojazdu zarejestrowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisowi art. 78 ust. 2 pkt 1 nie przerejestruje na siebie pojazdu – podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 do 1000 zł”.	Obecne brzmienie spowoduje, że właściciele pojazdów będą tylko zgłaszać nabycie pojazdu bez ich rejestracji. Taka praktyka doprowadzi do rozbieżności w ewidencji CEPiK pomiędzy faktycznymi właścicielami pojazdów a właścicielami uwidocznionymi w dowodach rejestracyjnych.
431.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 83b ust. 2 pkt 1 Zmiana: „co najmniej raz w roku kalendarzowym przeprowadza kontrolę stacji kontroli pojazdów w zakresie”.	Doprecyzowanie dyspozycji rozwiewa wszelkie wątpliwości interpretacyjne tego punktu. Jednocześnie precyzyjnie zamyka ramy czasowe, w których może być przeprowadzona kontrola. Porządkuje formalności związane z organizacją kontroli oraz przygotowaniem ich harmonogramu. Co najważniejsze, taka redakcja zapisu stoi w zgodzie z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, które nakładają obowiązek sporządzania analizy ryzyka występowania nieprawidłowości i w jej następstwie odpowiednią organizację kontroli w danym roku kalendarzowym.
432.	Ustawa z 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców	Art. 48 ust. 3 Zmiana: „Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli zawiera: 1) oznaczenie organu; 2) datę i miejsce wystawienia; 3) oznaczenie przedsiębiorcy; 4) wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli; 5) wskazanie przewidywanego terminu kontroli; 6) imię i nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji”.	Wydłużenie terminu, w którym można przeprowadzić kontrolę, eliminuje ryzyko jej nieprzeprowadzenia w przypadkach, gdy zawiadomienie o kontroli odbierane jest przez przedsiębiorcę w ostatnim możliwym terminie (tj. po dwukrotnym awizowaniu). Jest to istotne, bowiem kontrole przedsiębiorców odbywają się według określonego harmonogramu. Proponowana zmiana usprawni organizacyjnie proces kontroli, włącznie z procedurą przesyłania i odbioru korespondencji w tej sprawie.

433.	Ustawa z 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców	Art. 49 ust. 1 Zmiana: „Czynności kontrolne mogą być wykonywane przez pracowników organu kontroli po okazaniu przedsiębiorcy albo osobie przez niego upoważnionej legitymacji służbowej upoważniającej do wykonywania takich czynności oraz upoważnienia do przeprowadzania kontroli, chyba że odrębne przepisy przewidują możliwość podjęcia kontroli po okazaniu legitymacji. W takim przypadku upoważnienie doręcza się przedsiębiorcy albo osobie przez niego upoważnionej w terminie określonym w tych przepisach, lecz nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wszczęcia kontroli”. Art. 49 ust. 7 Zmiana: „Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności: 1) wskazanie podstawy prawnej; 2) oznaczenie organu kontroli; 3) datę i miejsce wystawienia; 4) imię i nazwisko pracownika organu kontroli uprawnionego do przeprowadzania kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej; 5) oznaczenia przedsiębiorcy objętego kontrolą, 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli; 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli; 8) imię i nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji; 9) pouczenie o prawach i obowiązkach przedsiębiorcy”.	Proponowane zmiany mają na celu uproszczenie w zakresie każdorazowego doręczania „indywidualnego” upoważnienia do kontroli konkretnym przedsiębiorcom. Kontrolowany, zgodnie z przepisami, został zawiadomiony już o zamiarze wszczęcia kontroli, zatem zbędne wydaje się generowanie dodatkowych indywidualnych dokumentów z oznaczeniem podmiotu kontrolowanego. Proponowane „ogólne” upoważnienie do przeprowadzania kontroli mogłoby być wystawiane jednorazowo. Proponuje się też wprowadzenie analogicznych zmian do przepisów szczególnych regulujących m.in. kontrole, tj.: ustawie o transporcie drogowym oraz rozporządzeniu w sprawie kontroli ośrodków szkolenia kierowców wydanych na podstawie art. 48 ustawy o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2019 r. poz. 341, ze zm.).
434.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	§ 34 Przypisanie indywidualnych tablic rejestracyjnych do właściciela pojazdu.	Obecnie w przypadku sprzedaży pojazdu nowemu właścicielowi przekazuje się indywidualne tablice rejestracyjne. Pozbawia to możliwości wykorzystania tablic lub tego samego wyróżnika w innym zakupionym przez dotychczasowego właściciela pojeździe.
435.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	§ 27 ust. 1 pkt b Wydawanie zmniejszonych tablic rejestracyjnych dla samochodów zabytkowych.	Na terenie Polski rejestruje się pojazdy zabytkowe sprowadzane z terytorium USA. Samochody te często posiadają zmniejszone wymiary miejsca przeznaczonego do umieszczenia tablicy rejestracyjnej. Prawdopodobnie przeoczenie prawodawcy spowodowało nieuwzględnienie tego rodzaju tablic w aktualnym rozporządzeniu. Umożliwienie wydawania takich tablic dla

			pojazdów zabytkowych wydaje się oczywiste choćby z uwagi na trudności dostosowania tego typu pojazdów do wymogów odpowiadających tablicom o wymiarach zwyczajnych.
436.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	§ 2 ust. 2 Zmiana: „Tablice (tablicę) rejestracyjne z wyróżnikiem: 1) powiatu właściwym dla organu rejestrującego dokonującego rejestracji, 2) województwa i z pojemnością rejestracyjną właściwą dla organu rejestrującego dokonującego rejestracji, w przypadku tablic (tablicy) rejestracyjnych, o których mowa w § 27 ust. 1 pkt 1 lit. b – właściciel pojazdu legalizuje poprzez naklejenie nalepki legalizacyjnej na dotychczasowych tablicach rejestracyjnych.	Możliwość przekazania właścicielowi pojazdu znaków legalizacyjnych do samodzielnego naklejania na tablicach. Postulat mieszkańców a przede wszystkim przedsiębiorców, aby mogli sami legalizować tablice rejestracyjne, które już posiadają ponieważ wtedy nie musieliby wstrzymywać użytkowania pojazdów i łamać przepisów mówiących o tym, że pojazd nie może stać bez tablic rejestracyjnych.
437.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	§ 3 ust. 3 i 4 „Dokument, o którym mowa w art. 72 ust. 1 pkt 6 ustawy, może być przekazany organowi rejestrującemu przez organ celny w postaci elektronicznej, z systemu teleinformatycznego organu celnego, za pośrednictwem usługi sieciowej, do systemu teleinformatycznego rejestracji, (...)”	Przepis już istnieje w rozporządzeniu, ale wejdzie w życie, gdy Ministerstwo Cyfryzacji upora się z tym problemem. Trwa to niestety już kilka lat. Przepis jest martwy i utrudnia postępowanie w sprawie rejestracji pojazdu. Klient musi donosić wskazany dokument, czyli przychodzić do urzędu po raz drugi, a wygenerowanie dokumentu z systemu Zefir jest dla zwykłego mieszkańca bardzo trudne.
438.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	Załącznik 14 pkt 3 Zmiana: „Numer nadwozia, podwozia lub ramy nadawany przez organ rejestrujący powinien spełniać następujące wymagania: 1) numer składa się z piętnastu znaków i obejmuje trzy człony: a) człon pierwszy (3 znaki) – kod organu wydającego decyzję o nabiciu numeru (literowy wyróżnik województwa i powiatu, przy dwóch literach, ostatni znak uzupełnia litera X), b) człon drugi (6 znaków) – kod i numer upoważnienia stacji do wykonywania badań technicznych, c) człon trzeci (6 znaków) – sześciocyfrowy kolejny numer porządkowy, w którym pierwsze dwie cyfry stanowią ostatnie dwie cyfry roku nadania numeru. Sposób tworzenia numeru nadwozia, podwozia lub ramy przedstawia poniższy schemat: 3 znaki – literowy kod organu wydającego decyzję (wyróżnik literowy województwa i powiatu, np. KRX) ↓ XXXYYY000000000 ↑ numer upoważnienia stacji do wykonywania badań technicznych pojazdów litery i trzy cyfry, (np. KRA001)”.	Wprowadzenie możliwości nabicia numeru nadwozia w każdej stacji w Polsce na podstawie decyzji o jego nadaniu wydanej przez starostę właściwego wg miejsca zamieszkania właściciela pojazdu.

439.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu	§3b „Organ rejestrujący wystawia dowód rejestracyjny właścicielowi pojazdu”.	Zniknęłoby drukowanie dowodów rejestracyjnych przez PWPW SA w Warszawie. Około 90% spraw mieszkańcy załatwiliby od ręki podczas jednej wizyty w urzędzie, obecnie muszą pofatygować się dwa razy. Spowodowałoby to przede wszystkim zmniejszenie liczby urzędników obsługujących po raz drugi klienta, ale nade wszystko oszczędziło czas i nerwy mieszkańców czekających na odbiór dowodu rejestracyjnego. Zmniejszenie kosztów po stronie urzędów realizujących te sprawy jest oczywiste.
440.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 22 czerwca 2017 r. w sprawie kontroli ośrodków szkolenia kierowców	§ 4 ust. 1 Zmian: „Kontrolę przeprowadza osoba upoważniona przez organ do przeprowadzenia kontroli, zwana dalej «osobą kontrolującą», na podstawie legitymacji i wydanego przez organ imiennego upoważnienia. którego wzór określa załącznik nr 2 do rozporządzenia”.	Proponowane zmiany mają na celu uproszczenie w zakresie każdorazowego doręczania „indywidualnego” upoważnienia do kontroli konkretnym przedsiębiorcom. Kontrolowany, zgodnie z przepisami, został zawiadomiony już o zamiarze wszczęcia kontroli, zatem zbyteczne wydaje się generowanie dodatkowych indywidualnych dokumentów z oznaczeniem podmiotu kontrolowanego. Proponowane „ogólne” upoważnienie do przeprowadzania kontroli mogłoby być wystawiane jednorazowo.
441.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu	Załącznik nr 1a Należy usunąć żądanie przedstawiania oryginałów dokumentów dołączanych do wniosku.	Obecnie klient po złożeniu wniosku o rejestrację drogą elektroniczną i dołączeniu do tego wniosku wszystkich wymaganych dokumentów w formie elektronicznej musi te same dokumenty przedstawić w urzędzie w wersji papierowej. Zgodnie z przepisami wniosek składany drogą elektroniczną musi być opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub profilem zaufanym. W związku z tym załączone do wniosku dokumenty również powinny być uznane za oryginały w wersji elektronicznej, a zatem nie ma potrzeby dostarczania oryginałów w wersji papierowej. Ponadto należy dążyć do archiwizowania dokumentów dotyczących rejestracji pojazdów wyłącznie w formie elektronicznej (problemy z magazynowaniem ogromnej liczby akt pojazdów zgłaszają

			wszystkie organy rejestrujące, np. akta pojazdów aktywnych zarejestrowanych w Krakowie zajmują obecnie ponad 4000 mb.).
442.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Budownictwa w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych	Art. 24 Zmiana: „Oprogramowanie elektronicznej skrzynki podawczej lub systemu teleinformatycznego rejestracji powinno (w znaczeniu musi) zapewnić przekazywanie danych zawartych we wniosku wnoszonym środkami komunikacji elektronicznej do systemu teleinformatycznego rejestracji”.	Przeniesienie dokumentów przesłanych za pomocą elektronicznej skrzynki podawczej do systemu POJAZD musi być realizowane automatycznie w formie elektronicznej bez konieczności ich drukowania. Tylko taki system pracy zapewni prawidłowość tej procedury. Realizacja wniosków składanych elektronicznie nie może polegać na drukowaniu tych dokumentów, a następnie skanowaniu ich do systemu POJAZD. Tak przeniesione dokumenty tracą status oryginałów.
443.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami	Art. 103 ust. 3: Zmiana: „Starosta wydaje decyzję administracyjną o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami po ustaniu przyczyn, które spowodowały jego cofnięcie, oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej. Jeżeli od dnia cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdem upłynął okres przekraczający rok, warunkiem wydania prawa jazdy lub pozwolenia na kierowanie tramwajem jest uzyskanie pozytywnego wyniku kontrolnego sprawdzenia kwalifikacji”.	Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku I OSK 2549/14 z 15 lipca 2016 r. orzekł, że organ nie ma prawa nakładać obowiązku poddania się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji na osobę, w stosunku do której w decyzji cofającej uprawnienie nie określono terminu jego przywrócenia, w sytuacji gdy warunkiem przywrócenia prawa jazdy było przedłożenie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami, zaś orzeczenie to strona przedłożyła organowi po upływie roku od daty doręczenia decyzji cofającej: „W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego zwrot «cofniętego na okres roku» należy interpretować jako cofnięcie odnoszące się do decyzji, a zatem to z decyzji o cofnięciu uprawnień powinno wynikać, że cofnięcie uprawnień następuje na okres przekraczający jeden rok. W przeciwnym wypadku ustawodawca użyłby innych zwrotów, chociażby «cofniętego na okres, czy do czasu, w którym nie ustały przyczyny cofnięcia». Tymczasem ustawodawca wyraźnie stwierdził, że chodzi o cofnięcie uprawnień na okres przekraczający jeden rok”.

444.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami	Art. 44 ust.1 pkt 1 Zmiana: „Starosta o którym mowa w art. 28 ust. 3, kontroluje ośrodki szkolenia kierowców: 1) co najmniej raz w roku kalendarzowym lub (...)”.	Uzupełnienie dyspozycji rozwiewa wszelkie wątpliwości interpretacyjne tego punktu. Jednocześnie precyzyjnie zamyka ramy czasowe, w których może być przeprowadzona kontrola. Porządkuje formalności związane z organizacją kontroli oraz przygotowaniem ich harmonogramu. Co najważniejsze, taka redakcja zapisu stoi w zgodzie z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, które nakładają obowiązek sporządzania analizy ryzyka występowania nieprawidłowości i w jej następstwie odpowiednią organizację kontroli w danym roku kalendarzowym.
445.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 2 ust. 1 pkt 2 Zmiana: „Ilekcroć w ustawie jest mowa o bezrobotnym, oznacza to osobę, (...) o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, która w okresie 12 miesięcy przed dniem zarejestrowania w powiatowym urzędzie pracy była zatrudniona nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres co najmniej 6 miesięcy”.	Dotychczasowy stan prawny poprzez użycie w definicji słowa „bezpośrednio” powoduje, że cudzoziemiec, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, powinien się zgłosić do powiatowego urzędu pracy następnego dnia po ustaniu zatrudnienia. W praktyce termin ten uważa się za zachowany, jeżeli osoba zgłosi się w terminie kilku lub kilkunastu dni po ustaniu zatrudnienia, ale nie jest to uregulowane wprost. Ponadto osoba zatrudniona nawet przez okres dłuższy niż 6 miesięcy nie spełnia przesłanek ustawy, jeżeli po zatrudnieniu podejmie inną pracę zarobkową. Aby wyeliminować braki regulacji można odnieść wymóg zatrudnienia do określonego czasu przed zarejestrowaniem, tak jak w przypadku ustalania prawa do zasiłku, np. w okresie 12 miesięcy przed dniem zarejestrowania w powiatowym urzędzie pracy.
446.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 2 ust. 1 pkt 2 Dodanie lit. n: „n) nie pełni funkcji w organach spółek prawa handlowego oraz fundacji, stowarzyszeń, spółdzielni i nie jest prokurentem tych podmiotów”.	W chwili obecnej osoby te nie uzyskują statusu bezrobotnego z uwagi na brak gotowości do podjęcia pracy. Ta kwestia w ugruntowanym już orzecznictwie sądowym została przesądzona, jednak wprowadzanie dodatkowej przesłanki negatywnej w ustawie umożliwi szybsze wydawanie decyzji bez konieczności przepro-

			wadzenia postępowań wyjaśniających dotyczących zakresu obowiązków, funkcjonowania spółek, ich dochodu oraz udziału w rynku.
447.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 75 ust. 3 Dodanie zdania: „Bezrobotny ma obowiązek stawienia się w powiatowym urzędzie pracy w pierwszym dniu roboczym przypadającym po dniu lub okresie zgłoszonej niegotowości”.	Bezrobotni wykorzystują możliwość zgłaszania niegotowości w ten sposób, że zgłaszają ją w dniu lub na dzień wyznaczony na wizytę w celu potwierdzenia gotowości do podjęcia pracy. Potem oczekują na wyznaczenie nowego terminu stawiennictwa i ponownie zgłaszają niegotowość w nowo wyznaczonym dniu. W ten sposób 10 dni w roku kalendarzowym jest wykorzystywane na uchylanie się od potwierdzenia gotowości do podjęcia pracy przez cały rok kalendarzowy. Proponowana zmiana polega na wpisaniu do ustawy obowiązku stawienia się w urzędzie w następnym dniu roboczym po dniu lub okresie wskazanej niegotowości.
448.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 33 ust. 4 pkt 4 Zmiana: „Starosta z zastrzeżeniem art. 75 ust. 3 pozbawia statusu bezrobotnego bezrobotnego, który: nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie <u>lub w pierwszym dniu roboczym przypadającym po dniu lub okresie zgłoszonej niegotowości</u> i nie powiadomił w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie niestawiennictwa; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje na okres wskazany w pkt 3”.	Dodanie tego zapisu jest konsekwencją uregulowania dodanego w art. 75 ust. 3.
449.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art.78 ust. 4 Zmiana: „W przypadku przyznania bezrobotnemu prawa do emerytury, świadczenia przedemerytalnego, renty z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w art. 71 ust. 2 pkt 1, renty szkoleniowej, renty socjalnej, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę na okres, w którym był bezrobotny, pozbawienie <u>statusu bezrobotnego lub statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku, stypendium, dodatku aktywizacyjnego albo innego świadczenia z tytułu pozostawania bez pracy</u> następuje za okres, za który przyznano emeryturę, świadczenie przedemerytalne, rentę z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w art. 71 ust. 2 pkt 1, rentę szkoleniową, rentę socjalną, zasiłek macierzyński, zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub	1. W obecnym stanie prawnym osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych, której przyznano jedno z wymienionych w art. 78 ust. 4 świadczeń za okres pokrywający się z okresem, w którym posiada status bezrobotnego, nie może zostać na jego podstawie pozbawiona tego statusu. Ponieważ w dacie wydawania decyzji statusowej spełnione były przesłanki do uznania za osobę bezrobotną, późniejsze przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy czy innego świadczenia wymienionego w art. 78 ust. 4 za okres pokrywający się z okresem posiadania statusu bezrobotnego nie daje możliwości wznowienia postępowania.

		rentę rodzinną w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę”.	Praktykuje się pozbawienie takiego bezrobotnego statusu bezrobotnego od dnia nabycia statusu, co jest praktyką krytykowaną w orzecznictwie z uwagi na konieczność posiadania statusu co najmniej przez jeden dzień, aby istniała możliwość jego pozbawienia. Jeżeli osoba bezrobotna została już wcześniej pozbawiona statusu bezrobotnego, a następnie nabyła prawo do jednego ze świadczeń wykluczających możliwość nabycia i posiadania statusu bezrobotnego, nie jest możliwe ani wznowienie postępowania, ani pozbawienie statusu bezrobotnego od dnia rejestracji, skoro już pozbawiono bezrobotnego statusu z inną datą. Proponowanym rozwiązaniem jest umożliwienie pozbawienia statusu bezrobotnego na podstawie art. 78 ust. 4 również w przypadku nieposiadania prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub innych świadczeń na okres nabycia uprawnień w tym przepisie wymienionych, który pokrywa się z okresem posiadania statusu bezrobotnego. 2. W aktualnym stanie prawnym jedynie osoba bezrobotna mająca prawo do zasiłku dla bezrobotnych może zostać pozbawiona statusu i prawa do zasiłku za okres, za który otrzymała jedno z wymienionych w przepisie świadczeń, a pobrany zasiłek zostaje zaliczony na poczet przyznanego świadczenia. Na podstawie tego przepisu nie można pozbawić osoby bezrobotnej prawa do stypendium stażowego, szkoleniowego czy dodatku aktywizacyjnego. Pozbawienie tych praw wymaga dodatkowych postępowań wznowieniowych, niejednokrotnie trudnych do przeprowadzenia. Proponowana zmiana dotyczy uzupełnienia zapisu art. 78 ust. 4 poprzez dodanie obok zasiłku dla bezrobotnych również stypendium,

			dotatku aktywizacyjnego lub innego świadczenia pieniężnego z tytułu pozostawania bez pracy.
450.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 60d ust. 1 Zmiana: „Starosta może, na podstawie zawartej umowy, przyznać pracodawcy lub przedsiębiorcy dofinansowanie wynagrodzenia: za zatrudnienie skierowanego bezrobotnego który ukończył 50 rok życia oraz zatrudnienie osoby długotrwale bezrobotnej, bez względu na wiek”.	Mając na względzie zmiany na rynku pracy, w tym niekorzystne zmiany demograficzne w postaci starzenia się populacji osób w wieku produkcyjnym przy równoczesnym wysokim wskaźniku osób nieaktywnych zawodowo pozostających w rejestrze urzędu, tj. długotrwale bezrobotnych, w celu zachęcenia przedsiębiorców do zatrudnienia tej grupy osób, proponuję rozszerzenie art. 60d ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
451.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 60d ust. 2 Zmiana: „Starosta refunduje pracodawcy przez okres 12 miesięcy, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia oraz składki na ubezpieczenia społeczne bezrobotnego <u>w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej kwoty zasiłku określonej w art. 72 ust. 1 pkt 1, i składek na ubezpieczenia społeczne, liczonych od kwoty zasiłku</u>”.	Z uwagi na wzrost w 2020 r. płacy minimalnej do kwoty 2600 zł, w celu zachęcenia pracodawców do zatrudnienia osoby do 30 roku życia (niejednokrotnie osób bez doświadczenia zawodowego) zasadne jest zwiększenie pracodawcy kwoty z tytułu refundacji części kosztów wynagrodzenia i składki na ubezpieczenie społeczne, przyznanej w ramach programu bonu zatrudnieniowego.
452.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88z ust. 4 Zmiana: „W sprawach niewymagających postępowania wyjaśniającego powiatowy urząd pracy wpisuje oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń bądź starosta odmawia w drodze decyzji wpisania oświadczenia do ewidencji oświadczeń nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania oświadczenia, a w sprawach wymagających postępowania wyjaśniającego – nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania oświadczenia”.	W wyjaśnieniach ministerialnych pojawił się pogląd, że z uwagi na użycie spójnika „albo” można wybrać jedynie jedną z dwóch możliwości: wpisać oświadczenie do rejestru oświadczeń albo wydać decyzję o odmowie wpisu. Nie jest to spójne z pozostałymi przepisami, ponieważ przesłanki do wydania decyzji odmownej zostały wyczerpująco wymienione w art. 88z ust. 5 i 6, może się więc zdarzyć, że pomimo braku możliwości wpisania oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do rejestru oświadczeń nie występuje żadna z przesłanek do wydania decyzji odmownej. Przy nieprawidłowo wypełnionym oświadczeniu zasadniejsze wydaje się wezwanie do uzupełnienia braku w oświadczeniu, a po bezskutecznym upływie terminu do uzupełnienia pozostawienie go bez rozpoznania.

453.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88c ust. 3 Dodanie: „4. zawód w którym cudzoziemiec ma wykazać pracę lub rodzaj pracy która ma być wykonywana należy do zawodów deficytowych znajdujących się na liście barometru zawodów; 5. informacja starosty ma być wydana w powiatach, w których stopa bezrobocia nie przekracza 3%”.	Aktualnie aby otrzymać informację starosty, pracodawca musi zgłosić ofertę pracy do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na główne miejsce wykonywania pracy. Urząd ma obowiązek sprawdzić, czy w rejestrach osób bezrobotnych i poszukujących pracy znajdują się kandydaci spełniający wymagania zawarte w zgłoszonej ofercie pracy. Po weryfikacji kandydatów powiatowy urząd pracy sporządza informację starosty do 14 dni w przypadku, gdy nie posiada kandydatów, lub do 21 dni w przypadku, gdy przeprowadza rekrutację. Urząd pracy wydaje tyle informacji starosty, ile było zgłoszonych wolnych miejsc pracy w ofercie. W powiatach, w których jest niskie bezrobocie, a co za tym idzie, brakuje osób w rejestrach chętnych do podjęcia zatrudnienia, oferty pracy zgłaszane przez pracodawcę, który posiada już własnych kandydatów (cudzoziemców), są wirtualnymi wolnymi miejscami pracy. Urząd jednak każdorazowo musi sprawdzić, czy nie zarejestrowała się chociaż jedna osoba spełniająca wymagania. Procedura związana z uzyskaniem informacji starosty wydłuża i tak długie oczekiwanie na uzyskanie zezwolenia na pracę (art 88c ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz § 6 rozporządzenia Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca oraz wpisu oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń).
454.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88c ust. 2 Dodanie pkt 3: „powiatowy urząd pracy wydaje jedną informację starosty bez względu na liczbę zgłaszanych wolnych miejsc pracy”.	Przyspieszenie procedury.

455.	Rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca oraz wpisu oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń	§6 Dodanie ust. 7: „Opłata za wydanie informacji starosty wynosi 30 zł”.	Zapobiegnie to składaniu wniosków „na zapas”.
456.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88z ust. 3 pkt 2 Zmiana: „okres wykonywania pracy określony w złożonym oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi oraz okresy pracy wykonywanej na podstawie oświadczeń wpisanych do ewidencji oświadczeń wynoszą łącznie nie dłużej niż 12 miesięcy w ciągu kolejnych 18 miesięcy niezależnie od liczby podmiotów powierzających temu cudzoziemcowi wykonywanie pracy. 3. Powiatowy urząd pracy, wpisując oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, może określić późniejszy dzień rozpoczęcia pracy niż określony w oświadczeniu, nie wcześniejszy niż dzień następujący po dniu wpisania oświadczenia do ewidencji oświadczeń”.	Wydłużenie tego okresu może spowodować większą stabilizację wśród pracowników i pracodawców.
457.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 88z ust. 13 Zmiana: „Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi, którego oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi zostało wpisane do ewidencji oświadczeń, pisemnie powiadamia właściwy powiatowy urząd pracy o podjęciu pracy przez cudzoziemca najpóźniej w ciągu 7 dni od dnia podjęcia pracy”.	Pozwoli to pracodawcom na wywiązanie się z tego obowiązku. Termin analogiczny jak przy braku podjęcia pracy.
458.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych	Art. 26d ust. 2 i 3 Dodanie: : 2a) W przypadku zatrudnienia osoby niepełnosprawnej w niepełnym wymiarze czasu pracy kwota zwrotu będzie proporcjonalnie zmniejszona w stosunku do kwoty przysługującej przy zatrudnieniu pracownika niepełnosprawnego na pełny etat. (...) 3a) Jeśli liczba godzin przeznaczonych wyłącznie na pomoc pracownikowi niepełnosprawnemu będzie niższa niż 20% liczby godzin pracy pracownika pomagającego w miesiącu, refundacja będzie proporcjonalnie zmniejszona”.	1. W obecnym stanie prawnym pracodawcy, który zatrudnia osobę niepełnosprawną w niepełnym wymiarze pracy, wypłacana jest większa refundacja niż pracodawcy, który zatrudnia osobę niepełnosprawną w pełnym wymiarze pracy. Im niższy wymiar czasu pracy osoby niepełnosprawnej i koszty zatrudnienia, tym wyższa jest kwota refundacji. Pracodawcy ubiegający się o środki wskazują że treść artykułu 26d w zakresie sposobu wyliczania wysokości refundacji jest dość skomplikowana i mało przejrzysta.

			Przykład zastosowania w praktyce: – czas pracy pracownika pomagającego pracownikowi niepełnosprawnemu, zatrudnionemu na pełny etat w miesiącu marcu 2019 r. wynosi 168 godzin, pracownik może zatem na pomoc osobie niepełnosprawnej przeznaczyć maksymalnie 20% swojego czasu pracy, czyli 33,6 godziny; – czas pracy osoby niepełnosprawnej zatrudnionej na pełny etat w marcu 2019 r. wynosi 147 godzin. Po podstawieniu danych do wyżej opisanego wzoru wysokość refundacji wynosi: najniższe wynagrodzenie 2100 zł x 33,6 / 147 h = 480 zł. Kwota 480 zł to maksymalna wysokość refundacji, jaką pracodawca może otrzymać w miesiącu marcu 2019 r. W przypadku zatrudnienia osoby niepełnosprawnej w niepełnym wymiarze czasu pracy, np. 3/4 etatu, kwota refundacji wyniesie: (wyliczenie 2100 zł x 33,6/110,25h) 640, zł. Odpowiednio przy zatrudnieniu pracownika na 1/2 etatu i zachowaniu powyższych danych kwota zwrotu byłaby jeszcze wyższa i wyniosłaby 960 zł.
459.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych	Art. 21 ust. 1 Zmiana: „Każdy pracodawca, bez względu na liczbę zatrudnionych osób, ma obowiązek odprowadzać dochód z jednego dnia pracy przedsiębiorstwa/;	Obecnie to wielkość zatrudnienia jest podstawowym kryterium powstania obowiązku wpłaty na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Pracodawca, który osiąga w danym miesiącu zatrudnienie co najmniej 25 osób w przeliczeniu na etaty i nie zatrudnia osób niepełnosprawnych albo poziom zatrudnienia osób niepełnosprawnych jest mniejszy niż 6%, ma obowiązek dokonywania wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON). Proponujemy wprowadzenie zapisu, że każdy pracodawca, bez względu na liczbę

			zatrudnionych osób, miałby obowiązek odprowadzać na rzecz PFRON osiągnięty dochód z jednego dnia pracy swojej firmy, czyli jeden dzień w roku pracujemy na rzecz osób niepełnosprawnych.
460.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 2 ust. 5	Wprowadzić definicję „czynności z zakresu rejestracji stanu cywilnego”, ewentualnie podać wyczerpująco przykłady. Liczba świadczonych przez kierownika Urzędu Stanu Cywilnego (USC) usług dla klientów jest skończona.
461.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 18	Doprecyzować poprzez dodanie zapisu, iż oświadczenie o zmianie imienia (imion) dziecka w terminie 6 miesięcy od daty sporządzenia aktu urodzenia można złożyć przed wybranym kierownikiem USC lub konsulem.
462.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 24 ust. 3 „Wzmiankę dodatkową o zmianie imienia lub nazwiska rodzica lub rodziców osoby pełnoletniej dołącza się do aktu urodzenia lub aktu małżeństwa tej osoby, o ile wystąpi ona z takim wnioskiem”.	Wykreślenie wyrazów „osoby pełnoletniej” zalegalizuje praktykę, która jest zgodna z zaleceniami organu nadzoru.
463.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 26 ust. 2	Doprecyzować sformułowanie: „wnioskodawca nie ma możliwości ponownego uzyskania tego dokumentu”. Wyraz „tego” jest niejasny – nie wiadomo, czy chodzi o taki sam dokument, czy np. o odpis.
464.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 26 ust. 2	Doprecyzować w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych, w jakich konkretnie przypadkach można wydać oryginał dokumentu z akt zbiorowych.
465.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 29 ust. 3	Doprecyzować przepis poprzez określenie, jak winien postąpić w takim przypadku kierownik USC; np. wezwać uprzednio osobę zgłaszającą urodzenie do przedłożenia dokumentu tożsamości w siedzibie USC w celu ustalenia poprawnej pisowni imienia/imion i nazwiska rodziców dziecka oraz nazwiska dla dziecka, a następnie dokonać rejestracji drogą tradycyjną.
466.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 30 ust. 1 W ust. 1 dodanie po kropce: „Miejscem zdarzenia jest również miejscowość, w której nastąpiło urodzenie rodziców w akcie urodzenia dziecka, małżonków w ich akcie małżeństwa i osoby zmarłej w jej akcie zgonu”.	Zmienić definicję tak, aby objęła ona po prostu miejscowość wpisaną do aktu stanu cywilnego.

467.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 32 ust. 4	W oświadczeniu tłumacza niebędącego tłumaczem przysięgłym dodać zapis o biegłej znajomości języka obcego.
468.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 35 ust. 4, art. 37 ust. 4, art. 106	Zmienić treści art. 35 ust. 4, art. 37 ust. 4 oraz art. 106 w sposób, który umożliwiłby niepowiadomianie o dokonywaniu czynności z zakresu rejestracji stanu cywilnego cudzoziemców, których adres zamieszkania jest nieznan.
469.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 37	Zgodnie z treścią art. 36 p.a.s.c. sprostowania aktu stanu cywilnego może dokonać sąd w postępowaniu nieprocesowym, jeżeli sprostowanie aktu nie jest możliwe na podstawie art. 35 p.a.s.c.(czyli przez kierownika USC).
470.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 38 „Uzupełnienia aktu zgonu dokonuje sąd w postępowaniu nieprocesowym, na wniosek osoby zainteresowanej lub prokuratora, jeżeli akt zgonu nie zawiera daty lub godziny zgonu, a dane te nie wynikają z akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego stanowiących podstawę sporządzenia aktu zgonu”.	Sąd, dokonując uzupełnienia aktu zgonu o datę lub godzinę zgonu, winien również w postanowieniu uwzględnić miejsce zgonu. Obecnie kierownik USC, dokonując na podstawie prawomocnego postanowienia sądu uzupełnienia aktu zgonu o datę zgonu, winien sam wpisać miejsce zgonu, co z punktu widzenia treści ww. przepisu nie znajduje uzasadnienia.
471.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 39a	Rozszerzenie katalogu przesłanek stanowiących podstawę unieważnienia aktu lub aktów stanu cywilnego z urzędu poprzez dodanie przesłanki – na skutek błędu literowego – podobnie, jak w art. 127a ustawy p.a.s.c. W sytuacji sporządzenia aktu stanu cywilnego z błędem literowym powinna istnieć możliwość unieważnienia aktu bez konieczności sięgania do procedury sprostowania aktu na podst. art. 35 ustawy p.a.s.c. Podczas wpisywania do aktu stanu cywilnego określonych danych może zostać nieopatrznie wprowadzony błąd literowy, analogicznie jak błąd pisarski przy przenoszeniu archiwalnego aktu stanu cywilnego do rejestru, stąd wydaje się zasadne rozszerzyć kryteria o wskazaną omyłkę.
472.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 41 ust. 1 pkt 2	Po słowach: „rejestru stanu cywilnego” dodać zapis: „lub na skutek omyłki pisarskiej”.

473.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 41 ust. 1 pkt 2	Dokonać zmiany w przepisach, jak i w systemie Źródło; da ona możliwość edytowania dołączonej już wzmianki dodatkowej.
474.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 48 ust. 3 pkt 4–6	Zgodnie z treścią art. 48 ust 3 pkt 4 i 5 odpis skrócony aktu małżeństwa zawiera nazwisko lub nazwiska małżonków, które będą nosili po zawarciu małżeństwa, a także nazwisko małżonków, jeżeli jest inne niż w punkcie 4.
475.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 49 ust. 1 pkt 3	Dodać zapis, iż informacja, o której mowa w art. 49 ust. 1 pkt 3 ustawy p.a.s.c., zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń – na wzór art. 76 ust. 5 zd. 2 ustawy p.a.s.c.
476.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 58	W protokole zgłoszenia urodzenia należy uwzględnić: – płeć dziecka; – informację, gdy dziecko urodziło się martwe; – adnotację o wpisaniu „danych osłonowych” w przypadku braku uznania ojcostwa lub sądowego ustalenia ojcostwa.
477.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 58a ust. 2 pkt	Ustawodawca określił, że dziecko winno być zameldowane w miejscu stałego lub czasowego pobytu rodziców albo tego z rodziców, u którego faktycznie przebywa.
478.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 59 ust. 2 „Wybrane imię lub imiona nie mogą być zamieszczone w akcie urodzenia w formie zdrobniałej oraz nie mogą mieć charakteru ośmieszającego lub nieprzyzwoitego”.	Po słowach: „w formie zdrobniałej” proponuje się dodać: „chyba, że usamodzielnily się”.
479.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 61 ust. 2	Zmiana brzmienia art. 61 ust. 2 ustawy p.a.s.c. poprzez zniesienie obligatoryjności wpisywania do treści aktów stanu cywilnego danych przestaniających ojca z pozostawieniem możliwości zastosowania tej instytucji oraz rozszerzenie podmiotów, które mogą wnioskować o wpisanie tych danych do treści aktu.
480.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 63 ust. 1a	Jeżeli matka dziecka nie była obecna przy składaniu oświadczenia o uznaniu ojcostwa, urząd stanu cywilnego, który przyjął oświadczenie, niezwłocznie zawiadamia ją o tym i wzywa do złożenia oświadczenia o potwierdzeniu ojcostwa.

481.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 63 ust. 8	Doprecyzować, jak winien postąpić kierownik USC w przypadku przesłania z sądu protokołu o uznaniu ojcostwa.
482.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 68	W przywołanym artykule ustawodawca operuje zwrotem „nazwisko pierwszego wspólnego dziecka”; taki sam zapis widnieje w protokole przyjęcia oświadczeń, o których mowa w art. 88 § 3 k.r.o.; ma dotyczyć wszystkich dzieci urodzonych ze związku małżeńskiego.
483.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 68 ust. 3, art. 70 ust. 6, art. 90 ust. 3	Sprecyzować formę przesyłania protokołu w przypadkach, o których mowa w przepisach: art. 68 ust. 3, art. 70 ust. 6, art. 90 ust. 3.
484.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 93 ust. 1	Po zdaniu pierwszym dodać: „przy obliczaniu biegu terminu nie uwzględnia się dni uznanych ustawowo za wolne od pracy” (analogicznie jak w art. 8 § 3 k.r.o.). Taki sposób obliczania biegu terminu byłby korzystny dla klienta.
485.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 99	Doprecyzować art. 99 tak, aby wynikało z niego, w jaki sposób ustalać nazwiska małżonków oraz dzieci pochodzących z rejestrowanego małżeństwa.
486.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 99 ust. 5, art. 104 ust. 7, art. 109 ust. 4	Przeredagować treści art. 99 ust. 5, art. 104 ust. 7 oraz art. 109 ust. 4 tak, aby można było wprowadzać do treści rejestrowanych w trybie szczególnym aktów zgonu znaki diakrytyczne.
487.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 104	Wprowadzić do ustawy katalogu minimum danych, które kwalifikują zagraniczny dokument stanu cywilnego do transkrypcji w trybie art. 104 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego.
488.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 104 ust. 5	Do art. 104 ust. 5 dodać jako ostatnie zdanie: „Obowiązek ten nie dotyczy obywateli polskich ubiegających się o polski dokument tożsamości lub nadanie nru PESEL, jeśli pochodzą od rodziców tej samej płci”.
489.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 106 ust. 1	Odmiejscowić czynność składanego oświadczenia o nazwiskach do aktu małżeństwa. Obecnie można złożyć takie oświadczenie tylko przed kierownikiem USC, który sporządził ten akt.

490.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 106 ust. 1, art. 111 ust. 1	Przeredagowanie treści art. 106 ust. 1 oraz art. 111 ust. 1, gdzie jako formę oświadczenia o nazwiskach noszonych po zawarciu małżeństwa przez małżonków oraz nazwisk dzieci wskazano złożenie tej deklaracji w składanym wniosku.
491.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 106 ust. 1, art. 111 ust. 1	Umożliwienie składania oświadczeń o wyborze nazwisk w trybie art. 106 ust. 1 i art. 111 ust. 1 po sporządzeniu polskiego aktu również przed polskim konsulem.
492.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 107	Wprowadzenie do ustawy zapisu, na podstawie którego kierownikowi urzędu stanu cywilnego wprost nadane byłyby uprawnienia do żądania dokonania legalizacji dokumentów zagranicznych.
493.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. –Prawo o aktach stanu cywilnego	Art. 134 ust. 4 „Akty stanu cywilnego cudzoziemców sporządzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy mogą zostać sprostowane na podstawie dokumentu podróży lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość i obywatelstwo, a akty stanu cywilnego dzieci cudzoziemców – na podstawie dokumentu podróży lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość i obywatelstwo rodziców”.	
494.	Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy	Art. 4	Rozważenie możliwości likwidacji miesięcznego terminu oczekiwania na ślub cywilny (przy ślubach wyznaniowych ze skutkiem prawnym nie jest to wymagane, a przecież one również wywierają skutek cywilny – jest tu więc niekonsekwencja, chyba bez logicznych argumentów za dalszym utrzymywaniem tego stanu rzeczy).
495.	Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy	Art. 70 ¹ § 1	Z artykuł tego wynika, że zaprzeczenie ojcostwa nie jest dopuszczalne po śmierci dziecka, chyba że dziecko zmarło po wszczęciu postępowania. W przypadku dziecka martwo urodzonego, co do którego na podstawie art. 62 k.r.o. istnieje domniemanie pochodzenia od męża matki, przepisy k.r.o. nie wypowiedają się wprost na temat zaprzeczenia ojcostwa.
496.	Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy	Art. 75 ¹	Artykuł ten będzie miał zastosowanie tylko do dzieci, które urodzą się w ramach procedury medycznej, przeprowadzonej począwszy od dnia 1 listopada 2015 r.; art. 75 ¹ k.r.o. nie będzie

			miał zastosowania do tych dzieci, które urodziły się w ramach wspomaganej prokreacji, ale przed 1 listopada 2015 r. Rodzi się zatem pytanie, z jakiego rozwiązania prawnego będzie można skorzystać w przypadku, jeżeli takie dziecko do chwili wejścia w życie „u.l.n.” nie było uznane.
497.	Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy	Art. 85	Artykuł wyraźnie określa, że domniemywa się, iż ojcem dziecka jest ten mężczyzna, który był dawcą komórki rozrodczej w przypadku dziecka urodzonego w wyniku dawstwa partnerskiego w procedurze medycznie wspomaganej prokreacji.
498.	Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy	Art. 901	Postuluje się zmianę treści w celu umożliwienia łączenia w nazwisku dziecka także drugiego członu nazwiska rodzica (aktualnie: zupełnie niezrozumiały zakaz w tym zakresie, odsyłanie rodziców dziecka do kolejnej procedury: „zmiana administracyjna nazwiska dziecka”, gdzie i tak mogą osiągnąć swoje pierwotne zamierzenie, jednak narażając się na stratę czasu i pieniędzy oraz dodatkową biurokrację).
499.	Ustawa z dnia z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności	Art. 32 ust. 1	Art. 32 ust. 1 przewiduje wydanie z urzędu przez kierownika nadającego nr PESEL dziecku zaświadczenia o zameldowaniu na pobyt stały. Natomiast zgodnie z art. 32 ust. 2 wspomnianej ustawy w przypadku zameldowania na pobyt czasowy wydanie zaświadczenia możliwe jest tylko na wniosek. Zgodnie z niniejszym przepisem kierownik USC powinien wydać zaświadczenie o zameldowaniu osobie zgłaszającej urodzenie dziecka tylko w sytuacji zameldowania dziecka na pobyt stały. W przypadku zameldowania dziecka na pobyt czasowy wydanie zaświadczenia powinno nastąpić na wniosek osoby zgłaszającej urodzenie dziecka po uiszczeniu stosownej opłaty skarbowej Powyższy przepis stoi w sprzeczności z art. 58a ust. 2 pkt 11 lit. c p.a.s.c., zgodnie z którym w przypadku elektronicznego zgłoszenia urodzenia dziecka kierownik USC winien z urzędu

			wydać zaświadczenie o którym mowa w art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o ewidencji ludności.
500.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 4 stycznia 2012 r. w sprawie nadania lub zmiany nr PESEL	§ 5	§ 5 rozporządzenia przewiduje nadanie nowego nru PESEL oraz jednocześnie usunięcie z rejestru PESEL oraz rejestru mieszkańców danych przysposobionego, zamieszczonych w tych rejestrach przed przysposobieniem. W przypadku orzeczenia przez sąd adopcji dziecka z jednoczesnym nakazem sporządzenia nowego aktu urodzenia, kierownik USC, sporządzając akt urodzenia, winien dziecku nadać nowy nr PESEL oraz je zameldować. Aplikacja BUSC z chwilą sporządzenia i zaakceptowania nowego aktu urodzenia przez kierownika USC na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu o przysposobieniu małoletniego „przechodzi” do nadania nru PESEL, a kolejno do zameldowania dziecka. Obecne przepisy nie precyzują, pod jakim adresem ma być zameldowane dziecko. W związku z powyższym proponuje się uwzględnienie właściwego adresu, pod jakim ma być zameldowane dziecko albo w orzeczeniu sądu o przysposobieniu, albo w ww. rozporządzeniu MSW, celem wyeliminowania wątpliwości po stronie kierownika USC w tym zakresie.
501.	Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych	§ 259 W § 259 rozporządzenia dotychczasową treść przenosi się do ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „W postanowieniu o przysposobieniu sąd podaje informacje o sporządzeniu nowego aktu urodzenia dla przysposobionego oraz wskazuje adres, pod którym kierownik właściwego urzędu stanu cywilnego ma zameldować przysposobionego na pobyt stały lub czasowy”.	Dodanie powyższego przepisu, pozwoli kierownikowi USC na wyeliminowanie wątpliwości, czy w zakresie przysposobienia ma być sporządzony nowy akt urodzenia. Poza tym w sytuacji sporządzenia nowego aktu urodzenia kierownik właściwego urzędu stanu cywilnego zobligowany jest nie tylko do nadania przysposobionemu nowego nru PESEL, ale także jego zameldowania na pobyt stały lub czasowy; brak tej informacji w treści prawomocnego orzeczenia o przysposobieniu przysparza kierownikowi wiele trudności, ponieważ nie dysponuje on, np. telefonem kontaktowym czy mailem

			przysposabiającego w celu ustalenia właściwego adresu.
502.	Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali	Art. 29 ust. 1 pkt 1d Zmiana: „, 1d. Jeżeli uchwała właścicieli lokali nie stanowi inaczej, koszty: 1) opracowania dokumentacji technicznej budynku do czasu wyodrębnienia własności ostatniego lokalu – obciążają dotychczasowego właściciela nieruchomości; 2) opracowania dokumentacji technicznej budynku po wyodrębnieniu własności ostatniego lokalu – obciążają wszystkich właścicieli lokali w częściach odpowiadających ich udziałom w nieruchomości wspólnej; 3) aktualizacji dokumentacji technicznej budynku – obciążają wszystkich właścicieli lokali w częściach odpowiadających ich udziałom w nieruchomości wspólnej”.	Roczne koszty związane z opracowaniem lub aktualizacją dokumentacji technicznej budynków wspólnot mieszkaniowych ponoszone przez Gminę Miejską Kraków kształtują się obecnie na poziomie 700 000– 800 000 zł. Aktualne brzmienie ww. przepisów powoduje, że na Gminie Miejskiej Kraków spoczywa obowiązek finansowania aktualizacji dokumentacji technicznej budynku za każdym razem, gdy wspólnota mieszkaniowa uzna, że należy jej dokonać. <i>Ratio legis</i> ww. przepisu sprowadza się do zabezpieczenia wspólnoty mieszkaniowej w zakresie zobowiązania dotychczasowego właściciela nieruchomości (a więc np. dewelopera lub jednostkę samorządu terytorialnego) do zapewnienia pokrycia kosztów wykonania dokumentacji inwentaryzacyjnej budynku. W przedstawionym zakresie ww. przepis jest potrzebny w celu zabezpieczenia interesu Wspólnoty Mieszkaniowej.
503.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 25c Wykreślenie bądź zmiana: „Umowę najmu tymczasowego pomieszczenia można również zawrzeć z osobą, spełniającą wymogi do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, wobec której wszczęto egzekucję na podstawie tytułu wykonawczego, w którym orzeczono obowiązek opróżnienia lokalu, służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych, bez prawa do najmu socjalnego lokalu lub lokalu zamiennego, z uwzględnieniem art. 25d”.	Wprowadzenie takiego rozwiązania pozwoliłoby uniknąć możliwego w tej chwili nadużywania prawa podmiotowego do tymczasowego pomieszczenia przez osoby eksmitowane na podstawie prawomocnych wyroków sądowych, a mogące zaspokoić swoje potrzeby we własnym zakresie.
504.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Art. 379 Po ust. 2 dodanie ust 2a: „2. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległych im urzędów marszałkowskich, powiatowych, miejskich lub gminnych lub funkcjonariuszy straży gminnych. 2a. W gminach nieposiadających straży gminnych zobowiązuje się organy, o których mowa w ust. 1, do powołania służb ekologicznych posiadających uprawnienia do sprawowania kontroli analogiczne do uprawnień straży gminnych”.	Wypracowanie efektywnego systemu kontroli i egzekucji prawa ochrony środowiska w kraju. Powołanie w gminach nieposiadających straży miejskiej służb ekologicznych zapewniających skuteczne kontrolowanie przestrzegania prawa.

505.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Art. 400a Jako kolejny punkt dodać zapis: „Finansowanie systemu kontroli przestrzegania prawa ochrony środowiska, w tym działań służb ekologicznych, o których mowa w art. 379 ust 2a”.	Wskazanie źródeł finansowania systemu kontroli i służb ekologicznych (Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej).
506.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Tytuł III. Przeciwdziałanie zanieczyszczeniom Dział IV. Pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii Zmiana treści art. 184 ust. 3.	Według obowiązujących przepisów wniosek o wydanie pozwolenia na emisję powinien zawierać informację o spełnieniu wymogów, o których mowa w art. 143, tj. zastosowaniu technologii uwzględniającej art. postęp naukowo-techniczny. Powyższe odnosi się tylko do instalacji nowo uruchamianych lub w sposób istotny zmienianych (art. 184 ust. 3). Zapis ten powinien odnosić się także do podmiotów użytkujących instalacje istniejące (starających się o kolejne pozwolenia na emisję, po utracie ważności poprzednich) tak aby wymusić na zakładach istniejących postęp naukowo-techniczny.
507.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	Tytuł III. Przeciwdziałanie zanieczyszczeniom Dział IV. Pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii	Wprowadzenie obowiązku dołączania do wniosku o wydanie pozwolenia dokumentów potwierdzających zgodność użytkowania instalacji z przepisami prawa budowlanego, tak aby istniała możliwość odmowy wydania pozwolenia na emisję w sytuacji samowoli budowlanej.
508.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie jednostkowych stawek opłat za korzystanie ze środowiska	Dział III. Administracyjne kary pieniężne Rozdział 2. Wysokość kar	Proponuje się podniesienie wysokości kar nakładanych na zakłady przemysłowe, które dopuszczają się uchybień przepisów w zakresie ochrony środowiska i nie przestrzegają ustaleń decyzji np. co do ilości i rodzaju wprowadzanych do powietrza substancji określonych w pozwoleniach emisyjnych czy zintegrowanych.
509.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska Ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska	W celu zwiększenia nadzoru nad emisjami przemysłowymi wskazane jest wprowadzenie zapisów wyznaczających obowiązkową minimalną liczbę kontroli koniecznych do przeprowadzenia przez Inspekcję Ochrony Środowiska na terenie zakładów mogących stanowić potencjalne źródło emisji pyłów zawieszonych.	

510.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony Środowiska Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne	Wprowadzenie obowiązkowej rejestracji źródeł ogrzewania na paliwo stałe. Źródła powierzchniowe w głównej mierze odpowiadają za wysokie stężenia pyłu zawieszonego i benzo(a)piranu. Rejestr tych źródeł umożliwi ich nadzór i możliwość oceny rzeczywistej skali oddziaływania.	
511.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 maja 2018 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody	1. Należy bezzwłocznie zapewnić ciągły monitoring zanieczyszczeń przemysłowych na emitorach uciążliwych zakładów przez powołane do tego służby, które będą dysponować odpowiednim zapleczem finansowym, technicznym i merytorycznym. 2. Monitoring powinien trwać przez odpowiednio długi czas (kwartał), również przy pełnym obciążeniu produkcyjnym, a nie w ramach zapowiedzianej kontroli. 3. Kontrolowane zakłady powinny pokrywać koszt takich badań. 4. W przypadku uciążliwych zakładów, trwale negatywnie oddziałujących na środowisko, powinny one być zobowiązane do ciągłego monitorowania emisji i udostępniania wyników online. 5. W przypadku potwierdzonych emisji wysoce szkodliwych i potencjalnie niebezpiecznych dla zdrowia i życia mieszkańców substancji praca problematycznej instalacji powinna być natychmiast wstrzymana lub ograniczona do minimum do czasu pełnego rozwiązania problemu, potwierdzonego monitoringiem kontrolnym.	
512.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Zmiana treści art. 2 pkt 1, art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 1	Zmiana przepisów umożliwiająca wspieranie w ramach Funduszu Termomodernizacji i Remontów eliminacji niskiej emisji w budownictwie wielorodzinnym w sektorze prywatnym i komunalnym.
513.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów <i>* Proponowane zmiany w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów należy rozpatrywać łącznie, a nie każdą z osobna.</i>	Art. 11c ust. 5 pkt 2 Obecne brzmienie: „2) wskazanie liczby przedsięwzięć niskoemisyjnych planowanych do realizacji w ramach porozumienia spełniających warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, objętych gminnym programem niskoemisyjnym, z uwzględnieniem podziału na rodzaje przedsięwzięć niskoemisyjnych, o których mowa w art. 2 pkt 1b”. Propozycja zmiany: „2) Wskazanie szacowanej liczby przedsięwzięć niskoemisyjnych planowanych do realizacji w ramach porozumienia spełniających warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, objętych gminnym programem niskoemisyjnym, z uwzględnieniem podziału na rodzaje przedsięwzięć niskoemisyjnych, o których mowa w art. 2 pkt 1b”.	Gmina na etapie składania wniosku do porozumienia zawieranego przez ministra właściwego do spraw gospodarki na przedsięwzięcie niskoemisyjne współfinansowane ze środków Funduszu powinna posiadać szacowaną liczbę przedsięwzięć, a nie wybrane już konkretne budynki do udziału w programie. Działania te znacznie wydłużają możliwość starania się o środki z Funduszu.

514.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11c ust.5 pkt 3 Wykreślenie: „3) szacowaną liczbę beneficjentów, o których mowa w art. 11d ust. 1”.	Na etapie składania wniosku przez gminę do porozumienia zawieranego przez ministra właściwego do spraw gospodarki na przedsięwzięciem niskoemisyjne współfinansowane ze środków Funduszu wymagane jest podanie liczby beneficjentów. Gmina na tym etapie musi zweryfikować potencjalnego beneficjenta m.in. pod względem dochodu oraz wykonać audyt energetyczny budynku. Działania te są bardzo czasochłonne i wydłużają możliwość starania się o środki z Funduszu.
515.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11c ust. 5 pkt 4 Wykreślenie: „4) szacowane zmniejszenie zapotrzebowania na ciepło grzewcze liczone łącznie dla wszystkich przedsięwzięć niskoemisyjnych objętych porozumieniem”.	Gmina na etapie składania wniosku do porozumienia zawieranego przez ministra właściwego do spraw gospodarki na przedsięwzięcie niskoemisyjne współfinansowane ze środków Funduszu musi posiadać audyty energetyczne konkretnych budynków, które określą zmniejszenie zapotrzebowania na ciepło. Działania te znacznie wydłużają możliwość starania się o środki z Funduszu. W przypadku niepodpisania porozumienia gmina ponosi koszty wykonania audytów energetycznych.
516.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11d ust. 1 pkt 2 Obecne brzmienie: „2) w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc zawarcia umowy, o której mowa w ust. 2, średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 180 oraz z 2018 r. poz. 756, 1540 i 2529), nie przekracza 175% kwoty najniższej emerytury w gospodarstwie jednoosobowym i 125% tej kwoty w gospodarstwie wieloosobowym i złożyła oświadczenie, w którym określi liczbę osób w gospodarstwie domowym oraz dochód przypadający na jednego członka tego gospodarstwa”. Propozycja zmiany: „2) w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc zawarcia umowy, o której mowa w ust. 2, średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 180 oraz z 2018 r. poz. 756, 1540 i 2529), nie przekracza 225% kwoty najniższej emerytury	Średni miesięczny dochód podany w ustawie jest zbyt niski: – 175% kwoty najniższej emerytury w gospodarstwie jednoosobowym: 1925 zł brutto; – 125% tej kwoty w gospodarstwie wieloosobowym: 1375 zł brutto. Proponuje się zwiększenie do 225% kwoty najniższej emerytury w gospodarstwie jednoosobowym – 2475 zł brutto i 175% tej kwoty w gospodarstwie wieloosobowym – 1925 zł brutto.

		w gospodarstwie jednoosobowym i 175% tej kwoty w gospodarstwie wieloosobowym i złożyła oświadczenie, w którym określiła liczbę osób w gospodarstwie domowym oraz dochód przypadający na jednego członka tego gospodarstwa”.	
517.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Zmiana art. 11d ust. 1 pkt 3	Jak długo za utrzymanie efektów przedsięwzięć odpowiada gmina, tak długa zasadna jest modyfikacja zapisu, tak aby oświadczenie dotyczyło środków i zasobów stanowiących dany procent inwestycji, a nie wskazaną kwotowo wartość.
518.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11d ust.1 pkt 8 Obecne brzmienie: „8) złoży oświadczenie w formie aktu notarialnego o poddaniu się egzekucji wprost z tego aktu w przypadku powstania obowiązku zwrotu kosztów przedsięwzięcia niskoemisyjnego”. Propozycja zmian: „8) złoży oświadczenie, że przyjmuje do wiadomości, iż udzielona dotacja podlega zwrotowi w przypadku wystąpienia okoliczności określonych w art. 252 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, to jest wykorzystania dotacji niezgodne z przeznaczeniem lub pobrania nienależnego lub w nadmiernej wysokości”.	Wnioskuje się o zmianę oświadczenia dotyczącego zwrotu dotacji przez beneficjenta. Złożenie oświadczenia w formie aktu notarialnego wiązałoby się z dodatkowym kosztem dla beneficjenta co mogłoby wpłynąć negatywnie na chęć przystąpienia do programu.
519.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art.11e ust. 1 Obecne brzmienie: „Gmina zapewnia utrzymanie efektów przedsięwzięć niskoemisyjnych przez okres 10 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia, w ramach którego zostały zrealizowane”. Propozycja zmiany: „Beneficjent zobowiązany jest do utrzymania efektów przedsięwzięć niskoemisyjnych przez okres 5 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia, w ramach którego zostały zrealizowane”. W pozostałych zapisach, w których pojawia się 10 lat od zakończenia inwestycji polegającej na przedsięwzięciach niskoemisyjnych, wprowadzić zmianę na 5 lat.	Wnioskuje się o skrócenie okresu z 10 lat na 5 lat. Okres 10-letni jest znacznie dłuższy niż np. przedawnienie należności o charakterze publicznym, które przedawniają się po upływie 5 lat. Ponadto to beneficjent powinien być odpowiedzialny za utrzymanie efektów przedsięwzięć niskoemisyjnych a nie gmina.

520.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11f ust. 1 Wykreślenie: „1. Jeżeli przed upływem 10 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia beneficjent przeniesie w całości lub w części własność albo udział we współwłasności lub przysługujący mu zakres posiadania samoistnego budynku, o którym mowa w art. 11d ust.1 pkt 1, lub lokalu, o którym mowa w art. 11d ust. 6, na rzecz osoby trzeciej, niebędącej współwłaścicielem lub współposiadaczem samoistnym tego budynku lub lokalu, zwraca gminie, pomniejszone o wysokość wkładu własnego określoną w umowie, o której mowa w art. 11d ust. 2: 1) 100% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz – jeżeli przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu nastąpiło przed upływem 5 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia; 2) 50% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz – jeżeli przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu nastąpiło po upływie 5 lat, a przed upływem 6 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia; 3) 40% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz – jeżeli przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu nastąpiło po upływie 6 lat, a przed upływem 7 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia; 4) 30% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz – jeżeli przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu nastąpiło po upływie 7 lat, a przed upływem 8 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia; 5) 20% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz – jeżeli przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu nastąpiło po upływie 8 lat, a przed upływem 9 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia; 6) 10% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz – jeżeli przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu nastąpiło po upływie 9 lat, a przed upływem 10 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia”.	Wnioskuje się o wykreślenie zapisu polegającego na zwrocie dotacji, jeżeli nastąpi przeniesienie w całości lub w części własności, udziału we współwłasności lub przysługującego mu zakresu posiadania samoistnego tego budynku lub lokalu. Zapisy dotyczące tego elementu mogą zniechęcić mieszkańców do korzystania z termomodernizacji poprzez wpływ na swobodę w dysponowaniu nieruchomością po skorzystaniu z programu. Ponadto okres 10-letni jest znacznie dłuższy niż np. przedawnienie należności o charakterze publicznym, które przedawniają się po upływie 5 lat. Skoro wsparcie finansowe na realizację takiego programu pochodzi ze środków publicznych, biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę równości oraz proporcjonalności, należy wprowadzić takie same zasady zwrotu kosztów jak w przypadku przedawnienia należności o charakterze publicznoprawnym.

521.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11f ust. 3 Obecne brzmienie: „3. Jeżeli przed upływem 10 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia w budynku, o którym mowa w art. 11d ust. 1 pkt 1, lub lokalu, o którym mowa w art. 11d ust. 6, lub jego części: 1) stosowane będzie jakiekolwiek dodatkowe urządzenie grzewcze na paliwo stałe niespełniające standardów niskoemisyjnych, 2) urządzenia, systemy, instalacje lub inne elementy, będące przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego, zostaną usunięte lub naruszona zostanie ich integralność, bez zgody gminy wyrażonej w związku z zaistniałymi uwarunkowaniami technicznymi dotyczącymi tych urządzeń, systemów, instalacji lub innych elementów, będących przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego, 3) w urządzeniach lub systemach grzewczych będących przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego będą spalane odpady, w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2019 r. poz. 701, 730, 1403 i 1579), 4) urządzenia lub systemy grzewcze będące przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego będą eksploatowane niezgodnie z instrukcją obsługi oraz przewody kominowe, do których są podłączone te urządzenia lub systemy, nie będą czyszczone przez osoby posiadające uprawnienia kominiarskie, w terminach określonych w przepisach o ochronie przeciwpożarowej oraz w przepisach techniczno-budowlanych – beneficjent zwraca gminie 100% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę i Fundusz”. Propozycja zmiany: „3) Jeżeli przed upływem 10 lat od daty zakończenia realizacji porozumienia w budynku, o którym mowa w art. 11d ust. 1 pkt 1, lub lokalu, o którym mowa w art. 11d ust. 6, lub jego części: 1) stosowane będzie jakiekolwiek dodatkowe urządzenie grzewcze na paliwo stałe niespełniające standardów niskoemisyjnych, 2) urządzenia, systemy, instalacje lub inne elementy, będące przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego, zostaną usunięte lub naruszona zostanie ich integralność, bez zgody gminy wyrażonej w związku z zaistniałymi uwarunkowaniami technicznymi dotyczącymi tych urządzeń, systemów, instalacji lub innych elementów, będących przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego, 3) w urządzeniach lub systemach grzewczych będących przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego będą spalane odpady, w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2019 r. poz. 701, 730, 1403 i 1579),	Wnioskuję się o zmianę zapisu. Każda sprawa niestosowania się do podpisanej umowy przez beneficjenta z gminą powinna być traktowana i rozpatrywana indywidualnie; zwrot 100% kosztów realizacji przedsięwzięcia, zwłaszcza w przypadku osób ubogich, nie powinien być obligatoryjny.

		4) urządzenia lub systemy grzewcze będące przedmiotem przedsięwzięcia niskoemisyjnego będą eksploatowane niezgodnie z instrukcją obsługi oraz przewody kominowe, do których są podłączone te urządzenia lub systemy, nie będą czyszczone przez osoby posiadające uprawnienia kominarskie, w terminach określonych w przepisach o ochronie przeciwpożarowej oraz w przepisach techniczno-budowlanych – może skutkować zwrotem przez beneficjenta do 100% kosztów realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego poniesionych przez gminę oraz Fundusz”.	
522.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	Art. 11d ust. 1 pkt 5 i 6 Wykreślenie: „5) wyrazi zgodę na udostępnienie budynku, o którym mowa w pkt 1, lub lokalu, o którym mowa w ust. 6, lub nieruchomości, na której znajduje się ten budynek lub lokal, lub ich części, w celu realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego, 6) wyrazi zgodę na udostępnienie budynku, o którym mowa w pkt 1, lub lokalu, o którym mowa w ust. 6, lub nieruchomości, na której znajduje się ten budynek lub lokal, lub ich części, na potrzeby instalacji mikroinstalacji w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2018 r. poz. 2389 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 42) lub urządzeń służących doprowadzaniu lub odprowadzaniu energii elektrycznej z tej mikroinstalacji”.	Wprowadzenie zmian w ustawie, na podstawie których to nie gmina będzie wybierać firmę wykonawczą a sam beneficjent. Obecnie to gmina sama musi wyłonić w drodze przetargu firmę wykonawczą do wykonania audytu energetycznego, montażu instalacji grzewczych itp. Jest to rozwiązanie niekorzystne, ponieważ całą odpowiedzialnością zostaje obarczona gmina. Należy wprowadzić zmianę, na podstawie której to beneficjent będzie odpowiedzialny za znalezienie firmy i wykonanie audytu energetycznego oraz realizację poszczególnych elementów przedsięwzięcia.
523.	Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych	Art. 26h ust. 1 Propozycja dodania zapisu: Art. 26 h ust. 1a: „Podatnik będący właścicielem/współwłaścicielem nieruchomości, która uzyskała zgodę na rozpoczęcie budowy jednorodzinne budynek mieszkalnego zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2019 r. poz. 1986, z późn. zm.) i budynek nie został jeszcze przekazany lub zgłoszony do użytkowania, ma prawo odliczyć od podstawy obliczania podatku wydatki poniesione w roku podatkowym na materiały budowlane, urządzenia i usługi, związane z realizacją przedsięwzięcia termomodernizacyjnego w tym budynku, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 21 grudnia 2018 r. w sprawie określenia wykazu rodzajów materiałów budowlanych, urządzeń i usług związanych z realizacją przedsięwzięć termomodernizacyjnych”.	Wprowadzenie przepisu o możliwości odliczenia wydatków na termomodernizację nowo budowanych budynków zachęci właściciela do zastosowania w nieruchomości proekologicznych rozwiązań – odnawialne źródła energii. Przez budynek nowo budowany należy rozumieć budynek, który nie został przekazany lub zgłoszony do użytkowania do dnia złożenia wniosku o dofinansowanie, pod warunkiem że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane uzyskano zgodę na rozpoczęcie budowy budynku mieszkalnego jednorodzinne.

524.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Rozdział 4. Postępowanie poprzedzające rozpoczęcie robót budowlanych	Wzmocnienie przepisów nakazujących – na poziomie pozwoleń na budowę – oraz umożliwiających egzekwowanie, również karanie, posiadanie i stosowanie urządzeń czyszczących zapobiegających nanoszeniu zanieczyszczeń pyłowych na jezdnie przez samochody obsługujące budowy oraz rozszerzenie uprawnień kontrolnych na pojazdy opuszczające place budów dla służb miejskich.
525.	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 sierpnia 2017 r. w sprawie wymagań dla kotłów na paliwo stałe	Wprowadzenie w rozporządzeniu wymagań emisyjnych dla ogrzewaczy pomieszczeń, podobnie jak dla kotłów na paliwo stałe. Obowiązujące rozporządzenie określa szczegółowe wymagania dla wprowadzanych do obrotu i do użytkowania kotłów na paliwo stałe o znamionowej mocy cieplnej nie większej niż 500 kW. Nadal brak regulacji dla tzw. ogrzewaczy pomieszczeń w szczególności w zakresie emisji pyłu drobnego. Te źródła m.in. także odpowiadają za wysokie stężenia pyłu zawieszony i benzo(a)piranu.	
526.	Rozporządzenie Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych	§ 2 Załącznik do rozporządzenia – wymagania jakościowe dla paliw stałych	Wprowadzenie w rozporządzeniu Ministra Energii w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych bardziej zaostrzonych wymagań dla węgla, w tym ekogroszku oraz pelletu drzewnego. Wprowadzone w ww. rozporządzeniu normy węgla dopuściły do obrotu węgiel o bardzo złych parametrach (np. 20% zawartości wilgoci, 12% zawartości popiołu, 1,7% zawartości siarki). Spalanie paliwa o tak słabych parametrach zwiększa wpływ niskiej emisji na stężenia zanieczyszczeń w powietrzu.
527.	Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym	Rozdział 6. Zwolnienia	1. Wprowadzenie niskiej stawki akcyzy dla samochodów hybrydowych. 2. Zwolnienia z podatku akcyzowego samochodów elektrycznych. 3. Uzależnienie stawki akcyzy od wieku samochodu, poziomu emisji spalin (norma Euro) oraz rodzaju wykorzystywanego paliwa.
528.	Ustawa z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych	Art. 39 ust. 1 Propozycja zmiany: „W celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi i środowisko w związku z emisją zanieczyszczeń z transportu, na obszarze	Biorąc pod uwagę możliwość tworzenia stref czystego transportu, proponuje się zapis obligujący miasta, w których występują przekroczenia wskaźników jakości powietrza,

		zwartej zabudowy mieszkaniowej z koncentracją budynków użyteczności publicznej w miastach powyżej 100 tys. mieszkańców, na terenach których występują przekroczenia wskaźników jakości powietrza, należy ustanowić strefę czystego transportu, do której ogranicza się wjazd pojazdów innych niż: 1) elektryczne; 2) napędzane wodorem; 3) napędzane gazem ziemnym 4) hybrydowe z silnikiem spalinowym o zapłonie iskrowym spełniających normy EURO 5 lub wyższe”.	do tworzenia stref ograniczenia ruchu samochodów. Uprawnienia wjazdu do strefy czystego transportu powinny mieć również samochody hybrydowe z silnikiem spalinowym o zapłonie iskrowym spełniających normy EURO 5 lub wyższe.
529.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	DZIAŁ V. Kontrola ruchu drogowego Rozdział 1. Uprawnienia Policji i innych organów	Wprowadzenie wymogu badania spalin w trakcie kontroli drogowej.
530.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym	Art. 83	Wprowadzenie obowiązku dokumentowania jakości spalin przez stacje kontroli pojazdów.